

ปกเรื่องใหม่

สำนักวรรณคดี

ปกเรื่องใหม่

สำนักวรรณคดี

ปกเรื่องใหม่

เรื่องใหม่ เรื่องใหม่ เรื่องใหม่ เรื่องใหม่ เรื่องใหม่

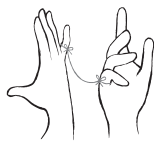
7

เหยาจี้ซ่าน 姚霏珊 เขียน
สนสรานย์ แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เพียงไม่นานเราก็เดินทางร่วมกันมาถึงเล่ม 7 แล้ว รู้สึกเช่นกันหรือไม่คะ ว่าปมปริศนาต่างๆ มากมายเหลือเกิน แต่ก็ดีมากๆ เลยค่ะที่นักเขียนค่อยๆ คลี่คลายไปที่ละส่วน ทำให้บางสิ่งที่เราลุ้นและคาดเดามาค่อยๆ ปิดฉากลงไป ทว่าทั้งๆ ที่อีกเพียง 3 เล่มก็จบแล้ว เรายังไม่รู้เลยว่าตัวการใหญ่ของปมที่ใหญ่ที่สุดของเรื่องคือใคร แถมพระ-นางก็ยังไม่ได้... แต่งงานกันเสียที เช่นนี้ เรามาลุ้นในเล่ม 7 กันเลยนะคะว่าจะได้เจอกับเรื่องราวอะไรบ้าง

เงินอิงนำบทละครที่ตนเองใช้พล็อตเรื่องมาจาก 'จนศพสุดท้าย' มาเสนอต่อฮ่องเต๋ บทเริ่มของ 'จนศพสุดท้าย' นี้เริ่มเรื่องที่มีคนตายคนแรก จนคนสืบคนหายตัวไปติดๆ กันถึงเพิ่งได้เริ่มสนุก เงินอิงไม่ถนัดงานเขียนอยู่เป็นทุน ผลลัพธ์ที่ได้เป็นเช่นไรอันที่จริงแคคิดก็รู้ได้แล้ว หากฮ่องเต๋หยวนจยา ทอดพระเนตรแล้วจะไม่ทรงปลาบปลื้มก็มีใช่ เรื่องผิดแปลกแต่อย่างใด ตัวนางเองทำได้เพียงรับรองแคว่บาทละครเรื่องนี้ให้กำลังใจและส่งเสริมคนให้กระทำความดี ด้านเวทย์หยวนโหวมาขอเข้าเฝ้าฮ่องเต๋ เฝยซู่สรุปการสืบสวนคดี กัวซงกับซยาซือต่างยอมรับผิดต่อหน้าศาล กัวซงเป็นคนร้ายหลัก ซยาซือเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด ฮ่องเต๋หยวนจยาแทบรับไม่ได้กับเรื่องราวของวงศาคณาญาติ ที่มีแต่ก่อปัญหาพวกนี้ ทว่าพระองค์ก็ยังมีจิตใจคิดจะพระราชทานสมรสให้ใครสักคนหนึ่ง ซึ่งจะเป็นใคร ไซ้เฝยซู่กับกัวย่วนที่จิตใจแสดงออกอย่างชัดเจน ว่าอยากแต่งงานกับเขาหรือไม่ ติดตามได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

พอเห็นเช่นนั้นเงินอิงก็ได้แต่ส่ายหน้า นางกลัวท่านโหวน้อยผู้นี้
แล้วจริงๆ ทักชะขอผ้าเช็ดหน้าจากนางยกระดับขึ้นอีกขั้นแล้ว จากนั้น
นางก็มอบผ้าเช็ดหน้าให้อีกฝ่ายแต่โดยดี

เผยชื่อยอมรับมันไว้ ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดหน้าสีครามอีกผืนออกมา
เช็ดคราบน้ำบนมือ หลังจากนั้นก็พาดตนเองไปนั่งลงยังจุดที่ไม่สะดูดตา
ไม่แม้แต่จะรอให้ผู้อื่นเอ่ยปากเชื้อเชิญก่อน

หลังจากนั้นเขาก็สองตาเป็นประกาย จับจ้องมาที่เงินอิง

ไปจากเมืองหลวงมาเกือบเดือน กว่าที่จะกลับมาได้ก็ไม่ใช่ง่าย
แน่นอนว่าต้องมองว่าที่สูญหินของตนให้มากสักหน่อย

ว่าเขาไม่รู้แม้แต่เหนื่อยว่าเงาร่างสูงใหญ่เช่นนั้นของเขา ยามสองมือ
วางอยู่เหนือเขา สองขาแนบชิด ลำตัวตั้งตรง มีเพียงสองตาเปล่งประกาย
นั้นช่างแลดูไม่ต่างอันใดกับสุนัขตัวโตๆ เลยแม้แต่หน่อย

ขาดก็แต่ไม่ได้แลบลิ้นออกมาเท่านั้น

แนะนำตัวละคร

* เฉินอิง

สตรีผู้ได้รับพระราชทานป้ายทองเส้นทึบจากฮ่องเต้ ทำให้สามารถสืบสวนคดีทุกคดีที่เกิดขึ้นได้ มีบุรุษที่ใกล้ชิดที่สุดคือเฉยซู นางและเขาต่างมีใจตรงกัน

* เฉยซู

เป็นบุรุษอีกคนหนึ่งที่ทำให้เฉินอิงจดจำได้ตั้งแต่วินาทีแรกที่พบ เฉินอิงและเขาต่างไว้วางใจกันและกันมาก เขามั่นใจว่าตนเองหลงรักสตรีผู้นี้ จึงตั้งป้อมป้องกันและสนับสนุนในทุกเรื่องที่น่าจะทำ

* ฮ่องเต๋อหยวนจยา

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันแห่งราชสำนักต้าฉู่ ได้รับการผลักดันจากเซียวไทเฮาและองค์หญิงใหญ่ จึงสามารถครองราชย์ได้ในวันนี้ ทรงเป็นบุตรภักดีบุญ ถึงจะไม่ใช่นุตรในอุทรของเซียวไทเฮาก็ตาม

* ก้าว่วน

เดิมแต่งงานมีสามีกลายเป็นนายหญิงสี่สกุลฉิว ยังมีอีกฐานะก็คือคุณหนูใหญ่สกุลกัว เก่งกาจ มีความรู้ความสามารถรอบตัว ภายหลังแต่งงานเข้ามาตำหนักบูรพา

* เจิงซื่อ

สุหยินของชิงจี้ป้อ อายุสี่สิบกว่าปี ก่อนออกเรือนนางเป็นแค่เพียงลูกอนูที่ไม่สะดุดตาที่สุดในจวนฉางผิงป้อ ยามแต่งงานเข้าจวนป้อชิงจี้ป้อเอ็นดูรักใคร่ภรรยาใหม่ผู้นี้มากเป็นพิเศษ

439

หิมะยามวสันต์*

เงินอิงรีบขยับขึ้นหน้ารับเอาบาทละครกลับเข้าแขนเสื้อพลาเงยปาก
ขอร้อง "หม่อมฉันไร้ความสามารถ หม่อมฉันจะนำมันกลับไปปรับปรุง
แก้ไขเพคะ"

ฮองเต้หยวนจยาถอนพระปัสสาสะพร้อมสายพระเคียว "เด็กน้อย
ไม่ว่าเราจะทำลายความตั้งใจของเจ้าหรือกนะ ทว่าบละครที่เจ้าเขียนนี้
เกรงว่าจะไม่มีคนดูสักเท่าใดนัก"

บทเริ่มของ 'จนศพสุดท้าย' นี้ค่อนข้างจุกจิกหยาบหยาบ จนกระทั่ง
มีคนตายคนแรก คนสิบคนหายตัวกันไปติดๆ กันเรื่องราวถึงได้เริ่มสนุก
ทว่าความสนุกเช่นนี้สำหรับคนที่ไม่เคยสัมผัสกับนิยายสืบสวนสอบสวน
แล้ว บางทีพวกเขาอาจไม่รู้สักสนุกตามไปด้วย

เงินอิง⁺ไม่ถนัดงานเขียนอยู่เป็นทุน ถึงจะผนวกความสามารถ

* หิมะยามวสันต์ อุปมาถึงคนที่มีความรู้ความสามารถโดดเด่น

ทั้งสามชาติภพ การจับพู่กันเขียนบทละครเป็นครั้งแรก ผลลัพธ์ที่ได้ เป็นเช่นไรอื่นที่จริงแค่นี้ก็รู้ได้แล้ว ไม่ต้องพูดถึงอื่นไกล แค่องค์แรก ที่ต้องแนะนำตัวละครทั้งสิบก็เต็มไปด้วยบทสนทนามากมายแล้ว หาก ส่องแต่หยวนจยาทอดพระเนตรแล้วจะไม่ทรงปลาบปลื้มก็มีใช่เรื่อง ผิดแปลกแต่อย่างไร

เฉินอิงเองก็เข้าใจเหตุผลข้อนี้ดี นางพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "เรื่องอื่นหม่อมฉันอาจมิกล้ารับรอง ทว่ามีอยู่เรื่องหนึ่งที่หม่อมฉันกล้า รับรองคือบทละครเรื่องนี้ให้กำลังใจและส่งเสริมคนให้กระทำความดี ทั้งยัง ช่วยสร้างภาพลักษณ์ของขุนนางราชสำนักผู้รู้จักดีชั่ว รักความยุติธรรม เพคะ"

ไต้ยिनเช่นนั้นฮ่องเต้หยวนจยาก็ทรงพลอยหลุดแถมพระสรวล "วันนี้ พระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตกหรือไรกัน คำพูดของเจ้าถึงได้ไหลลื่น มากมายกว่าปกติเยี่ยงนี้"

เฉินอิงยิ้มก่อนจะกล่าวเสริม "นอกจากนี้เพราะเรื่องนี้เกิดบน แผ่นดินไกลโพ้น เสื้อผ้าอาภรณ์ เครื่องไม้เครื่องมือการแต่งกายของ พวกเขาจึงแตกต่างจากพวกเรามาก ผลลัพธ์บนเวทีน่าจะไม่น่าจะไม่น่า ไร่ตอนเปิดแสดงหม่อมฉันจะหาวิธีเผยแพร่...ประชาสัมพันธ์ ไม่แน่ว่า อาจสามารถถึงความสนใจของคนหมู่มากได้"

จุดขายใหญ่ของบทละครเดิมอยู่ที่กลิ่นอายของความเป็น 'ยุโรป' ส่วนจุดขายอีกจุดกลับอยู่ที่การเป็นนิยายสืบสวนสอบสวนย้อนยุคที่ไม่เคยมีมาก่อน

หากว่ากันตามมาตรฐานการศึกษาของต้าฉู่ คนที่จะเข้าใจและ ชื่นชอบการแสดงละครเช่นนี้ได้ก็น่าจะเป็นเหล่าบัณฑิตที่มีการศึกษาสูง

หากได้หิมะยามวสันต์ บัณฑิตผู้สูงส่งทั้งหลายมาเป็น 'แฟนละคร' กลุ่มแรกได้ละก็ เช่นนั้นชื่อเสียงของชุมนุมการแสดงย่อมดีขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย

คณิกาชั้นต่ำบนถนนฮวาซัวเหอไม่ขายสินเฝ้าหารูปโฉมโนมพรณ หากกลับแสดงละครสืบสวนสอบสวนลึกลับซ่อนเงื่อนต่างแดน สุดท้ายยังสามารถอาศัยการแสดงพาตนเองกลับเข้าสู่สังคม สร้างคุณประโยชน์ ช่วยส่งชนกลุ่มเอกลาจิตใจคน เงินอิงรู้สึกรู้ว่านี่เป็นการโฆษณาที่ไม่มีอะไรจะดีไปกว่านี้ได้อีกแล้ว

"ช่างเถอะ ตามใจเจ้าก็แล้วกัน" ฮ่องเต๋หยวนจยาโบกพระหัตถ์กลางรับสั่งกระเช้า "ไว้การแสดงพร้อมเราค่อยมาดูอีกที ดูซิว่าจะดูจนหลับหรือไม่"

เงินอิงรู้ว่าฮ่องเต๋หยวนจยายังทรงต้องการตรวจสอบด้วยพระองค์เอง นางจึงค้อมกายขานรับ

ยามนี้เฮ่อซุ่นอันกลับมาพอดี ในมือประคองรังนกไว้สองที ฮ่องเต๋หยวนจยาทรงพิทบทสนทนาไว้ชั่วคราว เสวยรังนกอยู่กับเงินอิงพร้อมพระราชทานของว่างจานหนึ่งให้กับนาง ตรัสบอกกับนางว่า "รองท้องไว้สักหน่อย"

เงินอิงหิวแล้วจริงๆ หลังนั่งกินอยู่เงียบๆ เสร็จ เฮ่อซุ่นอันก็สั่งให้ขันที่น้อยเก็บจานชามออกไป

"เฮ่อต้าบั้น ให้คนเอาหนังสือแผนงานพวกนี้ไปที่เรือนนั้นพั่ว อีกสักครู่ เรายังจะอ่านมันโดยละเอียดอีกครั้ง" ฮ่องเต๋หยวนจยามีรับสั่ง

เฮ่อซุ่นอันเรียกนางกำนัลตัวน้อยเข้ามาสองคน บรรจุนั่งถือแผนงานทั้งหมดลงในกล่องลงยาสีดำ และส่งไปไว้ที่ห้องหนังสือ

เพียงชั่วพริบตา เงามคนในตำหนักก็วิ่งวุ่นไปมา ประตูเปิดๆ ปิดๆ เป็นที่ครึกครื้น

เงินอิงหันมองกลับไปเสียบๆ ได้ซาบคาสูงๆ โคมโปรงสายไหว ประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวลมเหวี่ยงพัดผ่านราวรั้ว ไม้รู้ต้นเหมยจาก หนใดผลิบานส่งกลิ่นหอมรัญจวน

ฮ่องเต้หยวนจยาแงยพระเคียร สายพระเนตรกวาดมองไปที่นอก บานประตูลุลลาย พระชนงมวดอยู่ด้วยกัน

เฮ่อซุ่นอันอยู่ข้างพระวรกายช้านานจึงเข้าใจในพระประสงค์เป็นอย่างดี เขารีบเดินขึ้นหน้ากล่าววาจวนอบน้อม "ทูลฝ่าบาท เมื่อครู่มีคน มาถ่ายทอด บอกว่าคดีนั้นกำลังดำเนินการสอบสวน กระหม่อมคิดว่า อีกไม่นานก็สืบสวนเสร็จสิ้นพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้หยวนจยาไม่รับสั่งอันใด ทำเพียงสะบัดแขนเสื้อด้วยท่าที่ เมินเฉย

เฮ่อซุ่นอันรีบค้อมเอว โบกมือ พวกขันทีน้อยที่ยืนรอรับคำสั่งอยู่ ทำยตำหนักต่างพากันถอยจากไป

ความเสียบเข้าปกคลุมตำหนักอีกครา ฮ่องเต้หยวนจยาหลับ พระเนตรอยู่หลังโต๊ะทรงพระอักษรคล้ายพักผ่อนเอาแรง เงินอิงไม่รู้สึกร ะหลาดใจอันใด นางทำเพียงนั่งนิ่งอยู่ที่นั่น

หลังจากนั้นไม่นานเสียงฝีเท้าเล็กๆ จากทางด้านนอกก็ดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงถ่ายทอดของซุนเฉาหลี่ "ทูลฝ่าบาท เว่ยหย่วนโหว ขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ"

เงินอิงใจสัน เผยซุกกลับมาแล้ว คดีน่าจะมีบทสรุปแล้ว เพียงแต่ ไม้รู้ว่าดีหรือร้าย นางนั่งตัวตรง มองไปทางประตูตำหนัก

"ให้เข้ามาได้" ฮ่องเต้หยวนจยาหลุบพระเนตรลงครึ่งหนึ่ง พระสุรเสียงเรียบเฉย

ขุนเฉาหลี่ค้อมกายขานรับ เพียงไม่นานประตูตำหนักก็เปิดออก ลมพัดกรูเข้ามาอย่างรวดเร็ว ม่านโปร่งขยับไหว ลายปักเมฆมงคลห้าสี คล้ายกลีบกลายเป็นมีชีวิตร

เงาร่างสูงใหญ่ของใครบางคนราวกับแฝงอยู่ท่ามกลางประภามณฑล สีเหลืองอ่อน บนอาภรณ์สีดำมีเกล็ดน้ำแข็งแตงแต่่มอยู่สองสามจุด

"ด้านนอกหิมะตกกระนั้นหรือ" ฮ่องเต้หยวนจยาทรงพิจารณาดู เผยชู้ปราดหนึ่ง ยังไม่ทันได้ทรงถามถึงเรื่องคดีฮ่องเต้หยวนจยาก็ทรงถามถึงสภาพอากาศก่อน

เผยชู้กวาดตามองไปบนร่างของเงินอิงปราดหนึ่ง ครั้นเห็นนางนั่งสุขุมเยือกเย็นเขาก็นึกโล่งอก สองมือยกประสานกล่าว "ทูลฝ่าบาท หิมะเพิ่งเริ่มตก มิได้หนักหนาอันใดพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้หยวนจยาผงกพระเศียรพลางก้มหัวพระหัตถ์เรียกเขา "เข้ามา พุดไถ่ๆ"

เผยชู้ทำตามรับสั่งทันที เขาเดินมาหยุดอยู่ที่หน้าโถงทรงพระอักษร ย่อเข้าข้างหนึ่งอยู่กับพื้น "ทูลฝ่าบาท คดีสืบสวนเรียบร้อยแล้วพะยะค่ะ กั๋วซงกับซย่าซื่อต่างยอมรับผิดต่อหน้าศาล กั๋วซงเป็นคนร้ายหลัก ซย่าซื่อเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด"

เขาพุดพลางหยิบเอากระดาษสองสามแผ่นออกมาจากแขนเสื้อ วางมันลงบนโถงทรงพระอักษร "นี่เป็นคำให้การของกั๋วซงและซย่าซื่อ อีกอย่างได้เท่าทั้งสามยังคงรอรับพระบัญชาอยู่ที่ตำหนักเจี้ยนสื่อ ขอฝ่าบาทมีพระบัญชาด้วยพะยะค่ะ"

ตำหนักเจี้ยนสื่อเป็นสถานที่ที่พวกเขาใช้สืบคดีกันเมื่อครู่
ฮ่องเต้หยวนจยาสี่พระพักตร์ขริมลงเล็กน้อย สายพระเนตรจับจ้อง
อยู่บนกระดานเหล่านั้น แต่มิได้ทรงหยิบมันขึ้นมา

เฮ่อซุ่นอันขยับขึ้นหน้าอย่างคนรู้งาน หยิบเอาคำให้การมาถือไว้
และวางลงข้างพระหัตถ์ของฮ่องเต้หยวนจยา

ฮ่องเต้หยวนจยาถอนพระปัสสาสะน้อยๆ

"เออะ เจ้าไปนั่งก่อน" พระองค์รับสั่งกับเผยชู่ฟางหยิบเอาบันทึก
คำให้การขึ้นมาพลิกดู ก่อนจะวางมันลงอีกครา กล่าวด้วยพระสุรเสียง
เฉื่อยเฉื่อย "ชื่อจื่อจวนป้อที่เราแต่งตั้งด้วยตนเองจะช่วยให้เรามีหน้ามีตา
โดยแท้"

เมื่อตรัสจบรอยแย้มพระสรวลก็ค่อยๆ จางหาย "ในอดีตมีแต่
แม่ทัพพระป้อนามสังหารศัตรูในฝัน แต่เขากลับยอดเยี่ยมยิ่งนัก ฮ่องเต้
ห้าวหาญหนึ่งในกองทัพอันใดไม่จำเป็นต้องพูดถึง แค่การฝึกในค่ายทหาร
นอกเมืองหลวงก่อนหน้านี้ เขาก็ไม่เห็นจะแสดงความสามารถโดดเด่น
อันใด แต่เรื่องสังหารบ่าวไพร่กลับกล้าหาญชาญชัยยิ่งนัก"

ทั้งๆ ที่เห็นชัดว่าทรงพระพิโรธ ทว่าสี่พระพักตร์กลับเฉยชาจนแทบ
จะเรียกได้ว่าไม่มีความรู้สึกอันใด หลังรับสั่งเสร็จพระองค์ก็แย้มพระสรวล
เย้ยหยัน

ในตำหนักไม่มีใครต่อความอันใด ศีรษะของเฮ่อซุ่นอันค้อมต่ำ
จนแทบจรดติดพื้นกระเบื้อง

เผยชู่อาศัยจังหวะที่ไม่มีคนสังเกตเห็นมองไปทางเงินอิงสองสามครา
รอยยิ้มปรากฏอยู่บนริมฝีปาก

นั่นเป็นรอยยิ้มปลอมบใจคล้ายกำลังบอกนางว่า 'วางใจเถอะ

ทุกอย่างเรียบร้อยดี

เงินอิงยืมคืนให้กับเขา

ยิ่งฮ่องเต้หยวนจยาก็้วมากเท่าใด คดีนี้ก็ยิ่งไม่มีทางทำแบบ
ขอไปที่ เมื่อเป็นเช่นนี้นางยอมนี้กยินดี

440

เรื่องสำคัญในชีวิต

"เฮ้อต้าบ้านเข้ามานี่" ฮ่องเต้หยวนจยาตรัสด้วยพระสุรเสียงเย็น
ยะเยือกอยู่เล็กๆ

เผยชู้กับเงินอิงซึกสยตากลับ หันมองไปทางเบื้องหน้า

เฮ้อซุ่นอันขานรับก่อนจะเดินตรงเข้ามาทันที

ฮ่องเต้หยวนจยาจับสั่งให้เขาขยับเข้าไปใกล้ๆ พลังกระซิบกระซาบ
สั่งอะไรบางอย่าง

เพราะอยู่ห่างเกินไป เสียงรับสั่งหรือก็แผ่วเบา ยิ่ง ดั่งนั้นเงินอิงจึง
ไม่อาจรู้ว่าฮ่องเต้หยวนจยาตรัสอันใด ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาทั้งคู่ยังเป็น
ยอดฝีมือในการเก็บสีหน้าควบคุมอารมณ์ความรู้สึก แม้เงินอิงจะมองอยู่
เป็นนานแต่ก็ไม่อาจสังเกตเห็นส่ายสั่นกลในอันใด ได้แต่เพียงเดาเอา
คร่าวๆ ว่าฮ่องเต้หยวนจยาน่าจะทรงต้องการให้เขาจัดการกับเรื่องต่างๆ
ที่จะเกิดขึ้นตามมาให้ได้

"...เรื่องนี้จัดการตามนี้ จำได้แล้วใช่ไหม" ฮ่องเต๋หยวนจยาตรีศ
ถามเอ๋อซุ่นอัน พระสุรเสียงดังขึ้นกว่าเดิมอยู่เล็กน้อย

เอ๋อซุ่นอันตอบรับด้วยสีหน้าจริงจังก่อนจะถอยเท้าจากไปเสียบๆ

เงินอิงลอบถอนหายใจ ก่อนจะหันมองไปที่นอกตำหนัก

แสงตะวันลอดผ่านบานประตูลุลายดอกบัวเข้ามาบางส่วน
เกิดเป็นเงาเล็กๆ วาดผ่านอยู่ท่ามกลางแสงเงาสีเหลืองนวล

หิมะตกหนักแล้ว ลมพัดเข้ามาจากนอกตำหนัก ฝากแฝงไว้ซึ่ง
กลิ่นอายเย็นยะเยือก กลิ่นหอมของดอกเหมยลอยละล่องอยู่ในอากาศ
คล้ายมีคล้ายไม่มี แม้จะตั้งใจสุดตมก็มีอาจได้กลิ่นชัดเจน

"เด็กน้อย เข้ามาใกล้ๆ เรามีเรื่องจะถามเจ้า" พระสุรเสียงของฮ่องเต๋
หยวนจยาคล้ายลอยมาตามลม

เงินอิงกลับมาได้สติ ทันทีที่ลุกขึ้น นางก็รับรู้ได้ถึงสายตาลึกซึ่ง
อบอุ่นและวาดหวังที่กำลังจับจ้องอยู่บนตัวนาง นางผินหน้ามองไปก่อน
จะประสานเข้ากับสายตาของเผยซู่

ดวงตาที่ปกติแล้วเหมือนจะไม่ค่อยโตสักเท่าไรนั้น ยามนี้ราวกับ
ขยายเป็นสองเท่า สุกใสไม่ต่างอันใดกับแสงจากโคมไฟสองดวง สว่างไสว
ประหนึ่งสามารถเผาผลาญคนให้มอดไหม้ได้

แม้จะนึกหวั่นใจอยู่เล็กๆ ทว่าเท้าของนางกลับย่างก้าวออกไปก่อน
แล้ว ทิ้งสายตาเป็นประกายนั้นไว้เบื้องหลัง

"เราอยากถามคำถามเจ้าข้อหนึ่ง จงตอบเราตามตรง"

ครั้นเงินอิงมาหยุดยืนอยู่หน้าโต๊ะทรงพระอักษร ฮ่องเต๋หยวนจยา
ก็แย้มพระสรวลน้อยๆ มองดูนาง สายพระเนตรกวาดมองไปทางด้านหลัง
ของนางอย่างไม่รู้พระองค์ มุมพระโอษฐ์ยกสูงขึ้น "เรื่องที่เราอยากถาม

สำคัญต่อชีวิตของเจ้ายิ่งยวด จงคิดดูให้ดีก่อนตอบ หากผิดพลาดเพียงคำ
อาจผิดพลาดไปทั้งชีวิต"

สายตาที่อยู่ทางด้านหลังของเงินอิงจู่ๆ ก็กลับกลายเป็นบีบเค้นกดดัน
นางถึงกับรู้สึกได้ถึงแผ่นหลังร้อนผ่าวราวถูกตีตราประทับด้วยสายตา
ร้อนร่นกระวนกระวายนั้น

ใจของเงินอิงร้อนรุ่มขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

การที่ฮ่องเต้หยวนจยาทรงถามนางถึงเรื่องสำคัญของชีวิตนั้น
มิใช่เรื่องแปลก แต่ที่ประหลาดก็คือทรงถามนางต่อหน้าเผชิญ

เงินอิงพอคาดเดาได้แล้วว่าอีกฝ่ายต้องการพูดสิ่งใด

เงินอิงไม่อาจหลบเลี่ยง แก้มของนางพลันร้อนผ่าว

หากจะบอกว่านางกำลังกระดากใจ มิสู้บอกว่านางรู้สึกอึดอัดและ
กระอักกระอ่วน

ทั้งๆ ที่เป็นเรื่องส่วนตัว ทว่ายามนี้กลับถูกถามต่อหน้าผู้คนมากมาย
ต่อให้เตรียมใจอยู่ก่อนแล้ว นางก็ยังคงรู้สึกว่าไม่เหมาะสมไม่ควร

แต่พอคิดดูอีกที นางกลับรู้สึกว่าอันที่จริงเป็นเช่นนั้นก็ดีเหมือนกัน

มีชีวิตมาสามชาติภพ นางไม่อาจทำที่ขัดเขินเยี่ยงดรุณีน้อยได้จริงๆ
ท่าที่กระอักกระอ่วนอึดอัดในยามนี้กลับพอจะช่วยให้นางกล่อมแก้ม
ผ่านมันไปได้

นางยื่นก้มหน้ารอคำพูดถัดไป

เผชิญที่อยู่ด้านหลังสองตาเบิกกว้างจนแทบจะเป็นทรงกลมโดย
สมบูรณ์

ฮ่องเต้หยวนจยาทอดพระเนตรเห็นได้แต่ไกล ทรงอดกุมหมัด
แม้พระโอบุชู้ร่ายพระสรวลออกมาเบาๆ มิได้ "เรายังไม่ทันได้พูดอะไร

ท่านโหวน้อยจะยื่นขึ้นมาด้วยเหตุใดกัน หรือมีเรื่องสำคัญอันใดต้องการ
รายงาน"

เงินอิงหันมองกลับไปก่อนจะเห็นเผยซู่ที่ยามนี้ลุกออกจากเก้าอี้แล้ว
ร่างกายสูงใหญ่ชะงักค้างอยู่เหนือเก้าอี้เตี้ยสีทองนั้น จะของก็ไม่ของ
จะนั่งก็ไม่นั่ง คล้ายกำลังอยู่ในท่ายืนม้า*

เมื่อถูกส่องเต้หยวนจยาจับได้เช่นนั้น ใบหน้าที่มิได้ขาวเนียนมา
แต่ไหนแต่ไรของเผยซู่ก็คล้ายถูกฉาบทาด้วยสีสันเด้นสะดุดตาขึ้นมาทันที

"กระ...กระหม่อม...เอ๋..." เขาเกาหัวแกรกขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ครั้น
ตระหนักได้ว่ากำลังเสียมารยาท เขาก็รีบลดมือลง

ดังนั้นท่าทางของท่านโหวน้อยที่กำลังขยับแขนทั้งสองข้างอยู่ใน
เพลานี้จึงแลดูพิลึกพิลั่นยิ่ง

เงินอิงหันหน้ากลับไป ริมฝีปากยกโค้งขึ้นเช่นกัน

ท่าทางของเผยซู่ในเวลานี้ไหนเลยจะยังมีที่ท่าพาลพาโลอันใด
หลงเหลืออีก ตรงกันข้ามกลับแลดูที่มที่อชวนขบขันเป็นที่สุด

ยิ่งเห็นเช่นนั้นส่องเต้หยวนจยาก็ยิ่งกลั่นพระสรวลไว้แทบไม่อยู่
ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่รับสั่งอันใด ทำเพียงกลั่นพระสรวลอย่างสุดกำลัง
ใบหน้าคล้ำของเผยซู่สีเข้มมากขึ้นทุกที

ความจริงเขาไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อยว่าตนเองกำลังยืนอยู่

เมื่อครู่เพราะได้ยินส่องเต้หยวนจยาตรัสถึงเรื่องสำคัญในชีวิตของ
เงินอิง เขาถึงได้รื้อนรจนกระวนกระวายขึ้นมา

คำพูดนี้เหตุใดถึงถามกันต่อหน้าเยี่ยงนี้ เขายังอยู่ที่นี้ไม่ใช่หรือไร

อีกอย่างเรื่องนี้เขาหรือก็ยังไม่เคยพูดคุยกับนางมาก่อน หากนาง

* ท่ายืนม้า (หมาปู้) เป็นท่าพื้นฐานขั้นแรกของการฝึกยุทธ์เพื่อเพิ่มความแข็งแรงของกำลังขาและการทรงตัว
โดยยืนแยกขาให้กว้างกว่าช่วงไหล่แล้วย่อตัวลง นั่งค้างอยู่ในท่านั้นหลังตรงคล้ายเวลานั่งบนหลังม้า

คิดว่านี่เป็นความคิดของเขา แล้วจะให้เขาอธิบายกับนางเช่นไร

หากนางมิโห้ขึ้นมาเล่า ความพยายามของเขามีเท่ากับสูญเปล่าหรือ
ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งกระวนกระวาย สุดทำยก็เผลอลุกขึ้นยืนโดยไม่รู้ตัว

พอเห็นเผยฐูร็อนรจนหน้าเปลี่ยนสีเช่นนั้น ฮ่องเต้หยวนจยา ก็แทบ
กั้ล้นพระสรวลต่อไม่ได้ พระอ้งสากระเพื่อมไหว โชคดีที่ยังทรงตระหนัก
ถึงเกียรติภูมิของโอรสสวรรค์ได้อยู่ ถึงได้ไม่ตบตีระเบิดเสียงหัวเราะ
ออกมา

กว่าพระองค์จะกั้ล้นพระสรวลได้สำเร็จก็ไม่ใช่ง่าย ฮ่องเต้หยวนจยา
โบกพระหัตถ์ไปทางด้านนอกคล้ายไล่แมลงวันกระนั้น "ท่านโหวน้อย
เจ้าก็นั่งลงเถอะ เราหาได้พูดถึงเจ้าไม่ เจ้าจะร็อนรนไปไป"

ในที่สุดเผยฐูร็อนรก็นั่งลง เหงื่อบนหน้าผากพลอยไหลย่อยตามลงมาด้วย
แน่นอนว่าเขาร้อนใจ ร็อนใจเจียนตาย เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับชีวิต
ในกายภาคหน้าของเขา มาถึงหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นนี้ใครบ้างจะไม่ร็อนรน
เขารู้สึกว่าตนเองยามนี้คว้นกำลังล่อยออกจากหัว แม้แต่อากาศ
ที่ออกจากโพรงจมูกก็ยังมีสะเก็ดไฟ

ที่นำมิโห้ก็คือฮ่องเต้หยวนจยาทรงเปิดเรื่องแล้วแท้ๆ แต่หลังจากนั้น
กลับไม่รับสั่งอันใดอีก ไม่เพียงเท่านั้นหากยังยกด้วยจิบพระสุธารสชา
ด้วยท่าที่เอ้อระเหยล่อยช่าย คอยทอดพระเนตรดูเขาเป็นพักๆ

เหตุใดถึงไม่พูดต่อเล่า!

ถึงเผยฐูร็อนรนั่งเป็นระเบียบเรียบร้อย ทว่ามือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อนั้น
กลับบิดเป็นขนมแป้งเกลียวทอด

หากมีแสร้อยอยู่ในมือ เขาคงพาดมันออกไปแล้ว

ฮ่องเต้พระองค์นี้หาที่มีที่ท่าเยี่ยงฮ่องเต้ไม่ เช่นนี้ต้องโบาย!

เผยชุดีคิดอ่านผิดครรถอง เขายกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อที่หน้าผาก
 ส่องเต้หยวนจยาทรงจิบพระสุธารสชาค้ำหนึ่ง ก่อนจะล้วงเอาผ้าซับ
 พระพักตร์กึ่งขอบทองออกมาอย่างช้าๆ เช็ดปลายพระองค์เล็ก แต่ถึงกระนั้น
 ก็ยังไม่ตรัสอันใด

"ฝ่าบาท หม่อมฉันใคร่ถามคำถามสักข้อเพคะ เรื่องใหญ่ในชีวิต
 ของสตรี ยามนี้อยู่ในขั้นใดหรือเพคะ" เส้นเสียงกระຈ้างใสสะอาดสะอ้าน
 ลอยละล่องเข้ามา ชวนให้คนรู้สึกลึกลับขงขง

ส่องเต้หยวนจยาเกือบจะทรงพระสรวลออกมาอีกครว

เจ้ากวางโง่ นั้นเป็นคนใจร้อน แต่ใครจะไปคิดว่าตรุณีนี้ น้อยที่อยู่
 ตรงหน้านี้ ก็ใจร้อนเช่นกัน

เหมือนอย่างคำพูดที่ว่า 'ไม่ใช่คนพวกเดียวกัน ย่อมไม่สุขุมหัวอยู่ด้วยกัน'
 มิน่าเจ้าที่มันนั่นถึงได้ถูกตาต้องใจอีกฝ่ายนัก ช่างเป็นคู่สร้างคู่สมโดยแท้

"ฝ่าบาท หม่อมฉันพอจะทูลถามได้หรือไม่เพคะ ที่ทรงเลือกให้
 หม่อมฉันผู้นั้นเป็นคุณชายท่านใด" เฉินอิงถามขึ้นอีกครา

หากเฮ้อซุ่นอันอยู่ที่นี้เขาต้องตกตะลึงอ้าปากค้างเป็นแน่

คำพูดนี้หากพูดให้หน้าฟังหน่อยก็คงต้องบอกว่า 'ใจกล้ายิ่งนัก'
 พูดให้หน้าเกลียดหน่อยก็ต้องบอกว่า 'ไร้ยางอาย' แล้ว

โชคดีที่ทุกคนในตำหนักยามนี้ล้วนไม่ใช่คนธรรมดาสามัญ ดังนั้น
 ถึงจะได้ยินคำพูดเช่นนี้ แม้แต่ส่องเต้หยวนจยาเองก็แค่แปลกพระทัย
 เล็กน้อยเท่านั้น พระองค์แยมพระสรวล

"เด็กผู้นี้ช่างถามตรงไปตรงมาจริงๆ" ส่องเต้หยวนจยาแยมพระสรวล
 ทอดพระเนตรดูเฉินอิง สีพระพักตร์อ่อนโยนเปี่ยมเมตตา คล้ายมองดู
 เด็กรุ่นหลังในครอบครัวของตนเอง "พวกที่เชี่ยวชาญการสืบสวนสอบสวน

ล้วนแต่ใจกล้าเช่นนี้กระนั้นหรือ"

เดิมฮ่องเต้หยวนจยาก็แค่ตรัสวาทจาหยอกกระเช้าเท่านั้น แต่เงินอิงกลับสีหน้าซึ่งข้ง เอ่ยปากตอบอย่างจริงจังว่า "ฝ่าบาททรงพระปรีชาคนสืบคดีไม่อาจเสี่ยงที่จะต้องเข้าไปสัมผัสกับด้านที่มีดที่สุด นำหวาดกลัวที่สุดของมนุษย์ หากใจไม่กล้าพอ ไหนเลยจะทำลายความมืดดำเปิดเผยความจริงให้กระจ่างได้ ดังนั้นหม่อมฉันขอยอมเป็นคนใจกล้าเพคะ"

คำพูดของเงินอิงทำฮ่องเต้หยวนจยาคะลึงงัน

เผยซู่ที่อยู่อีกด้านก็เช่นกัน

เหตุใดอยู่ดี ๆ หัวข้อสนทนาถึงเปลี่ยนมาเป็นเรื่องนี้ได้

เมื่อครู่เห็นอยู่ซู่ ๆ ว่าพูดถึงเรื่องใหญ่ในชีวิต พูดถึงการแต่งงาน มีเหย้ามีเรือน แต่แค่ชั่วพริบตา เหตุใดถึงมาพูดถึงเรื่องใจกล้า จิตใจของมนุษย์ และความมืดอะไรพวกนั้นได้

กำลังพูดเรื่องใหญ่ในชีวิตมิใช่หรือไร

หรือจะพูดเพียงผ่านแค่ว่าพอเป็นพิธีเท่านั้น?

447

โทฮาเสด็จ

ยามนี้เงินอิงเองก็ตระหนักได้ว่านางพูดออกนอกประเด็นไปแล้ว
ทว่าไม่เป็นไร นางยังวกกลับเข้าเรื่องได้อยู่

"หม่อมฉันพูดมากเกินไปแล้ว ขอฝ่าบาทได้โปรดพระราชทานอภัย
ด้วยเพคะ" นางเอ่ยปากขออภัย ก่อนจะวกกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนาใหม่
อีกครั้ง "กลับมาพูดถึงเรื่องใหญ่ในชีวิตของหม่อมฉันต่อเถิดเพคะ
ความหมายของฝ่าบาทคือ..."

หางเสียงลากยาวหน้าซำยังยกสูง เห็นชัดว่านางกำลังถาม
ความหมายของฝ่าบาทคือ 'เจ้าต้องตาต้องใจผู้ใด' คำถามที่สมบูรณ์
น่าจะเป็นเช่นนี้กระมัง

นางละคำพูดท่อนสุดท้ายไว้ ด้วยพระปรีชาสามารถของโอรสสวรรค์
องค์ปัจจุบัน นางเชื่อว่าพระองค์ย่อมทรงเข้าใจ

ฮ่องเต้หยวนจยาไหนเลยจะทรงฟังไม่เข้าใจ และเพราะฟังเข้าใจ

พระองค์ถึงอดนึกประหลาดใจไม่ได้ อีกทั้งยังรู้สึกนึกสนุกด้วย

"เจ้านี่พูดจาขวานผ่าซากจริงๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็แสนใจอยู่" พระองค์
 สายพระพักตร์หลายคราติดๆ กัน พระสุรเสียงแผ่งไว้ซึ่งเสียงพระสรवल
 น้อยๆ "เออละ ในเมื่อเจ้าร้อนใจเช่นนี้ อย่างนั้นเราก็คงจะไม่อ้อมค้อม
 อีกต่อไป"

ทรงกระแอมกระไอออกมาคราหนึ่ง สีพระพักตร์กลับกลายเป็น
 จริงจัง "เพราะเราว่างไม่มีอะไรทำถึงได้เส็งบรุษผู้มีความสามารถให้เจ้าไว้
 ผู้หนึ่ง คนผู้นี้มีฝีมือในเชิงบู๊ บินี่อายุยี่สิบเอ็ดพอดี รูปร่างหน้าตาองอาจ
 ห้าวหาญ เป็นคนตรงไปตรงมา บรรพบุรุษสามรุ่นล้วนแต่เป็นแม่ทัพผู้กล้า
 จงรักภักดีต่อราชสำนักเสมอมา"

พอรับสั่งถึงตรงนี้ฮ่องเต้หยวนจยาก็ทรงชะงักไปชั่วขณะ คล้ายให้
 เวลาเงินอิงได้ครุ่นคิดไตร่ตรอง ก่อนจะตรัสต่อว่า "เราเห็นพวกเจ้าสองคน
 เหมาะสมกันยิ่งนัก เพียงแต่เราเองก็ไม่อาจสู้มั่งมั่งห้ำพูกวสนานบุพเพให้
 พวกเจ้าตามอำเภอใจ ดังนั้นจึงใคร่คิดอยากถามว่าเจ้าคิดเห็นเช่นไร"

คล้ายกลัวเงินอิงฟังไม่เข้าใจ พระองค์จึงรับสั่งกึ่งปลอบกึ่งอธิบาย
 "เราคงต้องบอกกับเจ้าก่อน ถึงบุรุษหนุ่มผู้นี้จะองอาจห้าวหาญ แต่ก็มีใช้
 คนโง่เขลาหยาบช้า แน่นนอน หากเทียบกับเหล่าบัณฑิตที่เชี่ยวชาญกาพย์
 กลอนบทกวีพวกนั้น เขาคงไม่สุภาพหล่อเหลาเท่า และยังมีใช้บุรุษหนุ่ม
 ผู้ปราดเปรื่องงามสง่า ทว่าหากเป็นเรื่องความกล้าหาญกตัญญูจิตใจดีงาม
 แล้วละก็ คนผู้นี้เรียกได้ว่าไม่เป็นสองรองใคร เรารู้สึกว่าเขาจัดเป็น
 ตัวเลือกที่ดีในการเลือกคู่ครองผู้หนึ่ง"

ทรงหยุดไปชั่วขณะก่อนจะตรัสเสริม "เรื่องนี้เจ้าหาต้องลำบากใจไม่
 แคंपุดออกมาตามตรงเท่านั้นก็พอ ตอบรับหรือปฏิเสธ เราล้วนไม่ตำหนิเจ้า"

เงินอิงเป็นบุตรีของขุนนางฝ่ายขุน ว่ากันตามจริงแล้วสามีในอนาคตของนางก็น่าจะเป็นพวกปราชญ์เมธีอะไรพวกนั้น ทว่าคนที่ฮ่องเต้หยวนจยาเสนอกลับเป็นแม่ทัพพญี่ ด้วยเหตุนี้ที่ต้องทรงอธิบายมากมายเช่นนี้ก็คงด้วยเพราะเกรงเงินอิงจะไม่พอใจ

เงินอิงยังคงไม่ตอบ เผยซู่สองคิ้วเด่นระริก กัดคิ้วที่ไม้อาจกระโดดลงจากเก้าอี้ได้

เขาอยากกระโดดไปปิดปากฮ่องเต้หยวนจยานั่น!

คำพูดในนอกอันใดล้วนแต่ตำหนิว่าเขาหน้าตาอัปลักษณ์ นึกหรือว่าเขาฟังไม่เข้าใจ

เขาเผยซู่เป็นชายชาติอาชาไนย ไหนเลยต้องอาศัยหน้าตาเป็นข้ออ้าง

อีกอย่าง อะไรคือ 'ไม่ตำหนิเจ้า'

เผยซู่กัดฟันมิไห

ฝ่าบาท พระองค์ทรงเป็นโอรสสวรรค์มิใช่หรือ!

โอรสสวรรค์แห่งราชสำนักต่ำลู่เป็นพ่อสื่อย่อมมีแต่คำว่าสำเร็จ ไม่มีล้มเหลว หาไม่แล้วพระองค์จะทรงเอาหน้าไปไว้ที่ใด

เผยซู่รู้สึกว่ทั้งเนื้อทั้งตัวกำลังลุกติดไฟ ร้อนรุ่มไปทั่วทั้งร่าง

ที่ควรพูดไม่พูด พูดก็แต่เรื่องที่ไม่ควร หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นอย่างนี้ เขาไหนเลยจะทูลขอความช่วยเหลือจากฮ่องเต้หยวนจยา หาพ่อสื่อแม่ซุกไปสู้ออกอีกฝ่ายถึงจวนยังจะดีเสียกว่า

"ฝ่าบาทรับสั่งอยู่เป็นนานแต่กลับมิทรงยอมบอกชื่อของคนที่นั่นให้หม่อมฉันทราบ"

น้ำเสียงใสสะอาดดูจน่า ใจของเผยซู่ที่กำลังลุกไหม้เสมือนได้

ชำระล้างร่างกายด้วยน้ำสะอาด ยามนี้มีมอดดับลงหลายส่วนแล้ว

เพิ่งสงบนิ่งได้เพียงครู่ จู่ๆ ใจเขาก็เญ็กังวลขึ้นมาอีก

ทว่าฮ่องเต้หยวนจยากลับไม่เร่งร้อน ทรงกระแอมกระไอออกมา
สองสามคราและยกถ้วยขึ้นจิบ

พระองค์จิบพระสุธารสชาค้ำแล้วค้ำเล่า บัดเดี๋ยวก็หลับพระเนตร
คล้ายกำลังดื่มด่ำอยู่กับรสชาติของมัน

เผยชู้กั๊ดฟัน ถลึงตามอง กำปั้นที่อยู่ใต้อกเข่าเข้าหากันดัง
กรอบแกรบ

ฮ่องเต้หยวนจยาทรงจงใจ!

ต้องใช่แน่ๆ!

เผยชู้เญ็กโมโหที่อีกฝ่ายเป็นโอรสสวรรค์แห่งราชสำนัก เขาไม่อาจ
แตะต้อง ที่เขาทำได้มีเพียงร้อนรนกระวนกระวายเท่านั้น

ฟันของเผยชู้กั๊ดอยู่ด้วยกันจนแทบแหลก แต่ฮ่องเต้หยวนจยา
กลับทรงเอื้อระเหยจิบพระสุธารสชา

ขณะที่เผยชู้ดรนทนไม่ไหวคิดจะตั้งทำยม้าขึ้นอีก จู่ๆ เฉินอิงก็
เอ่ยปาก

"ฝ่าบาท ได้โปรดพระราชทานอนุญาตให้หม่อมฉันตายด้วยเพคะ
บุรุษมากความสามารถที่ฝ่าบาทรับสั่งถึงคงเป็นบุรุษที่ผู้คนต่างพากัน
เรียกขานว่าท่านโหวน้อย เว่ยหยวนโหว เผยชู้ได้ทำเผยกระมัง" เส้นเสียง
ดูจน้ำไหลเอื่อยอยู่ภายในตำหนักที่ถูกรบกวนไว้ด้วยหิมะ

"แค่ๆๆ..." ฮ่องเต้หยวนจยาทรงส่ายคาง ไอลิกลากออกมาไม่หยุด
พระองค์ทรงโพลางทอดสายพระเนตรมาที่ฉินอิง ในสายพระเนตร
เต็มไปด้วยความรู้สึกตกตะลึง

เผยชูที่นั่งอยู่ทางด้านหลังแผ่นหลังเหยียดตรงขึ้นมาทันที
สองคนสีตามองมาที่เงินอิงจากคนละด้าน

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งฮ่องเต้หยวนจยาาก็ทรงวางถ้วยชาลง หยิบเอา
ผ้าซับพระพักตร์ขึ้นเช็ดคราบน้ำชาพลางส่ายพระพักตร์กล่าว "เด็กผู้นี้จู่ๆ
ก็เอ๋ยปาก ทำเอาเราตกอกตกใจหมด" ทรงทำที่คล้ายอับจน สายพระเนตร
ทอดมองไปทางด้านข้างอยู่สองสามครา ทันใดนั้นพระองค์ก็เฝ้าพระสรวล

เผยชูเนื้อตัวตึงเซมิง สีหน้าวิตกกังวล เขานั่งตัวแข็งที่อออยู่บน
เก้าอี้เตี้ยสีทองไม่ต่างอะไรกับเสาเหล็กที่ถูกตัดครึ่ง

ฮ่องเต้หยวนจยาถลอกสายพระเนตรมองเขาพลาบกลั่นพระสรวล
ยามที่ทอดพระเนตรมองดูเงินอิง ในสายพระเนตรเต็มไปด้วยความรู้สึก
ชื่นชม "หากเราบอกว่าเป็นคนที่เจ้าทนายถึงเมื่อครู่เล่า เจ้าคิดเห็นเช่นไร"

พระองค์รับสั่งอย่างรวดเร็วก่อนจะหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง หลังจากนั้น
ก็เฝ้าพระสรวลตรัสถามขึ้นอีก "แล้วหากเราบอกว่าไม่ใช่ เจ้าคิดเห็น
เช่นไร"

เงินอิงไม่ได้รีบร้อนตอบแต่หันหน้ามองกลับไป ดวงตาสุกใสราว
ธารน้ำจับจ้องอยู่บนตัวเผยชู ก่อนจะหันกลับมาหูลุบตาพุดด้วยน้ำเสียง
สงบนิ่ง "หากใช่ก็คือใช่ หากมิใช่ก็คือมิใช่"

ในตำหนักเงียบสงัดไปชั่วขณะ

สายพระเนตรของฮ่องเต้หยวนจยาเปลี่ยนแปลงไปมาอยู่ครู่หนึ่ง
สีพระพักตร์ผากแผ่วไว้ซึ่งรอยเฝ้าพระสรวล

ส่วนใบหน้าของเผยชูกลับบึ้งนงอยู่หลายส่วน ตกลงนางตอบรับ
หรือตอบปฏิเสธกันแน่ เหตุใดเขาถึงฟังไม่เข้าใจ

เพราะเงินอิงยื่นหันหลังให้ ดังนั้นเขาจึงไม่อาจมองเห็นสีหน้า

ของนางได้ตลอด ทำได้แต่เพียงมองดูฮ่องเต้หยวนจยาแทน

ฮ่องเต้หยวนจยายังคงแยมพระสรวล อีกทั้งยังผงกพระเศียรซ้ำๆ
รับสั่งด้วยพระสุรเสียงเข้าพระทัย "อืม เราเข้าใจแล้ว เจ้าเป็นเด็กดีจริงๆ"

"ขอบพระทัยเพคะ" เงินอิงย่อกายแสดงคารวะ ไบหน้าใส่สะอาด
แดงระเรื่ออยู่น้อยๆ

ไม่ว่าจะพูดเช่นไรความรู้สึกรักระอวกระอวนนั้นก็ยังคงอยู่ ไม่เพียง
เพราะเคยชู่อยู่ด้วย แต่เพราะนางเอ่ยปากขัดแย้งเกินไป

ไม่รู้ว่ตาคนพาลนั้นจะฟังเข้าใจหรือไม่

เงินอิงคิด มุมปากยกโค้ง

คงฟังเข้าใจกรรมัง

คำตอบกระจ่างชัดเรียบง่ายเช่นนี้ แม้แต่ฮ่องเต้หยวนจยาก็ยังเข้า
พระทัยได้ในปราดเดียว เคยชู่ก็น่าจะเข้าใจเช่นกัน

ทว่าคนฉลาดอย่างคุณหนูใหญ่สกุลเงินของพวกเราเหมือนจะ
ประเมินสติปัญญาในยามนี้ของท่านโหวนน้อยสูงเกินไปหน่อย

เกี่ยวกับเรื่องใหญ่ในชีวิตตน ท่านโหวนน้อยของพวกเราเหมือนจะ
ทิ่มที่อึ้งนั้

เขามองดูเงินอิงคราหนึ่งก่อนจะมองดูฮ่องเต้หยวนจยาอีกคราว
ในใจอัดแน่นไปด้วยความรู้สึกลงส้าย

ตกลงถ้อยความที่ว่หาหมายความเช่นไรกันแน่ คนทั้งสองเหมือนจะ
เข้าใจแล้ว แต่เหตุใดเขาถึงยังไม่เข้าใจ

สำเร็จหรือไม่สำเร็จ ใครก็ได้ช่วยบอกที่

เคยชู่ทนมไม่ไหวอีกต่อไป เขาลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว กัดฟันเอ่ยปาก
"ฝ่าบาท กระทบ่อม..."

ยังไม่ทันพูดจบ เสียงเล็กแหลมนอกตำหนักก็ดังลอยมา
"ไทเฮาเสด็จ..."

หลังเสียงถ่ายความดังลอยมา แฮ่ซุ่นอันก็เดินเร่งร้อนเข้ามาจาก
นอกตำหนัก กล่าวรายงานว่า "ทูลฝ่าบาท ไทเฮาเสด็จพะยะค่ะ"

เขาพูดพลางปาดเหงื่อ เห็นได้ชัดว่ารีบร้อนวิ่งมา หลังพูดจบเขาก็
หอบหายใจค้อมกายยืนอยู่ที่ข้างตำหนัก

ฮ่องเต๋หยวนจยาทรง "อืม" ออกมาคราหนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นจาก
พระเก้าอี้ด้วยท่าที่สงบนิ่ง พระองค์ปิดฉลองพระองค์สองสามครา
อ้อมโต๊ะทรงพระอักษรมาเฝ้ารอต้อนรับอยู่ทางด้านหน้า

เผยซู่ไหนเลยจะปริปากถามอันใดได้อีก เขาได้แต่ฝันสะกดความรู้สึก
ฉงนสนเท่ห์และไม่พอใจเอาไว้ ลุกขึ้นไปอยู่อีกด้าน

เงินอิงเองก็ถอยไปหยุดยืนอยู่ที่ด้านข้างเช่นกัน

ประตูตำหนักสูงใหญ่ถูกชั้นที่น้อยสองคนร่วมแรงดึงเปิด ลมเหนือ
พัดม้วน กวาดอากาศอบอู่ในตำหนักไปจนสิ้น ตามติดมาด้วยเสียงผีทำ
สับสน คล้ายมีคนจำนวนมากกำลังย่ำอยู่บนบันได เสียงแพพรพรรณเสียดสี
เสียงหยกประดับดังกรู้งกริ้ง กลิ่นแป้งชาดหอมจรุงกลบกลิ่นหอมสดชื่น
ของดอกเหมยไปจนสิ้น

442

บทเรียงนามมูรมี้งมตความสามารถ

"เราமாகะทันหัน คงไม่ได้รับกวนเวลาตรวจฎีกาของฝ่าบาทกระมัง"
พระสุรเสีียงแหบพร่าทว่าเต็มเปี่ยมไปด้วยเมตตาตั้งขึ้น เสียงของ
โคมสะคราญในวัยชราที่นั่นก็คือพระสุรเสีียงของเขี้ยวไทเฮานั้นเอง

ฮ่องเต๋หยวนจยาชิงเสด็จขึ้นหน้าสองก้าว ประคองพระกรของ
เขี้ยวไทเฮาไว้แผ่วเบาพลางแย้มพระสรวลรับสั่ง "เสด็จแม่รับสั่งอะไร
เช่นนั้น กระหม่อมต่างหากที่หวังให้พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเยียนกันบ่อยๆ"

เขี้ยวไทเฮาแย้มพระสรวลอ่อนโยน "ฝ่าบาททรงยุ่งอยู่กับงานราชกิจ
มาทั้งวัน ต้องตรวจฎีกามากมาย สมควรพักผ่อนบ้าง เพราะคิดเช่นนี้
เราถึงได้ตัดสินใจมาหาฝ่าบาทเอง"

"ขอบพระทัยเสด็จแม่ยิ่งนักที่เปิดโอกาสให้กระหม่อมได้พักเกียจคร้าน
สักครู่" ฮ่องเต๋หยวนจยาแย้มพระสรวลรับสั่งตอบ หลังจากหยุดไปชั่วขณะ
พระองค์ก็รับสั่งด้วยพระสุรเสีียงละมุนละไมว่า "เขียงชานก็มาด้วย

กระนั้นหรือ"

กัวย่วน? เงินอิงในใจหนาวสะท้าน นางมาเพื่อคิดที่กัวย่วนซังหาร
เจียวซิง?

เงินอิงยังไม่ทันได้ครุ่นคิดให้กระจ่างชัดอันใด เสียงสตรีอีกนางหนึ่ง
ก็ตั้งขึ้นที่หน้าประตูตำหนัก "กัวย่วนซิงที่ขอถวายพระพรฝ่าบาทเพคะ"

น้ำเสียงแม้จะฟังดูวิตกกังวลไม่เสนาะหูทว่ากลับกระจ่างชัด คำพูด
คำจาที่ใช้หรือก็ถูกต้องแม่นยำไม่มีผิดพลาดคล้ายเคยได้ยินมาก่อน

เงินอิงขมวดคิ้ว ซ้อนตาขึ้นมองไปยังบานประตูสลักลาย เห็น
เจียวซิงฮินซิงจี้ป้อกำลังยืนเยื้องอยู่ทางด้านหลังของเซียงซานเซียงจู่

นางสวมใส่อาภรณ์ชุดกระโปรงผ้ามัดย้อมสีน้ำเงินลายดอกโบตั๋น
สีทอง เก้าอี้ผมเป็นมวยโหนอาซาที่ได้รับความนิยมสูงสุดในปีนี้ สองข้าง
มีปิ่นเส้นทองแบบบางราวกับปีกจักจั่นปักอยู่ ที่อยู่ทางด้านหลังของมวยผม
คือปิ่นระย้ามุกประดับโมรา ไม่ว่าจะก้มหน้าหรือส่ายหน้า ระย้ามุกล้วน
ระย้อยข้างหูราวหยดน้ำ นอกจากจะแลดูนุ่มนวลแล้วยังงดงามหยาดเอี่ยม
ขึ้นอีกหลายส่วน

ท่าทางงามสง่าเยี่ยงนี้ทำกัวย่วนในอาภรณ์แดงยาวลากพื้นไบ่หน้า
เสมือนดอกเหมยนั้นกลับกลายเป็นหม่นหมองลง

เงินอิงกวาดตามองคราหนึ่งก่อนจะหลุบตาไม่พูดไม่จาอันใด

คนทั้งสามมาอยู่ที่นี้พร้อมกัน อีกทั้งยังเลือกปรากฏตัวขึ้นในเวลา
เช่นนี้ นอกจากมาอ้อนวอนขอความเมตตาให้กัวย่วนแล้ว ยังมีอันใด
ใหนอื่นอีก

ความคิดนี้ปรากฏขึ้นในสมองนางได้ไม่ทันไรเซียวไท่เฮาก็รีบสั่ง
เข้าประเด็นทันที

"ฝ่าบาท เราารู้ว่าฝ่าบาทยอมเข้าใจจุดประสงค์การมาของเราในครั้งนี้ ได้ทันที" พระองค์วางพระกรข้างหนึ่งลงบนพระพาหาของฮ่องเต้หยวนจยา ก่อนจะเสด็จขึ้นหน้าพลางรับสั่ง สีพระพักตร์มิได้แรงร้อน พระสุรเสียง หรือก็สุกุ่มเยือกเย็นยิ่ง

"ไหนๆ ที่นี้ก็ไม่มีคนนอก เราขอพูดกับฝ่าบาทตรงๆ เลยก็แล้วกัน เราอยากถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับซิงเออร์ เหตุใดอยู่ดี? ฝ่าบาทถึงได้ ถอดถอนเขาจากการเป็นชื่อจื่อ"

ตอนคำพูดคำสุดท้ายจบลง พระบาทของเซียวไทเฮาก็ข้ามพ้น ธรณีประตูเข้ามาพอดี ครั้นชันสายพระเนตรขึ้น สีพระพักตร์ก็กลับกลายเป็นแข็งทื่อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

หลังบานประตูสลักลาย จู่ๆ เงาร่างของคนคู่หนึ่งที่ยืนอยู่ด้านข้าง ก็ปรากฏต่อสายพระเนตร

พระหัตถ์ที่วางอยู่บนพระพาหาของฮ่องเต้หยวนจยากุมเข้าหากัน น้อยๆ

สีพระพักตร์ของเซียวไทเฮาพลันضبร้อนคล้ายคาดไม่ถึง ทั้งคล้าย โกรธซึ่งอยู่เล็กๆ ทั้งคล้ายอาฆาตแค้นและคล้ายจวนใจ

อารมณ์ความรู้สึกต่างๆ นานาสลับกันปรากฏขึ้นอยู่บนพระพักตร์ สูดหายใจพระองค์ก็แยมพระสรวล

"อา เราอายุมากแล้ว สายตาฝ้าฟางถึงมองไม่เห็นว่าคุณในยังมี คนอยู่" พระองค์รับสั่งออกมาสองสามประโยค ทั้งเพื่อแก้ไขสถานการณ์ ทั้งตำหนิฮ่องเต้หยวนจยา

"ฝ่าบาทก็ช่างอะไร เหตุใดถึงไม่บอกกันสักคำแล้วว่ากำลังมี กิจสำคัญอยู่ หากรู้เราจะได้ค่อยมา"

"กระหม่อมไม่ไหนเลยจะทำเช่นนั้นได้" ฮองเต้หยวนจยาแยมพระสรวล
 อ่อนโยน สายพระเนตรที่ทอดมองไปทางเขียวไทเฮาไม่ต่างอันใดกับบุตร
 ผู้กตัญญูมอง कुमारดาผู้เมตตา ทั้งลุ่มลึกทั้งรักใคร่ "เสด็จแม่ทรงสำคัญ
 กว่าเรื่องสำคัญอื่นใด ที่กระหม่อมเรียกพวกเขามาในคราวนี้หาใช่เรื่องใหญ่
 อันใดไม่ เสด็จแม่มาได้จ้ะหะพอดี อีกสักครู่หลังจัดการทุกอย่างเรียบร้อย
 กระหม่อมจะอยู่พูดคุยเป็นเพื่อนเสด็จแม่"

"เอ?" เขียวไทเฮากลอกพระเนตร พระชนงเรียวกังดั่งกิ่งหวี
 ที่วาดไว้ยกสูงขึ้นหลายส่วน "ในเมื่อมิใช่เรื่องสำคัญ เช่นนั้นฝ่าบาทให้
 พวกเขาเข้าเฝ้าเพื่อการใด"

ขณะพระองค์รับสั่ง ทุกคนก็เดินมาถึงกลางตำหนักพอดี เฉินอิงกับ
 ผยชูพร้อมกันถวายพระพร

"ท่านโหวนน้อยเป็นแขกประจำ หากจำเป็นต้องมากพิธีไม่ นิ่งเถอะ"
 เขียวไทเฮาแยมพระสรวลกล่าว สายพระเนตรกวาดมองไปทางฉินอิง
 รอยแยมพระสรวลแข็งขึ้น "เจ้าเองก็ลุกขึ้นเถอะ นิ่งลงพูดคุยกัน"

สายพระเนตรเรียบเฉยนั้นชำเลื่องมองไปทางด้านล่าง
 แก้วอี้เตี้ยสี่ทองสองตัว ตั้งหันหน้าเข้าหากัน

พระชนงของเขียวไทเฮาขยับ แต่ถึงกระนั้นรอยแยมพระสรวลก็ยัง
 คงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

"เสด็จยาย..." กัวย่วนที่ยืนอยู่ทางด้านหลังมาโดยตลอดกระตุก
 แขนเสื้อของเขียวไทเฮาพลางเอ่ยปากเรียกแผ่วเบา น้ำเสียงหวานล้ำ
 อ่อนโยนคล้ายโอดครวญอยู่บ่อยๆ รวากับเด็กที่ไม่มีลูกกวาดกิน

เขียวไทเฮาตระหนักได้ทันที กัวย่วนไม่พอใจที่ตนเองมิได้ชักสีหน้า
 ใส่ฉินอิง มิได้ให้นางคุกเข่าลงต่อหน้า มิได้ตำหนิว่านางเสียมารยาท

มิได้สั่งให้เขียนนโยบายอีกฝ่าย

เซียวไทเฮานึกอยากถอนพระปัสสาสะ ฮ่องเต้หยวนจยาถึงกับ พระราชทานเก้าอี้ให้อีกฝ่ายนั่ง เห็นได้ชัดว่าพระองค์โปรดปรานเงินอิง เพียงใด หากตนเองรับสั่งให้ลงโทษเงินอิง มิเท่ากับทรงหักหน้าหมื่น พระเกียรติฮ่องเต้หยวนจยาหรือ

"เด็กผู้นี้ เจ้าโง่เขลาไปแล้วหรือไรกัน" ทรงหันกลับไปลูบผมก้วยวน อย่างเอ็นดูรักใคร่พลางส่งสายตาดูให้นางเงิบๆ พระสุรเสียงยังคงอบอุ่น อ่อนโยน "ฝ่าบาทตรัสแล้วว่าอีกไม่นานก็เรียบบร้อย เจ้าเองก็ไม่ดูเสียบ้าง เลย เก้าอี้สี่ทองสองตัวมิใช่ตั้งวางอยู่ที่นั่น เห็นได้ชัดว่าทรงพุดคุยกับ พวกเขามาระยะหนึ่งแล้ว ฝ่าบาทหาได้โกหกพวกเราไม่"

ก้วยวนตะลึงไปชั่วขณะก่อนจะตระหนักรู้ได้ทันที แต่ถึงกระนั้น นางก็ยังคงไม่วายแอบกัดฟันแน่น

สตรีแซ่เฉินผู้นี้เกิดมาเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับนางโดยแท้ ทุกครั้งที่ เจอหน้ากันล้วนแต่ทำนางไม่สบอารมณ์

ก้วยวนสีหน้าบึ้งตึง สายตาอาฆาตแค้นจับจ้องอยู่บนร่างของเงินอิง แต่ทันใดนั้นนางก็สังเกตเห็นเศษชูที่ยื่นอยู่อีกด้าน

นางยื่นมือกุมพระหัตถ์ของเซียวไทเฮา สายมันไปมาสองสามครา เหยหน้าขึ้นช้าๆ มองไปทางเศษชูแวบหนึ่งก่อนจะก้มหน้าหลุบตาลง อีกครา ขนตาอนยาวสะท้านไหวคล้ายขลาดเขลาคล้ายขัดเขิน คล้าย ยินดีและคล้ายหลงไหล

ครั้นทอดพระเนตรตามสายตาของนางไป เซียวไทเฮาก็อดแยม พระสรวลออกมาไม่ได้

"ฝ่าบาทเสด็จจรະแล้วหรือไม่" พระองค์แยมพระสรวลพลางตรัสถาม

โดยไม่แม้แต่จะหันกลับไปมองห้องเตี้ยหวนจया พระองค์ทำเพียงผงกพระเศียรน้อยๆ ไปทางก้วยวน

ห้องเตี้ยหวนจयाคล้ายทอดพระเนตรไม่เห็น พระองค์แยมัพระสรวลตอบ "อีกไม่นานก็เสร็จแล้ว เสด็จแม่เชิญประทับก่อนเถิด" หลังจากนั้นก็มีรับสั่ง "ไปเอาเก้าอี้มาให้เขียนจู่กับฐูหยินชิงจี๋ป๋องนี่"

ก้วยวนกับเชิงซื่อรีบเอ่ยขอพระทัย

ห้องเตี้ยหวนจयाโบกพระหัตถ์และประคองเสี้ยวไทเฮาไปประทับอยู่อีกด้านด้วยพระองค์เอง ก่อนจะเสด็จกลับมาอย่างที่เดิม แล้วสั่งให้คนจัดเตรียมน้ำชาของว่าง

ครั้นทุกคนนั่งลงเป็นที่เรียบร้อย เสี้ยวไทเฮาก็ตรัสขึ้นว่า "ฝ่าบาทเรามีเรื่องร้อนบางอย่างต้องการคุยด้วย เรื่องนี้พอนับได้ว่าเป็นเรื่อง..."

พระองค์หยุดรับสั่งไปชั่วขณะ หลังจากพักไปสองสามอึดใจ เสี้ยวไทเฮาก็ตรัสต่อ "...นับได้ว่าเป็นเรื่องในครอบครัว เด็กๆ อย่างพวกเขาไม่จำเป็นต้องรับฟัง" ครั้นตรัสจบ ไม่ทรงรอให้ห้องเตี้ยหวนจयाมีรับสั่ง เสี้ยวไทเฮาก็ผลักก้วยวน "ยายรู้ว่าเจ้ารู้สึกอึดอัด เช่นนั้นยายก็จะไม่รังเจ้าไว้ ในพระราชอุทยานมีดอกเหมยบานอยู่หลายต้น เจ้าไปช่วยเด็ดมาให้ยายสักหน่อยก็แล้วกัน"

ก้วยวนยามนี้กลับนำรักน่าเอ็นดูยิ่งนัก นางลุกขึ้นขานรับ บัดกระโปรงแดงดงามสองสามครา ทว่าหลังจากชักเท้าเดินไปได้สองสามก้าว จู่ๆ นางก็หันหน้ากลับมาคล้ายอาลัยอาวรณ์ "เสด็จยายหม่อมฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ ต้นเหมยพวกนั้นออกดอกสูงยิ่งนัก หม่อมฉันเกรงว่าจะเอื้อมเด็ดกิ่งดีๆ ไม่ถึงเพคะ"

นางพุดพลางกลอกตา ส่งสายตาอ่อนละมุนไปทางเฉลย

เซียวไทเฮา "อืม" ออกมาคราหนึ่ง พระองค์ปรบพระหัตถ์เบาๆ "จะว่าไปก็จริง เราชราเฒ่าเลอะเลือนแล้ว ต้นหมยพวกนั้นสูงใหญ่ นักเด็กสาวเช่นเจ้าไหนเลยจะเด็ดไหว"

หลังตรัสถึงตรงนี้เซียวไทเฮาก็กวาดสายพระเนตรซ้ายขวา ครั้นทอดพระเนตรเห็นเผยชู้ พระเนตรก็ส่องประกายแวววาว "บังเอิญจริงๆ ท่านไหนน้อยเองก็อยู่ที่นี้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าก็ไปเป็นเพื่อนเซียงซานเซียงจู่เถอะ หม่อมสาวเช่นพวกเจ้าออกไปอยู่ข้างนอก อย่างไรก็ดีดีกว่าฟังเราพูดเรื่องไร้สาระอยู่ที่นี้ ยิ่งไปกว่านั้นท่านไหนน้อยเองก็ตัวสูงเหมาะจะช่วยให้เด็ดกิ่งหมยให้เรา"

ความหมายที่ซ่อนแฝงอยู่ในวาจาสองสามประโยคนั้นก็คือต้องการให้เผยชู้กับกัวยวนได้มีโอกาสอยู่ด้วยกันสองต่อสอง

กัวยวนตอบรับอย่างขัดเจิน ขณะที่นางจะเดินขึ้นหน้า จู่ๆ ส่องเต้หยวนจยาก็แย้มพระสรวล

"เสด็จแม่รู้ได้เช่นไรว่ากระหม่อมต้องการให้เผยชู้ไป" พระองค์จับพระสุธารศาคำหนึ่งด้วยท่าทางเอ้อระเหยสบายๆ "เรื่องนี้นับว่าบังเอิญจริงๆ กระหม่อมเพิ่งจะคิดได้ไม่ทันไร เสด็จแม่ก็มีรับสั่งแล้ว คนที่รู้ใจกระหม่อม นอกจากเสด็จแม่แล้วก็คงไม่มีผู้ใดไหนอื่นอีก"

คำพูดนี้ทำเอาคนที่อยู่ในตำหนักต่างพากันยิ้มแย้มหัวเราะ

ท่ามกลางเสียงหัวเราะเบิกบาน ส่องเต้หยวนจยาทรงวางถ้วยชาลงสี่พระพักตร์โค้งขมิ้ม พระสุรเสียงกระจ่างชัด "อาลักษณ์ จดบันทึก"

ทันทีที่เสียงรับสั่งดัง เสียงหัวเราะในตำหนักก็หยุดลงทันที นอกจาก ส่องเต้หยวนจยากับเซียวไทเฮาแล้ว คนอื่นๆ ต่างเก็บไม้เก็บมือยั้ง แม้แต่กัวยวนเองก็รีบกลับมาหยุดยืนนอบน้อมอยู่ข้างเซียวไทเฮา

ฮ่องเต๋ทรงต้องการเขียนพระราชโองการ ทุกคนยอมมีอาเจี๊ยะนั่งต่อได้
เพียงไม่นาน อาลักษณ์หนุ่มคนหนึ่งก็รีบเดินตรงเข้ามา ครั้นตั้งโต๊ะ
จัดวางกระดาษประกาศพระราชโองการเสร็จ เขาก็จับพู่กันขึ้นเตรียมเขียน
ฮ่องเต๋หยวนจยาทรงลุกขึ้น ย่างพระบาทอยู่หลังโต๊ะทรงพระอักษร
ซ้ำๆ "ฝ่าบาทมีรับสั่ง คุณหนูใหญ่สกุลเงินบริสุทธิ์ถึงดงามฐานะชาติตระกูล
สูงส่ง คุณชายสกุลเฉยแก่งกล้าสามารถ หนักแน่นสุขุม สตรีถึงดงาม
ฉลาดปราดเปรื่อง บรูษะเฉียบแหลมเที่ยงธรรม สตรีถึงดงามบรูษะเปี่ยม
ความสามารถ สมเป็นกิงทองใบหยก วันนี้ฤกษ์งามยามดี จึงพระราชทาน
สมรส ประกาศให้รู้ทั่วกัน"

ท่ามกลางบรรยากาศเจี๊ยะบังนั้ในตำหนัก พระสุรเสียงกระจ่างชัด
ก้องกังวานอยู่ภายใน

เซียวไทเฮาตะลึงฟัง ผ้าซับพระพักตร์ในมือหล่นร่วงตกพื้น

นอกตำหนัก หิมะโถมกระหน่ำ ลมเหนือส่งเสียงคำรามไปมา อากาศ
เย็นเยียบเสียดกระดูก

ทว่าในโลกที่พร่างพราวระยิบระยับไปด้วยหิมะกลีบดงามเยี่ยงนี้
วิบวาวสะอาดสงบ เจิดจ้าสว่างไสวคล้ายเหยียดยาวถึงเส้นขอบฟ้า

443

กลางนางนมดก้น

หิมะตกหนักติดต่อกันอยู่หลายวันกว่าจะหยุด แต่ถึงหิมะจะหยุดตกแล้วแต่ท้องฟ้าก็ยังคงอึมครึมเหมือนเก่า แสงตะวันสีเหลืองแลดูไม่ต่างอันใดกับเศษกระดาษที่ถูกเด็กน้อยฉีกทิ้งก่อนจะเอาไปแปะติดไว้กลางอากาศสาดแสงลงมาจางๆ

ลมเหนือพัดริ้วเมฆยับย่น ทิวท้งเมืองราวกับก้อนหยกกองน้ำค้างแข็ง ไม่ว่าจะแฉ่งลอยร้านค้าสะพานข้ามลำธาร ภูผาตระหง่านโตรกธารสูงชัน หรือแม้แต่ราวรั้วแดงพลับพลาเขียว กระเบื้องดำชายคาเขียวล้วนถูกห่อหุ้มไว้ด้วยผ้านวมสีขาวหนาๆ หากทอดสายตามองไกลออกไปก็จะพบกับภาพสะบัดผีแปร่งผืนใหญ่ แผ่นฟ้าผืนปฐพีมีเพียงสีดำขาว เวียงกว้างไกล ลีลาท่วงทำนองยากเกินกว่าจะบรรยาย

ครั้นถึงยามสายัณห์ ท้องฟ้ามืดครึ้มลงทีละน้อย ยังไม่ทันถึงต้นยามโห่หวแวแสงอัสดงก็เริ่มแผ่กระจาย ล้ำแสงจางๆ สองสามลำ

ปรากฏขึ้นเหนือฟากฟ้าฝั่งตะวันตก แต่ถึงกระนั้นก็มีอาจทะลุผ่าน
บรรยากาศมืดสลัวจัดซัดที่ปกคลุมอยู่โดยรอบได้

ภายในเรือนเจ้าหยางจวนองค์หญิงใหญ่ องค์หญิงใหญ่แต่งพระองค์
งดงาม ประทับอยู่หน้าบัลลังก์ตามลำพัง กระดาษจดหมายในพระหัตถ์
ถูกขยำเป็นก้อน

แสงสว่างภายในห้องหุ้บหรี่รำไร นางกำนัลผสมขาวนางหนึ่งเดิน
เข้ามาเงียบๆ หมอบถวายค่านับอยู่กับพื้น หลังลุกขึ้นนางก็เดินไปที่มุมห้อง
ยกเชิงเทียนบุปผาวิคกงดงามบนโต๊ะขึ้นจุด ก่อนจะวางกลับลงไป

ที่อยู่บนโต๊ะดอกเหมยมีเชิงเทียนเจียรระโนนกสีเซียบนคาบไม้
วางอยู่ บริเวณมุมผนัง ทางด้านล่างของภาพเพชริด้าห้อมล้อมด้วย
มวลลมซอคือเชิงเทียนสตรีประคองด้วย ส่วนบนชั้นวางของมีเชิงเทียนโบตัน
งดงามล้ำค่าเหนืออื่นใดวางประดับอยู่

นางเดินไปเดินมาซ้ำๆ เพียงไม่นานเทียนไขสีแดงก็เปลี่ยนห้องให้
กลับกลายเป็นสว่างใสสว่างกับกลางวัน เปลวไฟส่ายไหวไป พระพักตร์
ขององค์หญิงใหญ่บัดเดียวมืดบัดเดียวสว่าง

เสียงตุ้บกระแจ่งซัดดังลอยมาจากนอกหน้าต่าง ตามติดมาด้วย
เสียงตำหนิตติงของขันทีระคนอยู่กับเสียงหัวเราะแผ่วเบาของสตรีตัวน้อย

เงาร่างขององค์หญิงใหญ่ขยับไหว พระองค์ยกพระหัตถ์เปิดหน้าต่าง
บานกระทุ้งขึ้น ทอดพระเนตรออกไปด้านนอก

ได้ชายคาระเบียงมีนางกำนัลตัวน้อยยืนอยู่สองสามคน สวมใส่
อาภรณ์วิ้งหวดสีแดงสด ทับไว้ด้วยเสื้อไม่มีแขนสีเขียวต้นหอม ใบหน้า
เล็กขาวแดงงยออยู่น้อยๆ พลังพ่นลมหายใจใส่สองมือ พวกนางกำลัง
ใช้เคียวเงินด้ามหยกเคาะแต่งน้ำแข็งที่เกาะอยู่ใต้ชายคา ทุกครั้งที่

แห่งน้ำแข็งตกพื้น พวกนางก็จะหัวเราะชอบใจ โชคดีที่มีชั้นที่พอบ้านคอย
กำกับังแดด หากไม่แล้วพวกนางคงได้หัวเราะเอะอะเอ็ดตะโรลั่นเป็นแน่

องค์หญิงใหญ่สี่พระพักตร์เคร่งขรึม ทรงปิดหน้าต่างลงครึ่งหนึ่ง
พระหัตถ์ลูบอยู่บนแขนเสื้อ รับสั่งด้วยพระสุรเสียงเย็นเยียบว่า "เว่ยมามา
เจ้าไปข้างนอกนั้น บอกกับพวกนางว่านี่เป็นคำสั่งของข้า โบายทุกคน
คนละยี่สิบไม้"

นางกำนัลผมขาวที่เพิ่งจุดเทียนเสร็จนางนั้นตกตะลึง ครั้นพอเข้าใจได้
นางก็ลนลานขานรับ และย่อกายยืมขออภัย "องค์หญิงใหญ่อย่าได้กริ้ว
เด็กพวกนี้ล้วนแต่มาจากนอกจวน หาเข้าใจกฎเกณฑ์ไม่ ทำเป็นก็แต่งาน
ตื่นเขินพวกนี้เท่านั้น หม่อมฉันจะให้คนลงโทษพวกนางเดี๋ยวนี้ วันหน้า
จะไม่ให้พวกนางเข้ามาทำงานรับใช้ภายในจวนอีก"

"เข้าใจแล้ว" องค์หญิงใหญ่สี่พระพักตร์เบือนหน้า พระองค์โบก
พระหัตถ์ เสียงกรอบแกรบที่ดังขึ้นจากกระดาศที่ทรงคิ่อยู่บนหว่าง
พระองค์ลุยี่ยังทำให้องค์หญิงใหญ่ขมวดพระขนงกลัดกลุ้ม "หลังโบาย
พวกนางเสร็จก็ให้ส่งตัวไปทำงานที่ลานซักผ้า ที่นั่นคนไม่พอ กำลัง
ต้องการคนเพิ่ม"

เว่ยมามาตะลึงงันไปชั่วขณะ สีหน้าไม่อาจทนฝืน นางหมอบลง
กับพื้นกล่าว "ทูลองค์หญิงใหญ่ เด็กพวกนั้นอายุน้อยนัก ร่างกายยัง
เติบโตไม่เต็มที่ ไหนเลยจะทำงานหนักเช่นนั้นไหว"

นางคลานเข้าขึ้นหน้าสองสามก้าว พุดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า
"ก่อนหน้านั้นขุนเจาหลี่เพิ่งถ่ายทอรับสั่ง บอกว่าปีนี้แม้แต่ตำหนักเฟิงเจ้า
ก็ยังเปลี่ยนคนงานไปไม่กี่ครั้งเท่านั้น ฮ้องเต้ทรงบอกว่า...ให้ประหยัด
อีกทั้งยังบอกว่าให้รอจนถึงช่วงผลัดเปลี่ยนคนทำงานตอนปลายฤดูไปไม่ร่วง

ของปีหน้าก่อนถึงจะค่อยเลือกคนเข้ามาทำงานในจวนใหม่ได้"

สี่พระพักตร์ขององค์หญิงใหญ่กลับกลายเป็นบึ้งตึงมากขึ้นไปอีก

"ก็แค่บ่าวไพร่ชั้นต่ำไม่กี่คนเท่านั้น ไหนเลยต้องพูดจาเหลวไหลมากมายเยี่ยงนี้" สี่พระพักตร์เย็นชา พระสุรเสียงขจรครั่นคร้าม ครั้นผนวกกับเสียงแห่งน้ำแข็งหล่นพื้นนอกหน้าต่างก็ยิ่งชวนให้รู้สึกเย็นเยียบเสียดกระดูก "มามาทำงานมานาน อย่าบอกข้าว่าแม้แต่เรื่องเล็กน้อยพวกนี้เจ้าก็ยังทำไม่ได้!"

เว่ยมามาหน้าซีดเผือดขึ้นมาทันที ร่างหมอบแนบพื้นพลงเอ่ยปากติดๆ กันว่า "ขอประทานอภัยด้วยเพคะฯ หม่อมฉันผิดไปแล้ว ขอองค์หญิงใหญ่ลงโทษด้วยเพคะ"

องค์หญิงใหญ่ทรงซ่อนสายพระเนตรมองดูนางท่าทีคล้ายยืมคล้ายไม่ยืม

"ดี" พระองค์ยังแยมพระสรวลไม่เปลี่ยน สายพระเนตรหลบพิจารณาดูพระนขา "ในเมื่อเจ้ายินดีรับโทษ หน้าที่ข้ายังขอให้ข้าลงโทษอีก เช่นนั้นข้ายอมไม่อาจปฏิเสธน้ำใจของเจ้า"

ทรงลุกขึ้น ชายกระโปรงยาวปักลายบุปผาพื้นเขียวลากระอู่กับพื้นพรมหนาๆ แลดูอ่อนละมุนราวกับเมฆเขียว

"เห็นแก่ที่เจ้าทำงานรับใช้ข้ามานานหลายปี วันนี้ข้าจะโอบเจ้าแค่ห้าไม้เท่านั้น" ทรงโบกแขนเสื้อคราหนึ่ง อารมณ์แปรทวนกันหนาวแขนเสื้อแคบกั้นขอบเขียวประดับด้ายทองกว้างประมาณหนึ่งซุนส่องประกายวิบวาวแสงตา

เว่ยมามาใบหน้าซีดขาว หมอบโขกศีรษะอยู่กับพื้น "ชะ...ขอบพระทัยที่ทรงเมตตาเพคะ"

องค์หญิงใหญ่ทรง "อึม" ออกมาคราหนึ่งก่อนจะประทับลงที่ข้างโต๊ะ
เว่ยมามาดอยจากไปอย่างรวดเร็ว

ภายในห้องกว้างใหญ่เต็มไปด้วยเครื่องประดับล้ำค่า ของใช้แพรวพรรณ
งดงาม แม้แต่บนเสาคานก็ยังห่อหุ้มไว้ด้วยไหมตัวนชั้นเลิศ

ทว่าต่อให้มีข้าวมามากมายเพียงใด แสงเทียนสว่างไสวถึงเพียงไหน
ก็ไม่อาจเติมเต็มความอ้างว้างว่างเปล่านี้ได้

องค์หญิงใหญ่ถอนพระปัสสาสะคราหนึ่ง ก่อนจะยกพระหัตถ์อ่อนล้า
หนุนอยู่ข้างพระนลาฏ

จบสิ้นแล้ว แผนที่ทรงลำบากตรากตรำครุ่นคิดรอบคอบ มันอกมันใจ
ว่าสามารถล่วงรู้ความคิดอ่านของผู้เป็นฮ่องเต้ได้ทะลุปรุโปร่ง นี่ไม่ถึงว่า
สุดท้ายแล้วกลับถูกอีกฝ่ายใช้พระราชโองการพระราชทานสมรสกับหนังสือ
สรุปสำนวนคดีทำทุกอย่างสูญเสียลายจนวนหมดสิ้น

ทรงกุมจุดหมายในพระหัตถ์แน่น ข้อต่อกระดูกแทบจะผิดรูปผิดร่าง
ทันใดนั้นข้อความในจุดหมายก็พุ่งพรวดปรากฏขึ้นในสมองของ
องค์หญิงใหญ่

...ขุนนางกล้าหาญจงรักภักดี ไฉนจึงไม่มีทายาทสืบสกุล ชายแดน
สำคัญ ไปให้คนโง่...

...เรามีกกล้าเห็นแก่ตน ทำขุนนางผู้ภักดีทั่วหล้าผิดหวัง และยังมียอมใช้
วังหลังควบคุมกำวังกายงานบริหารราชการแผ่นดิน...

...แม้เราเทียบมิได้กับอดีตฮ่องเต้ผู้ปราดเปรื่อง แต่ถึงกระนั้น
ก็มีปวราณาย่าซำร่อยทรวาซในกาลก่อน เราอาศัยปัญญาสร้างชาติ
อาศัยกำลังสร้างแผ่นดิน บนเคารพลขีตฟ้า ล่างฟุ้งพาขุนนางประชา
นอกมีศัตรูต้องต่อต้าน ในมีศัตรูต้องปราบปราม...

พอแล้วๆๆ

คำพูดทรงเกียรติสง่าผ่าเผยพวกนี้ ไม่ว่าจะพูดให้น่าฟังเพียงใด แต่สุดท้ายก็แค่เห็นพวกนางเป็นคนนอก เห็นพวกนางเป็นดังโจรร้าย ที่ต้องคอยระแวดระวังป้องกันก็ไม่ปาน

ช่างเป็นฮ่องเต้ผู้ประเสริฐโดยแท้

ที่ทิมแทงใจกันที่สุดยังคงไม่พ้นประโยคแรก

ขุนนางกล้าหาญจงรักภักดี ไฉนจึงไม่มีทายาทสืบสกุล

อาเจียวที่น่าสงสารของนาง ไม่อาจมีบุตรได้แล้ว แม้แต่ฝ่าบาท ก็ยังทรงรังเกียจเคียดฉันทหรือ

องค์หญิงใหญ่ทรงฉีกกระดาศในพระหัตถ์โดยแรง

เสียงแควกๆ ดังตืดๆ กัน กระดาศนั้นกระจัดกระจายทั่วพื้นไม่ต่าง อันใดกับละอองหิมะ

เหมือนจะยังไม่พอพระทัย องค์หญิงใหญ่ทรงลุกขึ้น สองพระเนตรแดงก่ำ ย่ำเท้าบดขยี้เศษกระดาศเกลื่อนพื้นพวกนั้น เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน สองพระเนตรเบิกโพลง เส้นเลือดปูดโปนสีพระพักตร์ม่วงคล้ำ ไม่ต่างอันใดกับสตรีคลุ้มคลั่ง

"ลูกสตรีชั้นต่ำ! เจ้ามันก็แค่ลูกสตรีชั้นต่ำเท่านั้น!" องค์หญิงใหญ่ ทรงบริภาษรุนแรง พระสุรเสียงทุ้มต่ำคล้ายดังลอยมาจากนรกอเวจี ชุ่มไปด้วยกลิ่นอายอาฆาตแค้นพยาบาท

"แค่ลูกที่เกิดจากสตรีชั้นต่ำนางหนึ่งเท่านั้น หากมิได้เข้ากับเสด็จแม่ เจ้าไหนเลยจะมีวันนี้! เจ้าลูกสุนัข เจ้าคนอกตัญญู! ยามนั้นข้าควรร่วมมือกับเสด็จพี่ ให้ห้าม้าฉีกร่างเจ้าเป็นชิ้นๆ!"

ทรงถ่มน้ำลายลงกับพื้นอีกสองสามที พระพักตร์แดงก่ำด้วยสีเลือด

สายพระเนตรแผดผลาญจนพรมแทบไหม้เป็นรู

พระองค์นี้ก็เสียพระทัยจริงๆ หากรู้แต่แรกว่าฮ่องเต้หยวนจยา
จะเป็นพวกไม่รู้จัคดีชั่วเช่นนี้ ยามนั้นต้องให้ต้องตายพระองค์ก็คงเลือกช่วย
เสด็จพี่ขึ้นครองบัลลังก์ก่อน

แต่เรื่องนี้ไม่อาจเป็นไปได้แล้ว

ไม่ว่าจะนึกเสียพระทัยสักเท่าใดก็ได้แต่ต้องกล้ำกลืนความเจ็บปวดนี้

พระองค์กุมพระอุระแน่น ในพระทัยเอ่อท้นไปด้วยความรู้สึกล
สะอิดสะเอียน นึกโมโหที่มีอาจกรีธร้องออกมาดังๆ

"องค์หญิงใหญ่! ฮูหยินซิงจี้ป้อขอเข้าเฝ้าเพคะ" ทันใดนั้นเสียง
เว่ยมากาก็ดังขึ้นจากที่นอกประตู

องค์หญิงใหญ่พระวรกายแข็งขึ้นขึ้นมาทันที พระองค์เฝยพระเศียรขึ้น
พระพักตร์ยังคงบิดเบี้ยว ทว่าพระสุรเสียงกลับสงบนิ่งผิดปกติ "ให้นาง
เข้ามา"

พอพูดจบสี่พระพักตร์ก็ค่อยๆ กลายเป็นปกติ ทรงสะบัดแขนเสื้อ
ด้วยท่วงที่เฉยชา "ใครก็ได้ เข้ามากวาดพื้นหน่อย"

444

คนอัมกัณห์มักมากเรื่อง

เว่ยมาฆาขานรับอยู่ที่นอกประตู เพียงไม่นานนางก็พานางกำนัล
ตัวน้อยถือบุงก็ไม้กวาดเข้ามาสองคน ขณะกำลังทำความสะอาด จู่ๆ
องค์หญิงใหญ่ก็นึกอะไรขึ้นได้ สีพระพักตร์แปรเปลี่ยน รับสั่งพระสุรเสียง
เฉียบขาด "พอได้แล้ว ถอยออกไป! ถอยออกไปให้หมด!"

นางกำนัลตัวน้อยตกใจเนื้อตัวสั่นเทา

เว่ยมาฆารีบเอ่ยปากขานรับ และลากพวกนางถอยจากไปอย่าง
รวดเร็ว

องค์หญิงใหญ่ทอดพระเนตรดูพื้นที่เกลื่อนกลาดไปด้วยเศษกระดาษ
ก่อนจะฉีกพระโอษฐ์ยิ้มพระสรวลขมขื่น พระองค์ทรงโมโหจนเลือดขึ้นหน้า
จริงๆ จดหมายฉบับนี้เขียนไทเฮาทรงเขียนด้วยพระองค์เอง กว่าจะให้คน
เอาออกจากวังมาได้ก็ไม่ใช่ง่าย หากมีคนเห็นแม้เพียงครึ่งประโยค เรื่อง
แพร่สะพัดไปถึงพระเนตรพระกรรณฮ่องเต้หยวนจยา วันเวลาดีๆ ของ

พวกนางสองแม่ลูกคงได้ถึงกาลอวสานแน่

พอคิดได้เช่นนั้นองค์หญิงใหญ่ก็ยกมูมพระโอบุสผู้เหยียดหยันตนเอง
ข้างเถาะ ตนเองยังจะมีวันเวลาดีๆ อันใดได้อีก นางในเวลานี้ก็แค่
คนหมดสภาพไร้ประโยชน์ที่ได้แต่นอนรอความตายไปวันๆ ก็เท่านั้น

พระองค์คือมพระวรกายเก็บเศษกระดาศขึ้นมา
พระนขาที่ทาสีแดงไว้ครั้นขับดูอยู่กับพรมเขียวกระดาศขาวก็ยิ่ง
แลดูขาวละมุนดั่งหิมะ ไม่มีริ้วรอยของการดั่งบังเหียนควบม้าในเวลานั้น
ปรากฏให้เห็นแม้เพียงน้อย

ทรงเหม่อลอยไปชั่วขณะ คล้ายมีเสียงกระซิบอ่อนโยนดังอยู่ที่ข้างหู
'ท่าทางยามจับพู่กันของพระองค์ภูมิฐานงดงามยิ่งนัก'
พื้บพื้บ...

ลมพัดกระทบมาด้านนี้ เสียงกระซิบจางหาย ที่ปรากฏต่อสายตา
มีเพียงโถงใหญ่ที่วิบวาวด้วยแสงเทียน ทว่ากลับไม่พบบุรุษเจ้าของ
เสียงกระซิบอ่อนโยนนั่น

องค์หญิงใหญ่หุบสายพระเนตรลงเล็กน้อย รวบรวมเศษกระดาศ
เหล่านั้นขึ้นมา

นั่นเป็นวาทจาชื่นชมเพียงครั้งของคนผู้นั้นที่ยังคงประทับอยู่ใน
ความทรงจำของนาง น้ำเสียงอบอุ่นอ่อนโยนนั่นเดินทางมาแต่ไกล
ข้ามผ่านสายธารแห่งกาลเวลาเนิ่นนาน วันเวลางดงามที่ไม่อาจหวนย้อน
ทว่า... น้ำเสียงตาย พระองค์กลับมีอจแต่จะต้องสัมผัสถึง

พระองค์ถอนพระปัสสาสะออกมาคราหนึ่ง เศษกระดาศยามนี้
ถูกซุกซ่อนไว้ในแขนเสื้อสิ้นแล้ว องค์หญิงใหญ่ทรงลุกขึ้น

"หูลองค์หญิงใหญ่ ฮูหยินซิงจี้ป้อมาแล้วพะคะ" น้ำเสียงถ่ายความ

ราบเรียบกระจ่างชัดตั้งขึ้น

เรื่องราวอ่อนโยนในกาลก่อนแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็นความจริง
เย็นเยียบ

"รีบให้นางเข้ามา" องค์หญิงใหญ่เสด็จขึ้นหน้าสองก้าว ท่าที่คล้าย
กำลังรอต้อนรับ

ครั้นม่านเล็กเปิด เจิงซื่อก็เดินตรงเข้ามา

เมื่อองค์หญิงใหญ่ทอดพระเนตรเห็นอีกฝ่าย สองพระเนตรก็หริ่ง
เล็กน้อย

เจิงซื่อในวันนี้ก็สวมอาภรณ์สีเขียวเช่นกัน นางแต่ไหนแต่ไรก็เกิดมา
รูปร่างหน้าตานุ่มนวลละมุนละไม ผิวพรรณเนียนละเอียดไม่ต่างอันใดกับ
ครุณีน้อย น่ารักน่าใคร่เป็นธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องแต่งเติมแบ่งชาติใดๆ

รอยยิ้มพระสรวลขององค์หญิงใหญ่กลับกลายเป็นเย็นชาลงอย่าง
รวดเร็ว

ทรงเกลียดคนที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์สีเขียวกับพระองค์
เป็นที่สุด

ยิ่งกับสตรีที่ดังมากกว่า พระองค์ก็ยิ่งทรงชิงชังมากขึ้นไปอีก

ครั้นชำเลื่องเห็นสีพระพักตร์เจิงซื่อก็เข้าใจได้ทันที นางไม่วายนึก
ประหวั่นพลาญย่อกายแสดงคารวะ "ถวายพระพรองค์หญิงใหญ่พะคะ"

องค์หญิงใหญ่ยกพระหัตถ์ขึ้นน้อยๆ "ลุกขึ้นเถอะ พวกเราคนกันเอง
เหตุใดต้องมากพิธีด้วย"

หลังรับสั่งเรียบเฉยจบลง องค์หญิงใหญ่ก็ประทานที่นั่งให้เจิงซื่อ
ก่อนจะสั่งให้คนนำน้ำชาเข้ามา

เจิงซื่อกับองค์หญิงใหญ่แม้จะเป็นแม่สามีลูกสะใภ้กัน ทว่า

ขณะเดียวกันก็จัดว่าเป็นชนชั้นปกครองกับสามัญชน องค์หญิงใหญ่ อารมณ์บัดเดี๋ยวดีบัดเดี๋ยวร้าย ทุกครั้งที่พบหน้ากันจึงชื่อล้วนจิตใจ ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ยามนี้ยิ่งเห็นองค์หญิงใหญ่สีพระพักตร์ยากคาดเดา เช่นนี้ นางก็ยิ่งรู้สึกวิตกกังวล

เพียงไม่นานนชากับของว่างก็มาถึง จึงชื่อถือถ้วยชาพาลงยิ้มกล่าว "ขอองค์หญิงใหญ่อย่าได้ถือสา หม่อมฉันต้องลมหนามาตลอดทาง ยามนี้นี้ก็อยากดื่มอะไรร้อนๆ สักคำ"

พอพูดจบนางก็ยกถ้วยชาขึ้นหมายดื่ม นึกไม่ถึงเพราะเคลื่นไหว รีบร้อนเกินไปทำให้ช็อคอกกระตุก ถ้วยชาราดรดใส่กระโปรง นาง ร้องอุทานออกมาคราหนึ่ง ผลุนผลันลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้ากระสับกระส่าย

"ขอองค์หญิงใหญ่ประทานอภัยด้วยเพคะ หม่อมฉันเพราะรีบร้อน จึงเสียมารยาทยิ่งแล้ว" นางรีบวางถ้วยชาลง ลนลานหยิบผ้าเช็ดหน้า ขึ้นซับ

ทว่ากระโปรงเขียวตัวนั้นพอถูกน้ำชาราดรดเข้าสีของมันก็เริ่มตก ยิ่งเช็ดสีก็ยิ่งตกหนัก เพียงไม่นานผ้าเช็ดหน้าสีขาวดีๆ ผืนหนึ่งก็ เปื้อนเปรอะไปด้วยสีเขียว

"อา กระโปรงตัวนี้เกรงว่าจะใส่ไม่ได้แล้ว น่าเสียดายจริงๆ" องค์หญิงใหญ่ถอนพระทัยเสียดายออกมาคราหนึ่ง สีพระพักตร์บึ้งตึง จางหาย รอยแยมพระสรวลปรากฏขึ้นมาแทนที่

จึงชื่อนึกตำหนิตนเองอยู่ในใจ นางสีหน้าแก้วๆ กังๆ กล่าวขออภัย แล้วยบ่า "ขอทรงอภัยด้วยเพคะ หม่อมฉันจะไปเปลี่ยนกระโปรงก่อน ขอองค์หญิงใหญ่ได้โปรดรอสักครู่"

องค์หญิงใหญ่ทรงยิ้มแยมละมุนละไม ตรัสพระสุรเสียงอ่อนโยน

"หาใช่เรื่องใหญ่อันใดไม่ ท่านไปเปลี่ยนชุดก่อนเถอะ" หลังจากนั้นก็รับสั่งเสียงดัง "ใครก็ได้มาพาสูทหินไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เรือนฉันนี่"

เว่ยมาฆานรับก่อนจะเดินเข้ามาพาเจิ้งซื่อถอยกลับออกไป
 ตอนกลับมาอีกครั้งเจิ้งซื่อก็เปลี่ยนมาสวมใส่อาภรณ์ชุดใหม่ตั้งแต่
 ทำจรวดหัว ท่อนบนคือเสื้อกันหนาวสีเหลือง ด้านล่างคือกระโปรง
 เทียวเขียนสีขาว วาดคิ้วเติมแป้งหนาๆ เทียบกับการแต่งหน้าบางๆ
 ก่อนหน้านั้น นางในเวลานั้นแลดูเฉาซราลงหลายปี

องค์หญิงใหญ่ฟังพอพระทัยยิ่ง ผงกพระเศียรชื่นชม เสื้อผ้าชุดนี้
 ดูดีกว่าเมื่อครูนัก

เจิ้งซื่อกล่าวขอบพระทัย ตอนก้มหน้าสีหน้าของนางกลับกลายเป็น
 เย้ยหยัน

โรคทางจิตขององค์หญิงใหญ่เหมือนจะกำเริบหนักมากขึ้นทุกที
 แม้แต่แม่เลี้ยงเช่นนางก็ยังคงระวัง ร้ายแรงจริงๆ นี่มันร้ายแรง
 เกินเยียวยาแล้ว เพียงเพื่อรักษาบุตรเขย ถึงกับลืมหักแห่งฟ้าครรลอง
 ของมนุษย์ไปแล้ว

คนทั้งสองนั่งกลับประจำที่ใหม่อีกครั้ง น้ำชาชุดใหม่ถูกนำมาเปลี่ยน
 หลังจากนั้นเจิ้งซื่อก็เอ่ยปากเล่าถึงวัตถุประสงค์ในการมาของนาง ที่แท้
 นางก็มาด้วยเรื่องของกั๋วซง

"...ลูกชงยามนี้แม้แต่จะออกจากประตูก็ยังไม่ได้ ฝ่าบาทมีรับสั่ง
 ให้เขาปิดประตูกักตัวสำนึกตนสามเดือน ลงโทษหักเบี้ยหวัดนายท่าน
 อีกหนึ่งปีเต็ม เท่านั้นยังไม่พอ ยังให้คนถ่ายถอดรับสั่ง บอกว่าหากผู้ใด
 ฝ่าฝืน ถึงตอนนั้นแม้แต่บรรดาศักดิ์จวนป้อมก็ยังจะรักษาไว้ไม่อยู่"

เจิ้งซื่อพูดๆ อยู่ก็น้ำตาไหล นางรีบใช้ผ้าเช็ดหน้าซับ แป้งที่เพิ่งเติม

ลงไปใหม่บนใบหน้าถูกน้ำตาชะล้างจนเกิดเป็นรอยต่าง ทำนางชราเฒ่ามากขึ้นไปอีก

"ยามนี้หม่อมฉันหาได้ต้องการอื่นใดไม่ นอกจากหวังว่าฝ่าบาทจะทรงเมตตาให้ชงเออร์ได้กลับมาเป็นชื่่อจื่อใหม่อีกครั้ง เพียงเท่านั้นผู้เป็นมารดาเช่นหม่อมฉันก็พึงพอใจแล้ว ส่วนอย่างอื่น..." นางสะอึกสะอื้นหนักจนแทบจะพูดอันใดต่อไม่ได้

นี่เป็นเรื่องที่นางกลัดกลุ้มมากที่สุด นับแต่กัวงถูกถอดตำแหน่งนางก็แทบไม่อาจข่มตาหลับ

องค์หญิงใหญ่ขมวดพระขนง หว่างพระขนงแทบจะเป็นปมอยู่แล้ว พระโอรสผู้ที่ฉาบทาไว้ด้วยชาดสีสันสดไสยขยับออกข้างเล็กๆ ยากจะสังเกตเห็น

ให้กัวงกลับไปเป็นชื่่อจื่อใหม่กระนั้นหรือ

เชิงชื่่อคิดว่ารับสั่งของฮ่องเต้หยวนจยาเป็นสิ่งใด

บัญชาโอรสสวรรคหนักแน่นยิ่งนัก ผิดก็คือถูก ถูกมีแต่จะยิ่งถูกมากขึ้นไปอีก ไหนเลยจะกลับคำได้

ทำเช่นนี้มีใครคิดจะให้ผู้คนทั่วหล้าเห็นฝ่าบาทเป็นตัวตลกหรือไรกันอีกอย่างกัวงก็ไม่เอาไหนจริงๆ ถึงกับกล้าทำเรื่องโง่เง่าเช่นนี้ โง่เขลาเบาปัญญายิ่งนัก

นางอุตสาห์ใช้ฐานะองค์หญิงใหญ่ ลำบากตรากตรำช่วยปูทางอันรุ่งโรจน์ให้ แต่เขากลับลงมือฆ่าสาวใช้นางหนึ่ง

เรื่องนี้อันที่จริงก็หาเป็นอันใดไม่ ก็แค่สาวใช้นางหนึ่งเท่านั้นตายไปสักสิบสักร้อยแล้วเช่นไร

แต่ที่น่าขันก็คือหลังฆ่าคนตาย ชื่่อจื่อผู้นี้กลับถ่วงศพไว้ในสระ

ช่างไร้สติปัญญาเสียนี้กระไร ถึงกับทำเรื่องง่ายๆ ให้หมดหนทางกอบกู้
 เยี่ยงนี้ ทำลายหมากที่นางวางไว้เสียพังพินาศหมดสิ้น

ถึงจะบอกว่าคนโง่ก็มีข้อดีของคนโง่ หากผลักดันเขาขึ้นสู่ที่สูงได้
 นางย่อมสามารถควบคุมเขาได้ง่ายดาย กระทำการไดย่อมเป็นไปได้
 โดยสะดวก

ทว่ากัวงผู้โง่มีเกินไป ที่ว่ากันว่าดินเลนไม่อาจยึดเกาะกำแพง*
 ก็หมายถึงคนจำพวกนี้

"สูหยินเล็กร้องให้ได้แล้ว ทุกจิตใจไปรังแต่จะส่งผลเสียต่อสุขภาพ"
 ทรงเอ่ยปากเตือนด้วยพระสุรเสียงอ่อนโยน องค์หญิงใหญ่พระหัตถ์ข้างหนึ่ง
 ถือถ้วยชา ส่วนอีกข้างถือผ้าซับพระพักตร์ซับพระพักตร์ สีพระพักตร์
 เมินเฉย "สูหยินมาหาข้าในเวลานี้ เชื่อว่าคงไม่ได้ต้องการมาร้องท่อมร้องให้
 ต่อหน้าข้ากระมัง มีเรื่องอันใดก็วามาเถอะ"

พอได้ยินเช่นนั้นจึงซื่ออกก็หยุดร้องทันที นางนึกสบถอยู่ในใจ
 ฤดู! คนอัปลักษณ์มากเรื่องโดยแท้!

ไม่ดูเสียบ้างว่าหน้าตานั่นเฉ่าชราเพียงใดแล้ว เทียบกับแม่สามี
 เช่นข้าก็ยังไม่ได้ ยังจะมาทำเป็นวางท่าสูงส่งอีก เห็นแล้วชวนคลื่นไส้
 ยิ่งนัก

ทว่าในเมื่อไม่อาจเอาฐานะองค์หญิงใหญ่มาเทียบกับสถานะ
 ลูกสะใภ้ เช่นนั้นจึงซื่ออกก็ยอมมิอาจวางตัวเป็นแม่สามีอันใดได้ ยามนี้
 ในเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยปากเช่นนั้น นางไหนเลยจะยังกล้ารำไห่อะไรอีก จึง
 ได้แต่เซ็ดน้ำตาแยมยิ้มกล่าว "แย่จริงๆ หม่อมฉันเพราะกังวลใจมากไป
 ถึงได้ลัสนไปหมด ลืมเรื่องที่ต้องการพูดไปจนสิ้น"

* ดินเลนไม่อาจยึดเกาะกำแพง หมายถึงคนที่ด้อยสติปัญญาและความสามารถ ไม่อาจพึ่งพาอะไรได้

445

ตำจิพากษ์แม่ดอักษร

เชิงชื่อเอนร่างมาทางด้านหน้าน้อยๆ พลางกตน้ำเสียงแผ่วเบา "ที่หม่อมฉันมาในวันนี้ก็เพราะใครรับฟังความคิดเห็นจากพระองค์ว่า ก้าวชง...ยังมีโอกาสกลับมารุ่งเรืองได้อีกหรือไม่"

สีหน้าของนางร้อนรน สองตาจับจ้องมาทางองค์หญิงใหญ่เป็นระยะๆ คำพูดที่พูดออกมาคล้ายแฝงความหมายลึกล้ำ

"พระองค์ก็ทรงรู้ตำแหน่งชื่อจื่อนี้ก้าวชงได้มาไม่ถ่าง ยามนั้นพระองค์ทรงช่วยพวกหม่อมฉันสองแม่ลูกให้บรรลุลความปรารถนา หม่อมฉันซาบซึ้งในน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งนัก ยามนี้จึงได้แต่ต้องปากหน้ามาขอให้พระองค์ช่วยเหลือ"

เชิงชื่อทำทียกมือปิดบังใบหน้าทำให้ เอ่ยวาจาสะอึกสะอื้น "ยามนี้ที่หม่อมฉันพอจะขอความช่วยเหลือได้ก็มีแต่พระองค์เท่านั้น พระองค์ในยามนั้น..."

ก๊ก

เสียงก๊กดังชัดตัดบทคำพูดของนาง เจิงชื่อเจยหน้าตะลึงลาน เห็นองค์หญิงใหญ่ทรงวางถ้วยชาลง

ครั้นเห็นนางมองมา องค์หญิงใหญ่ก็ยิ้มพระสรวลเฉยชา "สูหยิน ยกโทษให้ข้าด้วย เมื่อครู่ข้าเดินเลื้อยไปหน่อย ไม่ทันได้ระวังหนักเบา"

องค์หญิงใหญ่ประทับอยู่สูงกว่าอีกฝ่ายเล็กน้อย เมื่อมองจากที่สูงลงมา พระพักตร์แม้จะแฝงไว้ซึ่งรอยยิ้มพระสรวล แต่สายพระเนตรกลับเย็นชาขึงนั้ก "สิ่งที่เรียกว่าหนักเบานี้เป็นตัวชี้วัดการควบคุมเรี่ยวแรง กำลังที่ดียิ่ง เมื่อครู่เรามีได้ควบคุมมันให้ดี"

พระองค์ผิงพระเศียรน้อยๆ รอยยิ้มพระสรวลจางๆ "สูหยิน ก็อย่าได้ถือสา"

สีหน้าของเจิงชื่อแปรเปลี่ยนทันที อีกฝ่ายพูดถึงหนักเบา ก่อนหลังจากนั้นค่อยเรียกตนเองว่า 'เรา' เหตุใดจนถึงหมางเมินเห็นห่างเช่นนี้ ระยะทางระหว่างคนทั้งสอง แค่นี้เพียงชั่วพริบตา ก็ถูกขยายเสียจนไกลลิบ

"ใช่แล้ว เมื่อครู่สูหยินบอกว่ากระไรนะ" องค์หญิงใหญ่ตรัสถามเฉื่อยเนือย สีพระพักตร์คล้ายไม่นำพา "ก่อนหน้านั้นเรากำลังคิดถึงเรื่องอื่น อยู่เลยไม่ทันได้ฟังสูหยินพูด ทว่าเราคิดว่ามันคงเป็นแค่เรื่องหุยมหิมา อะไรพวกนั้นกระมัง ได้ยินหรือไม่ก็หาเป็นไรไม่ สูหยินว่าเราพูดถูกหรือไม่"

เจิงชื่อสองแก้มร้อนผ่าวราวถูกคนตบหน้าเข้าอย่างจัง

"อา ยังมีอีกเรื่อง เราอยู่สูงขึ้นมากก็ลืมไปหมดสิ้น" องค์หญิงใหญ่ไม่แม้แต่จะมองนาง ทำเพียงยิ้มกล่าว "เสด็จแม่เพิ่งทรงมีจดหมายมา ในจดหมายบอกว่าฝ่าบาทกับพระองค์พูดคุยกันอยู่เป็นนาน ในนั้นมีคำพูดอยู่ประโยคหนึ่ง 'ชายแดนสำคัญ ไยให้คนโง่' "

พระองค์ส่งสายพระเนตรเย็นเยียบออกไป คล้ายกลัวอีกฝ่ายจะไม่เข้าใจจึงทรงพระสรวลด้วยท่าทีดงามพร้อมรับสั่ง "เราเฝ้าเจ้าจึงไม่เข้าใจว่าคำวิพากษ์แปดอักษรนี้กล่าวถึงผู้ใด ฮูหยินแต่ไหนแต่ไรก็ฉลาดเฉลียว เชื่อว่าแค่ฟังก็น่าจะรู้ได้"

ใบหน้าของเจิ้งซือเขียวคล้ำขึ้นมาอย่างรวดเร็วก่อนจะกลับกลายเป็นซีดขาว

คำวิพากษ์แปดอักษรนี้กล่าวถึงผู้ใดนางมีหรือจะไม่เข้าใจ เห็นอยู่ชัดๆ ว่าฮ่องเต้หยวนจยา กำลังทรงตำหนิกวัง

มีรับสั่งแปดอักษรนี้บุตรชายของนางไหนเลยจะยังมีอนาคตอันใดได้อีก

เจิ้งซือยิ่งคิดก็ยิ่งตกใจ นางไม่มีเวลาครุ่นคิดถึงถ้อยวาจาเย้ยหยันที่แฝงอยู่ในคำพูดดังกล่าว นางรีบเอ่ยปากถาม "องค์หญิงใหญ่ ฝ่าบาทรับสั่งเช่นนั้นจริงกระนั้นหรือ"

"เราจะโกหกเพื่อการใด" องค์หญิงใหญ่ทรงพระสรวลออกมาคราหนึ่ง ยื่นพระหัตถ์หยิบเอาเบ็ยะกุหลาบขึ้นมาชิ้นหนึ่งก่อนจะกดลงไปสองครา พระนขากระดกขึ้นมาทางเจิ้งซือ "หากฮูหยินไม่เชื่อ เช่นนั้นก็ลองส่งหนังสือขอเข้าเฝ้าเสด็จแม่ ดูซิว่าพระองค์จะตรัสกับท่านเช่นไร"

ใบหน้าของเจิ้งซือซีดเผือดหนักขึ้นกว่าเดิม จู่ๆ นางก็รู้สึกเอวหลังอ่อนโยบ ได้แต่นั่งระทระทวยอยู่บนเก้าอี้

"แล้วเช่นนี้ควรทำเช่นไรดี" นางพึมพำกับตนเองอย่างท้อหมดกำลังใจ "ฝ่าบาทรับสั่งเช่นนี้ เส้นทางราชการของกัวงในภายภาคหน้า... เกรงว่าคงจบสิ้นแล้ว..."

พอพูดถึงตรงนี้นางก็อดรันทดเจ็บปวดไม่ได้ นางน้ำตาไหลพราก

อักษรแค่แปดตัว แต่กลับไม่ต่างอันใดกับมีดคมกริบตัดหนทาง กลับสู่ความรุ่งเรืองของกัวยงสิ้น ยิ่งคิดนางก็ยิ่งเจ็บปวด

องค์หญิงใหญ่ทอดพระเนตรมองดูนางครู่หนึ่ง สีพระพักตร์ ผ่อนคลายลงเล็กน้อย

จึงชื่อผู้นี้วิสัยทัศน์เล่ห์เหลี่ยมอันใดล้วนมีพร้อม เสียก็แต่ละโมภ เกินไปหน่อย

ขอเพียงมีผลประโยชน์ผ่านตา นางไม่แคล้วต้องยื่นมือไขว่คว้า จับติดมือได้เมื่อไรก็จะไม่มีวันปล่อยมืออีก บางครั้งเพียงเพื่อผลประโยชน์ เล็กน้อย แม้แต่ฐานะของตนเองเป็นเช่นไรนางก็ยังลืมเลือนสิ้น

ด้วยเหตุนี้องค์หญิงใหญ่จึงรู้สึกว่าคุณสะใภ้เช่นนางจึงมีหน้าที่ ต้องคอยเตือนสติอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลา ป้องกันไม่ให้แม่สามีผู้นี้ล้ำพอง หลงลืมตน ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ

"อุหยินก็อย่าได้โศกเศร้ามากเกินไป" เมื่อเห็นเชิงชื่อเจ็บปวดเป็นทุกข์ เช่นนั้น องค์หญิงใหญ่ก็ทรงเอ่ยปากปลอบ ยกกาหยกรินชาร้อนใส่ถ้วย ของอีกฝ่ายพลงเอ่ยปากเตือนสติ

"ยามนี้ฝ่าบาทยังทรงพระพิโรธ หากนุ่บ่ามเข้าเฝ้าเช่นนั้นก็เท่ากับ หาเรื่องใส่ตัวแล้ว ต่อให้เสด็จแม่ไปขอพระเมตตา ดีไม่ดีอาจทำฝ่าบาท ก้าวหนักกว่าเดิม หากฝ่าบาททรงลงโทษอันใดอีก ถึงตอนนั้นเรื่องราว มิเท่ากับยิ่งแย่นักลงกว่าเดิมหรือ"

เชิงชื่อเข้าใจเหตุผลข้อนี้ดี เพียงแต่จะดีจะชั่วเช่นไรอีกฝ่ายก็เป็น บุตรในอุทรของนาง อีกทั้งยังเป็นบุตรชายคนโตได้รับการทะนุถนอม กล่อมเกลี้ยงมาตั้งแต่เล็ก แล้วนางไหนเลยจะปล่อยให้ผู้เป็นบุตรต้องพบ ความลำบากใจเช่นนี้ได้

"พระองค์รับสั่งได้ถูกต้องแล้วเพคะ เหตุผลนี้หม่อมฉันเองก็เข้าใจ เพียงแต่เรื่องนี้ไม่ยุติธรรมต่อลูกชงเลยจริงๆ" นางเอ่ยปากน้ำตาร่วงผะกอนจะยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับหางตา จู่ๆ น้ำเสียนก็พลันดูผูกพยาบาท "ก็แค่ทำป่าวไพร่ชั้นต่ำตายไปนางหนึ่งเท่านั้น หาใช่เรื่องใหญ่อันใดไม่ ใช่ว่าหม่อมฉันพูดเหลวไหล ทว่าในเมืองหลวงคนที่มิหน้ามีตาพวกนั้นมีบ้านโตบ้างที่ไม่เคยเกิดเรื่องเช่นนี้ เหตุใดพอมาถึงบ้านของพวกหม่อมฉัน เรื่องนี้ถึงได้กลายเป็นความผิดใหญ่หลวงไปได้ เรื่องนี้หม่อมฉันมิอาจเข้าใจได้จริงๆ"

คำพูดนี้ก็กล่าวกระทบพระทัยขององค์หญิงใหญ่เข้าเช่นกัน พระองค์อดถอนพระบิณฑบาตออกมายาวๆ มิได้ "มิใช่แต่สูหยินเท่านั้นที่ไม่เข้าใจ แม้แต่เราเองก็รู้สึกเช่นกันว่าเรื่องนี้หาได้ยุติธรรมต่อพวกท่านไม่"

การลงโทษกัวชงก็แค่เล่ห์เหลี่ยมที่ฮ่องเต้หยวนจยาทรงใช้เพื่อกำราบพระประยูรญาติฝ่ายนอกเท่านั้น

หากคิดดูดีๆ ก็คงต้องบอกว่าอีกฝ่ายพบความเคราะห์เข้าให้แล้วที่ จู่ๆ ก็วิ่งไปชนคมมีดของผู้อื่นเข้า มีข้ออ้างสำเร็จรูปเช่นนี้ฮ่องเต้หยวนจยา ไหนเลยจะไม่ทรงหยิบยกขึ้นมาใช้

พอคิดถึงจุดนี้องค์หญิงใหญ่ก็อดแหม้พระสรวลเย้ยหยันมิได้ ฮ่องเต้ที่แสนประเสริฐของพระองค์ผู้นี้เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวยิ่งนัก ทั้งๆ ที่เห็นกันอยู่ชัดๆ ว่ากำลังบีบคนจนเข้าตาจน ทำให้องค์หญิงใหญ่ เช่นนางไม่อาจขยายอำนาจอันใด แต่กลับลงมือไว้ร่องรอย ทุกครั้ง ล้วนเล่นงานได้ตรงเป้า ทำเอาคนจับสายนกลในไม่ผูก

สมแล้วที่เป็นลูกสตรีชั้นต่ำ เป็นคนถ้อยหนักแต่เกิด!

องค์หญิงใหญ่ทรงนึกซิงซัง คิวตาเต็มไปด้วยความรู้สึกเคียดแค้น

พระองค์ยกพระหัตถ์ถึงเบ้าเยาะกุหลาบกลับลงในจาน มีใจนึกหมายผรุสวาท ออกมาลึกลับหลายๆ ประโยค แต่สุดท้ายเพราะไม่มีความกล้าเอียงนั้นจึงได้แต่สะกดความรู้สึกขุนซ่องแค้นเคืองกลับลงท้องไป

หลังจากองค์หญิงใหญ่ทรงสุดหทัยใจเข้าลึกๆ อยู่สองสามครา พระอารมณถึงสงบนิ่ง พระองค์ทอดพระเนตรมาทางเชิงช้อ "เรื่องราวดำเนินมาถึงขั้นนี้แล้ว ดิ่งตันไปก็หาช่วยอันใดได้ไม่ มีผู้ลองคิดหาหนทางอื่น ถึงจะวิวายล้อมคอกอยู่สักหน่อย แต่ก็มิได้สายเกินไป" พระองค์ไ้ยมพระสรवलน้อยๆ พลงใช้ผ้าซับพระพักตร์เช็ดพระองค์ลี

เชิงช้อเงยหน้าขึ้น ดวงตาที่เอ๋อคลอไปด้วยน้ำตาคล้ายเปล่งประกาย "ความหมายของพระองค์คือ..."

"ความหมายของเราก็คือ... ฮุหยินใช้ว่ามีบุตรชายคนเดียวเสียเมื่อไร เหตุใดถึงต้องจับตาอยู่กับแค่บุตรชายคนโตคนเดียวเล่า" องค์หญิงใหญ่ไ้ยมพระสรवल บนพระพักตร์ที่ฉาบไว้ด้วยแป้งหนาๆ ปราบกฏวิรุรรอยยับย่นขึ้นสองสามรอย

เชิงช้อตะลึงงันไปเล็กน้อย ภาพตรงหน้าสว่างใสวขึ้นมาทันที ใ้แล้ว นอกจากกัวง นางยังมีบุตรชายคนรองกัวงเฝิงอยู่อีกคน รับสิ่งนี้ขององค์หญิงใหญ่นับว่าประเสริฐยิ่งนัก ช่วยให้นางกระจำงแจ้งได้ในทันที

กัวงเฝิงปีนี้อายุสี่สิบเอ็ด ปีที่แล้วเพิ่งจะแต่งภรรยา ถึงบุนจะไม่เอาไหนฐึจะไม่สำเร็จ การงานอันใดหรือก็ไม่เอาถ่าน ทว่ากลับอ่อนโยน มีเมตตา ปกติชอบเอาแต่ฟังละครเลี้ยงนก ไม่เคยก่อเรื่องใหญ่อันใด

สมองของเชิงช้อเริ่มกลับมาทำงานอีกครั้ง

ก่อนหน้านี้นางดันทุรังเกินไปจริงๆ นึกถึงก็แต่กัวงจจนลิมบุตรชาย

คนรองที่ไม่สะอูดตาไปจนถึง คำพูดขององค์หญิงใหญ่เตือนให้นาง
รู้ว่านางมีบุตรข้างกายถึงสองคน แล้วเช่นนี้นางยังมีอะไรต้องกลัวอีก
หลังซึ่งจี้ป้อลาโลกไป คนที่จะได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อมิใช่บุตรชาย
ของนางเจิ้งซื่อผู้นี้หรือไรกัน

ส่วนราชบุตรเขยผู้นี้...

ดวงตาของเจิ้งซื่อฉายแววเย็นยะเยือก

ในเมื่อได้สตรีที่สูงส่งที่สุดในราชสำนักต่ำลู่เป็นภรรยา สองคน
สามีภรรยาหรือรักใคร่ผูกพันลึกซึ้ง เช่นนั้นราชบุตรเขยผู้นี้ก็คงได้แต่ต้อง
ตอบแทนด้วยชีวิตแล้ว

446

ท่านที่ไม่เดินเรือ

ครั้นเจิ้งซื่อคิดถึงจุดนี้ นางก็อดคิดถึงกั๋วซงขึ้นมาอีกไม่ได้ นางไม่วายนึกวิตกกังวลต่ออีก

บรรดาคักดีไม่ตกอยู่ในมือคนอื่นนางยอมปลาบปลี้ม ทว่าไม่ว่าเช่นไร เรื่องของกั๋วซงยังคงเป็นปัญหาใหญ่ นางไหนเลยจะยอมปล่อยให้บุตรชาย คนโตของฮูหยินใหญ่เช่นนางกลายเป็นคนไร้ค่าอยู่ในจวนได้

บุตรชายของเจิ้งซื่อไม่มีทางกลายเป็นพวกเลี้ยงเสียข้าวสุก นางไม่มีทางยอมให้เกิดเรื่องเช่นนั้น

องค์หญิงใหญ่คล้ายเดาความคิดอ่านของอีกฝ่ายออก ทรงกล่าว พลางยิ้มพรวาย "หากฮูหยินไม่วางใจเรื่องกั๋วซง เราก็พอมีวิธีอยู่"

เจิ้งซื่อกำลังรุ่นวายใจ พอได้ยินเช่นนั้นนางก็โพล่งถามออกมาทันที "ไม่ทราบว่าคุณหญิงใหญ่ทรงมีความคิดเห็นสูงส่งอันใดเพคะ"

องค์หญิงใหญ่แยมพระสรวลอ่อนโยน รับสั่งอย่างไม่เร็วไม่ช้า

"เราได้ยินว่าระยะนี้ฝ่าบาทกำลังปรึกษางานราชกิจอยู่กับบรรดาอำมาตย์ทั้งหลาย คล้ายคิดหาวิธีทำเงินอะไรบางอย่าง หมายถึงเปลี่ยนทองพระคลังว่างเปล่าให้มั่งคั่งบริบูรณ์ หากข่าวลือนี้เป็นความจริง เราคิดว่าไม่ถึงสามปีห้าปี ฝ่าบาทต้องกรีธาทัพเล่นงานเปยเจียงกับซื่อแน"

พระองค์ทอดพระเนตรมองเจิ้งซื่อ มุมพระโอษฐ์แฉ่งไว้ซึ่งรอยยิ้ม พระสรวล "ขอเพียงเกิดสงคราม บรรดาขุนนางฝ่ายบู๊ทั้งหลายย่อมต้องมีอนาคต หากเราเป็นสุหยิน เราย่อมต้องเตือนสติชิงจี้ป้อ ให้เขาวางเรื่องหนังสือบทกวีอะไรพวกนั้นลงก่อน ใช้เวลาที่มีติดต่อบรรดานายทหารเก่าในยามนั้น ชวนพวกเขาดื่มสุราพูดคุยเรื่องราวในอดีต อย่างไรก็ตามดีกว่าเสียเวลาไปกับปรัชญาวรรณกรรม ปล่อยให้เวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์"

ยี่งฟังดวงตาของเจิ้งซื่อก็ยังเป็นประกาย จนสุดท้ายสองตาของนางก็แลดูไม่ต่างอะไรกับเปลวไฟโชติช่วง ไม่สนใจจาเย้ยหยันชิงจี้ป้อที่ฝากแฝงอยู่ในถ้อยคำของอีกฝ่าย ทำเพียงพยักหน้าติดๆ กัน สองแฉ้มแดงระเรื่อ

"เข้าใจแล้ว หม่อมฉันฟังเข้าใจแล้ว" ใบหน้าของนางดูเปี่ยมความหวังขึ้นมาทันที

วิธีการขององค์หญิงใหญ่ที่สูงส่งยิ่งนัก!

ก้าวขงถึงจะถูกปลดจากการเป็นซื่อจื่อ ทว่าเขาเรียนการต่อสู้มาแต่ยังเล็ก มักไปค่ายทหารกับชิงจี้ป้ออยู่เป็นประจำ หากสร้างความคิดความชอบในกองทัพได้ ไหนเลยจะยังต้องกังวลเรื่องไม่มีหนทางไต่เต้าทันใดนั้นเจิ้งซื่อก็รู้สึกว่าเป็นองหน้าสว่างไสว ในใจพลันปลอดโปร่ง นางมิใช่สตรีไร้สติปัญญาที่ไม่อาจตั้งใจส่งผู้เป็นบุตรออกสู่สมรภูมิรบ

นางรู้ดีที่ว่าผู้ใดว่าลาภยศสรรเสริญทั้งหลายล้วนต้องเสียงอันตรายแลกลมาด้วยกันทั้งสิ้น

ก็เหมือนกับตัวนาง หากไม่กล้าที่จะพาตนเองเข้าสู่ทางตัน บีบบังคับตนเองให้ต้องบุกตะลุยไปข้างหน้าเพียงอย่างเดียวแล้วละก็ นางไหนเลยจะสามารถเป็นอย่างทุกวันนี้ได้

ยามนั้นเพื่อลูกหลานของตนเองนางทำเรื่องใหญ่ไปนับไม่ถ้วน ยามนี้โอกาสอยู่ตรงหน้าแล้ว ทางเลือกเพียงหนึ่งเดียวคือช่วยคว้าไว้ให้มัน

อีกอย่างทำศึกเชื่อว่าจะต้องพาตัวไปสู่อันตรายเสมอไป ด้วยประสบการณ์ในการดูแลกองทัพมานานปีของซึ่งจับปืนผนวกกับแผนการที่ดีๆ คิดจะให้กั๊กงสามารถสร้างความคิดความชอบได้สบายๆ หาเรื่องยากอันใดไม่

เชิงช้อยังคิดก็ยังไม่รู้สึกปลื้ม ที่อยู่บนใบหน้าลายพริ้วของนาง ยามนี้ล้วนแต่เป็นรอยยิ้ม

"องค์หญิงใหญ่สายพระเนตรกว้างไกลยิ่งนัก เพียงคำพูดคำเดียวก็ปลุกคนที่อยู่ในความฝันเช่นหม่อมฉันให้ตื่นได้แล้ว" นางดีใจไม่รู้สิ้น ถึงจะพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ความรู้สึกไว้อย่างสุดกำลัง แต่ก็ปิดบังความตื่นเต้นในดวงตาไว้ไม่อยู่

องค์หญิงใหญ่รู้สึกได้พระทัย ทว่าสีพระพักตร์กลับเรียบเฉย พระองค์โบกพระหัตถ์พลางแยมพระสรवलกล่าว "เราก็แค่พูดเท่านั้น สุดทำยควรทำเช่นไรฮูหยินยอมรู้ดีว่าผู้ใด"

"ทรงถ่อมพระองค์แล้ว" เชิงช้อยจับพระหัตถ์องค์หญิงใหญ่ไปกุมไว้ ขอบตาแดงระเรื่อ "วันนี้หม่อมฉันนับว่ามาถูกแล้วจริงๆ หากมิได้ องค์หญิงใหญ่ชี้แนะทางสว่างให้ เกรงว่ายามนี้หม่อมฉันคงจะยังรำไห้

อยู่ในเรือน พระองค์ทรงช่วยชีวิตหม่อมฉันไว้"

พอพูดถึงตรงนี้น้ำตาสองสายก็ไหลรินออกมาอีก

นี่เป็นคำพูดจากกันมิ่งของหัวใจ ทุกสิ่งที้องค์หญิงใหญ่ทรงรู้เห็น ล้วนเหนือกว่าสตรีในเรือนในอย่างนาง ได้รับแผนการชั้นยอดเช่นนี้ นางเรียกได้ว่ากลับมาพร้อมความสำเร็จโดยแท้

องค์หญิงใหญ่รู้สึกได้พระทัยมากขึ้นไปอีก รอยยิ้มพระสรวล ระคนไว้ซึ่งความรู้สึกอวดดีอยู่หลายส่วน ทว่าวาจาที่กล่าวออกมากลับ ยังคงอ่อนน้อมถ่อมตน

"คำพูดของสุหยินเราไหนเลยจะกล้ารับไว้" พระองค์ยกผ้าซับ พระพักตร์ขึ้นปิดปาก คิ้วเรียวโค้งดั่งจันทร์ "ไม่ว่าเช่นไรสุหยินก็เป็น ผู้อาวุโส ต่อหน้าสุหยินคนรุ่นหลังเช่นเราก็แค่แกว่งขวานหน้าบ้านหลูบัน* ก็เท่านั้น สุหยินอย่าชมอีกเลย เราหากกล้ารับไว้ไม่"

เมื่อได้ยินเช่นนั้น คำพูดชื่นชมอีกกระบวนก็หลุดร่วงออกมาจาก ปากเฉิงซื่อ ทว่าในใจนางกลับแบ่ปาก

องค์หญิงใหญ่โชคดีที่เป็นองค์หญิงใหญ่ หากฐานะต่ำต้อยกว่านี้ สักหน่อย ทั้งยังอวดดีเช่นนี้ด้วยแล้ว เกรงว่าจะอยู่เรือนในได้ไม่ถึงครึ่งปี ทว่าครั้นคิดดูอีกทีเฉิงซื่อก็นึกอีกใจอีกฝ่ายอยู่หลายส่วน

ได้เป็นสตรีที่ได้รับความเอ็นดูยิ่งยวดจากไทเฮา ต่อให้ถูกฝ่าบาท ตำหนิ องค์หญิงใหญ่ก็ยังคงสูงส่งเปี่ยมด้วยอำนาจบารมี ไม่มีผู้ใดกล้า เทียบเทียม ขนาดแม่สามีอย่างนางก็ยังคงก้มหัวให้

ครั้นคิดเช่นนั้น ความรู้สึกอีกจางเล็กๆ ในใจนั้นก็ถูกแทนที่ด้วย

* หลูบัน คือปรมาจารย์ด้านงานไม้และการก่อสร้างของจีน จำนวน 'แกว่งขวานหน้าบ้านหลูบัน' จึงมีความหมายว่าแสดงฝีมือต่อหน้าผู้เชี่ยวชาญ คล้ายสำนวนไทยที่ว่าสอนหนังสือสังฆราช เขามะพร้าวหัว ไปขายสวน สอนจะเช้ให้วายน้า

ความรู้สึกขมขื่น

แม่สามีที่มีสภาพเช่นนี้ ในโลกนี้คงมีเพียงแต่นางเท่านั้น

นางเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าตนเองแท้แล้วรู้สึกเช่นไรกันแน่ แต่ถึงกระนั้นวาทจาประจบประแจงก็ยังคงหลงไหลออกจากปากไม่ขาดสาย เหมือนดังคำกล่าวที่ว่าวาทจาจุดดอกบัววงดงาม องค์หญิงใหญ่แยมพระสรวลไม่หยุด

จนกระทั่งสตรีผู้เป็นลูกสะใภ้จิตใจเบิกบานไม่มีท่าทีแสดงใจอันใด อีกนางถึงได้หยุดปาก และเพราะพูดจนปากคอแห้งผากหมดสิ้นนางจึงยกถ้วยชาขึ้นจิบดับกระหาย

องค์หญิงใหญ่เองก็แยมพระสรวลจนเหนื่อย จึงจิบพระสุธารสชาพลางทอดสายพระเนตรออกไปข้างนอก

ห้องฟ้ามืดลงทุกที หิมะเย็นเยียบมุดลอดผ่านรอยแยกของหน้าต่างเข้ามา สายลมโถมกระหน่ำเป็นครั้งคราว ก่อเกิดเสียงแผดแหลมรันทด ทรงลุกขึ้นช้าๆ ย่างพระบาทตรงไปที่หน้าต่าง เลิกพระวิสุทธิตรมองออกไป

ในลานเรือนมีโคมไฟสีแดงจุดอยู่ นอกจากนี้รอบๆ ยังมีตะเกียงจุดไว้อีกจำนวนหนึ่ง ส่องรัศมีสีแดงอยู่ท่ามกลางสายลมยามราตรี ส่องสะท้อนอยู่กับลานเรือนเงียบเหงา บันไดว่างเปล่าเต็มไปด้วยหิมะ

สายพระเนตรทอดมองไกลออกไป

ท่ามกลางแสงโคมรางเลือน ชั้นที่สองสามคนยืนอยู่มุมระเบียงทางเดิน หากไม่สังเกตดูดีๆ อาจเข้าใจว่าเป็นสิ่งไม่มีชีวิตอันใด

องค์หญิงใหญ่ทอดถอนพระทัยอยู่เงียบๆ เรือนเจ้าหญิงของนางช่างอึมครึมชบเซายิ่งนัก

พระองค์เงยพระเศียร จันทรเสี้ยวแขวนตัวลอยอยู่เหนือขอบฟ้า บัดเดี๋ยวก็โผล่พื้นม่านเมฆบดเดี๋ยวก็ถูกเมฆหมอกบดบัง ดอกอาววา ขนาดใหญ่ที่ผลิบานอยู่บนภูเขาหินจำลองแลดูไม่ต่างอันใดกับผ้าโปร่งขาว ยับย่นกลุ่มหนึ่ง ด้านที่ตั้งอยู่กับแสงเทียนแลดูไม่ต่างอันใดกับอาทิตย์ อัสตง ด้านที่จับอยู่กับแสงจันทร์กลับดูขาวโพลน

สายลมพัดโหมมาอีกครา กิ่งไม้ดอกไม้สายไหวกุ่มๆ เงยๆ บุปผา หล่นร่วงกระจายค้ำยกองผ้าโปร่งขาวท่ามกลางแสงจันทร์ส่อง

องค์หญิงใหญ่ทอดถอนพระทัยอย่างเป็นทุกข์

มีดคำดีดี่ขึ้นเช่นนี้ ไม่รู้เมื่อใดท่านพี่จะคืนเรือน

"องค์หญิงใหญ่ ทางหม่อมฉันยังมีเรื่องเล็กๆ อีกเรื่องจำต้องทูลให้ พระองค์ทรงทราบพะคะ" จู่ๆ เสียงของเจิงซื่อก็ดังขึ้น

องค์หญิงใหญ่พระวรกายสั่นสะท้านเบาๆ เสมือนถูกปลุกตื่นจาก นิทรา ทรงลดพระวิสูตรลง ตอนหันกลับมาสีพระพักตร์หม่นหมองอยู่ หลายส่วน แต่ถึงกระนั้นก็ยังพยายามกระตุ้นตนเอง ผืนยิ้มพระสรวล ให้กับเจิงซื่อพลางตรัสถาม "เรื่องอันใดหรือ"

เจิงซื่อเคลื่อนเท้ามาหยุดอยู่เบื้องหน้าองค์หญิงใหญ่พลางกระซิบ เสียงแผ่วเบา "เมื่อหลายวันก่อนหม่อมฉันหาคนผู้หนึ่งพบ ว่ากันว่าเป็น เด็กกำพร้าที่แม่เฒ่าหลิวเหลือทิ้งไว้พะคะ"

แม่เฒ่าหลิว?

แรกๆ องค์หญิงใหญ่ก็ทรงสงสัย แต่ครั้นนึกขึ้นได้สายพระเนตร ก็กลับกลายเป็นเย็นเยียบขึ้นมาในบัดดล

ในหมู่คนถ้อยที่วางยาพิษอาเจียวของนางนั้นมิใช่คนที่ชื่อแม่เฒ่าหลิว อยู่ด้วยหรือไร

เพียงแต่ตอนนางสืบไปถึงนั้น แม่เฒ่าหลิวก็ชิงป่วยตายไปก่อนแล้ว
สี่พระพักตร์ขององค์หญิงใหญ่ปล้นชนวนสะพริงยิ่งนัก

ยายเฒ่าเจ้าเล่ห์วาสนาดีแท้ มาชิงตายไปก่อนเสียได้ เลยรอดพ้น
จากอุ้งมือนางไม่ต้องทนทุกข์ทรมานกับการร้องขอชีวิต หากไม่แล้วนางต้อง
ให้อีกฝ่ายได้รู้ซึ่งว่ารสชาติของการเป็นก็ไม่ได้ตายก็มีอาจนั้นเป็นเช่นไร

"นั่งลงพูดคุยกัน" องค์หญิงใหญ่นั่งก้มลงบนเก้าอี้พระที่นั่ง ใบหน้า
อึมครึมเยี่ยงรัตติกาลมืดมิด

เจิงซื่อเองก็นั่งลง ร่างกายขยับโน้มไปทางด้านหน้าเล็กๆ พลาจ
เอ่ยกระซิบ "เรื่องนี้จะว่าไปก็บังเอิญยิ่งนัก หม่อมฉันเดิมเพราะตั้งใจ
จะช่วยองค์หญิงใหญ่อีกแรง จึงได้ส่งคนกลุ่มหนึ่งไปสืบเรื่องวางยาพิษ
เขียนจู่ ตอนสืบไปจนถึงแม่เฒ่าหลิว เพื่อนบ้านของนางคนหนึ่งกลับบอก
ว่าหลังคนของพระองค์จากไปได้ไม่นานก็มีสตรีนางหนึ่งมาหาแม่เฒ่าหลิว
บอกว่ามาตามหามารดาผู้ให้กำเนิด คนของหม่อมฉันลองตามหาคนดู
นี่ไม่ถึงว่าจะพบนางผู้นั้นเข้าจริงๆ ดูจากอายุอานามของนาง เหมือน
จะเป็นบุตรของแม่เฒ่าหลิวไม่ผิด"

447

เจ๊จิ้งเอ๋อร์สกุนม่า

"สูหยินมันใจ?" องค์หญิงใหญ่สายพระเนตรเย็นชา พระสุรเสียงเย็นเยียบ

"เรื่องนี้..." มือที่แตะอยู่บนจอผมของเจ๊จิ้งเอ๋อร์แขวนค้างอยู่กลางอากาศ สีหน้าลึบเลออยู่เล็กๆ "เท่าที่เห็น นางคล้ายมิได้พูดโกหกเพคะ"

เจ๊จิ้งเอ๋อร์ขยับขึ้นหน้าอีกเล็กๆ น้ำเสียงแผ่วเบายิ่งกว่าเดิม "ทรงลองคิดดูนะเพคะ หากนางมีความคิดอื่นซ่อนแฝง เช่นนั้นนางก็น่าจะปรากฏตัวก่อนหน้านานแล้ว แต่นี่กลับรอรจนองค์หญิงใหญ่ปรากฏพระองค์ ถึงค่อยโผล่หน้ามา หน้าซำยังมีใบรับรองอยู่ในมือ ทว่าจิ้งหვეปรากฏกายของนางที่เกิดขึ้นในภายหลังนี้ หากมิใช่เพราะหม่อมฉันส่งคนออกไป นางคงหายสาบสูญไปก่อนหน้าแล้ว"

องค์หญิงใหญ่ไม่ตรัสอันใด พระชนงขมวดเข้าหากันแน่น

เจ๊จิ้งเอ๋อร์กล่าวต่อ "อีกอย่างคำพูดของนางหรือก็สอดคล้องกับ

แม่เฒ่าหลิว พระองค์ก็ทรงทราบ สามีของแม่เฒ่าหลิวตายไปก่อนหน้านี้แล้ว เด็กที่พวกเราพบเจอในตอนนั้นเป็นลูกที่เกิดหลังนางแต่งงานใหม่ ส่วนสตรีนางนี้เป็นบุตรที่เกิดกับอดีตสามี ก่อนแต่งงานใหม่แม่เฒ่าหลิวได้ยกนางให้กับผู้อื่น เพื่อนบ้านของแม่เฒ่าหลิวต่างรู้เรื่องนี้ดี"

นางหยุดไปชั่วขณะก่อนจะกล่าวต่อ "บิดาบุญธรรมของสตรีนางนี้เป็นคนสวน ฟานักอยู่ในกระท่อมทางตอนเหนือของเมือง ปกติรับจ้างทำงานฉิปาละ แม่บุญธรรมของนางซื้อตัวนางมาเดิมก็หมายใช้นางเป็นตัวเรียกโชคกลาง ตนเองจะได้มีบุตรชายสักคน ถึงตอนนั้นเด็กสาวที่ซื้อตัวมานี้ก็จะให้เป็นสะใภ้ลูกต้อย* เพียงแต่เพราะแม่บุญธรรมของนางผู้นั้นสุขภาพไม่สู้ดีนัก ตลอดชีวิตจึงไม่อาจมีบุตรอันใดได้ เมื่อไม่กี่ปีก่อนล้มป่วยตายจากไป ทิ้งให้เด็กสาวอยู่กับพ่อบุญธรรมสองคน ก่อนหน้านั้นไม่นานพ่อบุญธรรมของนางก็ป่วยหนัก ก่อนตายได้บอกนางถึงเรื่องมารดาผู้ให้กำเนิด นางถึงได้เดินทางมาหาคนถึงที่นี้"

องค์หญิงใหญ่ยังคงขมวดพระขนง ปลายเล็บแหลมๆ ทั้งสิบที่ถูกเคลือบไว้ด้วยสีแดงชัดสีอยู่กับลายปักบนอาภรณ์ เบาะแสเกี่ยวกับแม่เฒ่าหลิวความจริงทรงรู้หมดสิ้นแล้ว และก็เป็นอย่างที่แจ้งชื่อว่าไว้ไม่ผิดเพี้ยน แม่เฒ่าหลิวผู้นี้มีบุตรที่มอบให้ผู้อื่นเลี้ยงดูผู้หนึ่งจริงๆ และบิดามารดาบุญธรรมผู้นั้นก็ฟานักอาศัยอยู่ทางตอนเหนือของเมืองตามที่แจ้งชื่อกล่าวมา

หลังจากสืบได้ถึงจุดนี้ องค์หญิงใหญ่ก็มีรับสั่งให้ทุกคนหยุดการเคลื่อนไหว

หนึ่งเพราะทางตอนเหนือของเมืองเป็นพื้นที่ของพวกยากไร้

* สะใภ้ลูกต้อย ใช้เรียกเด็กหญิงที่ถูกบ้านหนึ่งเลี้ยงดูฟูมฟักเพื่อโตมาจะได้แต่งงานเป็นภรรยาของลูกชายเจ้าของบ้าน

หลังฮ่องเต้หยวนจยาทรงขึ้นครองราชย์ พระองค์ก็ทรงดำเนินนโยบาย
 เรื่องให้สามารถสัญจรไปมาระหว่างมณฑลได้ และเพราะเมืองหลวง
 ไม่ปิดเมือง จึงมีผู้อพยพจากด้านนอกจำนวนไม่น้อยลงหลักปักฐาน
 พำนักอาศัยกันอยู่ที่นี่ คนดีคนเลวอาศัยปะปนอยู่ด้วยกัน ตรวจสอบ
 อันใดล้วนยุ่งยาก หากเกิดเรื่องไม่ดีไม่งามอันใดขึ้น ถึงตอนนั้นย่อมมีแต่
 ชักพาเรื่องยุ่งยากใส่ตัว

สอง เรื่องแม่เฒ่าหลิวมอบบุตรให้กับผู้อื่นนี้เป็นเรื่องเมื่อยสิบ
 กว่าปีก่อน อีกทั้งยังไม่เคยไปมาหาสู่กับครอบครัวใหม่ของบุตร แม่เฒ่าหลิว
 หรือก็ป่วยตายไปแล้ว เบบะแสบะหลายทั้งปวงย่อมจบสิ้นเพียงเท่านี้
 ส่วนพ่อแม่บุญธรรมคู่นั้นเป็นก็แค่มดปลวก หากจำเป็นต้องสืบอันใดไม่

สาม คนร้ายตัวจริงของเรื่องนี้องค์หญิงใหญ่รู้แก่พระทัยดีว่าเป็น
 กั๋วหวาน กั๋วหู่จื่อผู้นี้จำศีลชุ่มซอนตัวนานปี อาศัยวิถีตานั้นคืนสนอง
 ชำระความแค้นที่ถูกวางยาในกาลก่อน ความขัดแย้งนี้เกี่ยวข้องกับ
 จวนองค์หญิงใหญ่อย่างมีอากาบปฏิเสธได้

และก็ได้ช่วยเพราะเหตุนี้ ครั้นสืบรู้ว่ากั๋วหวานเคยมีสาวใช้ผู้จงรักภักดี
 ที่ชื่อหมิงซินเป็นมันสมองหลักในการวางแผนวางยา ความสนใจของ
 องค์หญิงใหญ่ก็หันไปอยู่บนตัวหมิงซินจนหมดสิ้น เรื่องอื่นอันใด
 ล้วนไม่สนพระทัยได้ถามอีก เจิงซื่อถึงได้มีเรื่องเก็บตกพวกนี้มาบอกเล่า
 ให้ทรงทราบ

ทว่าสามัญชนที่ไม่มีความสำคัญอันใดนี้ ต่อให้สืบรู้แล้วเช่นไร
 ด้วยนิสัยไม่มีประโยชน์ไม่ตื่นเช้าของเจิงซื่อ นางมีหรือจะทำเรื่อง
 ไร้ประโยชน์เช่นนี้

องค์หญิงใหญ่นึกแปลกพระทัย แต่ถึงกระนั้นสี่พระพักตร์ก็ยังคง

เป็นปกติ

ยามนี้ทรงได้ยินเชิงชื้อพูดขึ้นอีกครั้ง "หลังสืบพบตัวเด็กสาวผู้นั้น หม่อมฉันก็ได้ให้คนนำภาพเหมือนของนางไปสืบถามอย่างลับๆ ที่ทางตอนเหนือของเมือง ที่นั่นเพราะมีเพื่อนบ้านเก่าของนางอยู่หลายคนที่ยังจำนางได้ ทำให้หม่อมฉันรู้ว่าเรื่องที่นางพูดมานั้นเป็นความจริง ทว่าเรื่องพวกนั้นล้วนเป็นเรื่องจ้อย มีเรื่องสำคัญอีกประการที่ต้องขอคำชี้แนะจากพระองค์"

"เอ?" องค์หญิงใหญ่เล็กพระชนง ในที่สุดก็มาถึงจุดสำคัญจนได้ นี่ดีถึงจะเป็นเชิงชื้อที่นางรู้จัก

"ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องอันใด" พระองค์แยมพระสรวลถาม จู่ๆ องค์หญิงใหญ่ก็คล้ายจะนึกอะไรขึ้นได้ ทรงยกถ้วยชาขึ้น "ช่างเถอะ พูดมาก็ตั้งมากมาย ตกลงลูกสาวของแม่แต่่าหิวผู้นี้มีชื่อหรือไม่ ไม่เห็นสูหยินจะพูดถึง"

พอได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยปากเตือนขึ้นมาเช่นนั้น เชิงชื้อก็ตบหน้าขาของตนเองดังขาด "อา ดูหม่อมฉันเข้า สัมเรื่องนี้ไปเสียสิ้น" นางโน้มตัวขึ้นหน้าอีกเล็กน้อย ร่างกายกว่าครึ่งแทบจะแนบอยู่บนโต๊ะ กระซิบเสียงแผ่วว่า "เด็กสาวผู้นี้ใช้แห่มาตามบิดาบุญธรรม ชื่อเยวี่ยเอ๋อร์"

องค์หญิงใหญ่ขยับพระวรกายหลบไปทางด้านหลังอย่างรวดเร็ว พระชนงขมวดเข้าหากันน้อยๆ มิได้รับสิ่งอันใดนอกจากตรัสถามน้ำเสียงราบเรียบ "แล้วมีเรื่องใหญ่อันใดเกี่ยวกับหมาเยวี่ยเอ๋อร์ผู้นี้"

เชิงชื้ออ้าปากเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่นางกลับหยุดไว้เพียงเท่านั้น สายตากวาดมองไปรอบๆ สีหน้าท่าทางราวกับเกรงว่าผู้อื่นจะได้ยิน

พระเนตรขององค์หญิงใหญ่หรือถึงเล็กน้อย สายพระเนตรคล้าย

ไม่เห็นเป็นเช่นนั้น รับสั่งด้วยพระสุรเสียงที่ยังคงดุสนทิตเชื้อ

หลังทรงจับพระสุธารสชาค้ำหนึ่ง องค์หญิงใหญ่ก็ทรงวางถ้วยชาลงบนโต๊ะด้วยท่าทางเอ้อระเหย "สูหยินมิต้องกังวล พุดคุยกันอยู่ที่นี้ไม่มีผู้ใดได้ยิน"

"เช่นนั้นก็ดีอยู่แล้วเพคะ" เจิงชี่อวางใจ ขยับขึ้นหน้ายิ้ม "ทูลองค์หญิงใหญ่ เพราะพ่อของหมาเยวี่เออร์เป็นคนสวน หมาเยวี่เออร์จึงเชี่ยวชาญเรื่องพันธุ์ไม้ดอกไม้ยิ่ง"

ดวงตาของนางเป็นประกาย ห้าส่วนละโมบห้าส่วนประจบสอพลอ "จะว่าไปก็บังเอิญยิ่งนัก ฤดูร้อนปีนี้นางบังเอิญไปส่งดอกไม้ที่บ้านคหบดีรายหนึ่ง เห็นสตรีในบ้านของอีกฝ่ายล้วนใช้น้ำมันหอมระเหย นางรู้สึกอิจฉายิ่งนัก เพราะอดคัดค้านจึงไม่อาจหาซื้อน้ำมันหอมระเหยเหล่านั้นมาใช้ได้ แต่เพราะเป็นคนฉลาด หลังกลับไปนางได้ครุ่นคิดทดลอง ในที่สุดก็ค้นพบวิธีสกัดน้ำมันหอมระเหยจากดอกไม้ใบหญ้า"

องค์หญิงใหญ่เงยพระเศียรขึ้น สีพระพักตร์แปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย
น้ำมันหอมระเหยจากดอกไม้ใบหญ้า?

ยามนี้ที่ซื้อขายกันอย่างบ้าคลั่งทั่วทั้งเมืองหลวงมิใช่เจ้าน้ำมันหอมระเหยนี้หรือไรกัน

นี่เป็นต้นไม้มงเงินต้นไม้ทองของสกุลหาน แคปีเดียวก็ทำให้สกุลหานเงินทองเต็มถุงเต็มถัง

หมาเยวี่เออร์ผู้นี้รู้จักวิธีสกัดน้ำมันหอมระเหย?

ว่ากันว่าวิธีสกัดนั้นซับซ้อนยิ่งนัก หมาเยวี่เออร์สตรียากจนชั้นแค้น กลับสามารถคลำทางค้นพบวิธีสกัดน้ำมันหอมระเหยได้ เรื่องนี้เป็นไปได้เช่นไร

"ไหนลองว่ามาซิ" สายพระเนตรขององค์หญิงใหญ่จับจ้องอยู่บนตัว เจิงซื่อ สีพระพักตร์เต็มไปด้วยความรู้สึกลึกลับ "หมาเยวี่เออร์ผู้นี้ ฉลาดเฉลียวถึงขนาดพอคาดเคาเคล็ดลับวิธีสกัดน้ำมันหอมระเหยของ สกุดหานได้เลยหรือ"

"หาใช่เช่นนั้นไม่เพคะ" เจิงซื่อยิ้มหยันพลางกล่าว สีหน้าไม่เชื่อถือ "นางเป็นเพียงสตรียากไร้ ไหนเลยจะฉลาดปราดเปรื่องได้ถึงปานนั้น เพียงแต่เพราะหน้าตาจัดวางงดงามอยู่ อีกทั้งยังรักสวยรักงาม ติดก็แต่ เพราะในมือไม่มีเงินทอง จึงได้แต่คิดหาหนทางทำเองใช้เองก็เท่านั้น"

ริมฝีปากของนางยกยิ้ม สีหน้าดูแคลน "หมาเยวี่เออร์ผู้นี้เป็นพวก เอาแต่กินกับนอน ทว่ากลับมีพรสวรรค์เรื่องความสวยความงาม น้ำมันหอมระเหยที่นางทำขึ้นหม่อมฉันเคยทดลองด้วยตนเองมาก่อน หาได้ สมบูรณ์ไม่ แค่อูใช้ได้ก็เท่านั้น ยังไม่อาจเทียบกับน้ำมันหอมระเหย ของร้านเซียงอวินได้"

พอพูดถึงตรงนี้น้ำเสียงของนางก็หยุดชะงัก ล้วงมือเข้าไปหยิบเอา ขวดกระเบื้องเล็กๆ งดงามประณีตออกมาจากแขนเสื้อ ดันไปที่ข้าง พระหัตถ์ขององค์หญิงใหญ่ รอยยิ้มดูลึกลับซับซ้อนยิ่ง

องค์หญิงใหญ่ทรงตะลึง

"นี่คือน้ำมันหอมระเหยที่จวนชิงจี๊ป้อของหม่อมฉันสกัดขึ้น ขอ องค์หญิงใหญ่ทรงให้คำชี้แนะด้วยเพคะ" เจิงซื่อสีหน้าได้ออกได้ใจ ภายใต้อ แสงเทียนดวงตาทั้งสองของนางส่องประกายแผ่แวววาวซึ่งความละโมภ ติ่นเต้น และยังแผ่แวววาวซึ่งสายตาระแวดระวังประจบประแจง

"พระองค์วางพระทัยได้ หม่อมฉันใช้วิธีสกัดน้ำมันหอมระเหยของ หมาเยวี่เออร์เป็นพื้นฐานเท่านั้น หลังจากนั้นก็ใช้เงินจำนวนมากเชิญ

ผู้เชี่ยวชาญมาคิดหาวิธีสกัดต่อจนสำเร็จ หาไซของชั้นต่ำไม่"

นางใช้นิ้วชี้เคาะลงบนโต๊ะสองสามคราสีหน้าผากแฝงไว้ซึ่งความหมาย ลึกล้ำ "ไว้องค์หญิงใหญ่ทดลองดูก่อน แล้วพวกเราค่อยว่ากันถึงเรื่องอื่นต่อ"

องค์หญิงใหญ่ยังคงสีพระพักตร์เรียบเฉย ทว่าอันที่จริงในพระทัย กลับหวนไหวอยู่ก่อนหน้าแล้ว

เชิงชื่อมีภาพใฝ่อยู่ในใจ* เช่นนี้ เห็นได้ชัดว่านางมันอกมันใจใน น้ำมันหอมระเหยนี้ยิ่งยวด หรือว่าน้ำมันหอมระเหยนี้จะเป็นของชั้นหนึ่ง จริงๆ?

ยิ่งไปกว่านั้นยังคิดว่าสามารถเทียบเคียงกับน้ำมันหอมระเหยของ ร้านเซียงอวินได้ด้วย

นี่นับเป็นข่าวดีโดยแท้

หากการสันนิษฐานของนางถูกต้อง ต่อให้แผนการต่างๆ ในเวลานี้ จะไม่อาจสำเร็จลุล่วงได้ แต่เงินทองจำนวนมากที่จำเป็นกลับรวบรวมได้ในระยะเวลาอันสั้น

* มีภาพใฝ่อยู่ในใจ หมายถึงก่อนลงมือทำอะไรก็ได้เตรียมพร้อมและวางแผนมาอย่างดีจนมีความมั่นใจ

448

ประหนึ่งภูตผีมีตาง

เมื่อองค์หญิงใหญ่คิดถึงจุดนี้ จู่ๆ สายพระเนตรก็กลับกลายเป็น
เย็นเยียบดุจดั่งหิมะอำมหิต

ที่ยิ่งคุ้มค่าแก่การรอคอยคือการค้ำน้ำมนต์หอมระเหยที่อยู่ในกำมือ
ของสกุลห่านรวมถึงแก้วหูจื่อที่ตาเฒ่าสกุลห่านหนุนหลังอยู่นั้น หากมี
วันหนึ่งพวกเขาต้องสูญเสียต้นไม้เงินต้นไม้ทองนี้ไป ชีวิตของพวกเขา
ยังจะดีขึ้นได้อีก

สายพระเนตรเย็นเยียบขององค์หญิงใหญ่ลุกโชนอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะ
ดับหายไป ทรงยิ้มให้กับเชิงชื้อ "เรื่องให้คำชี้แนะเราไหนเลยจะกล้า สิ่งที่
ฮูหยินทำขึ้น เชื่อแน่ว่าย่อมเป็นของดี"

ทรงดึงजूไม้ดอก ขยับพระนาสิกเข้าไปใกล้และหลับพระเนตรสูดดม
กลิ่นหอมเย็นสดชื่นเข้มข้นลอยปะทะใบหน้า แรกสัมผัสผัสคือ
กลิ่นหอมเย็นดังกลิ่นดอกเหมย ครั้นดมให้ละเอียดกลับเหมือนกลิ่น

ดอกกล้วยไม้ หลังจากผ่านไปอีกชั่วระยะที่ลอยละล่องอ้อยอิ่งกลับเป็น กลิ่นดอกพุทธรักษา

นับเป็นกลิ่นหอมชั้นยอด...

ทรงล้อมพระเนตรอย่างประหลาดใจ ที่ปรากฏอยู่ในสายพระเนตรคือ ความรู้สึกไม่อยากนึกเชื่อ "นี่คือกลิ่นที่ฮูหยินทำขึ้น?"

ไม่รอให้เจิงซื่อตอบ ทรงคว้าขวดหยดน้ำมันหอมระเหยลงบน หลังมือสองสามหยด เริ่มจากดม ใช้พระองค์ลูบขี้ ทาลงบนหลังพระหัตถ์ และพินิจพิจารณาโดยละเอียด

กลิ่นหอมละมุนละไมไม่ธรรมดา สีเหลืองอ่อนเป็นประกาย สัมผัส นุ่มนวลชุ่มชื้นไม่ต่างอันใดกับน้ำมันหอมระเหยของร้านเซียงอวี่น หากจะ ให้เทียบสูงต่ำ จุดอ่อนเพียงจุดเดียวคือน้ำมันหอมระเหยนี้ทิ้งความหอม ไปได้ค่อนข้างสั้น ไม่เหมือนของร้านเซียงอวี่นที่ติดทนยาวนานกว่า

ที่ว่าสำหรับคนธรรมดาทั่วไปแล้ว ความต่างเพียงเล็กน้อยนี้หามีค่า อันใดไม่

จู่ๆ รอยยิ้มพระสรวลก็เบ่งบานอยู่บนพระพักตร์ขององค์หญิงใหญ่ ทรงพลิกข้อพระหัตถ์เก็บขวดกระเบื้องเข้าไว้ในแขนเสื้อ พยักหน้ายิ้ม พระสรวลชื่นชม "จากสายตาดิ้นเงินของเรา น้ำมันหอมระเหยนี้เรียกได้ว่า ยอดเยี่ยมยิ่งนัก"

คำชมนี้ นับเป็นคะแนนการประเมินสูงสุด

เจิงซื่อที่อกสันขวัญแฉวนมาโดยตลอดยามนี้พลันรู้สึกโล่งอก นาง ลิงโลดดีใจดีใจอย่างเก็บอาการไว้ไม่อยู่

องค์หญิงใหญ่วิสัยทัศน์นี้ไม่ธรรมดา หากทรงบอกว่ายอดเยี่ยม นั้นก็แปลว่าน้ำมันหอมระเหยนี้สำเร็จแล้ว!

เชิงชื้อสองตาเป็นประกายคล้ายมองเห็นเงินทองจำนวนมหาศาล
กำลังบินเข้าหาตนเอง

จวนชิงจี้ป้อของพวกนางในที่สุดก็พบเส้นทางร่ำรวยมั่งคั่งแล้ว!

ส่วนสกุลหานกับกั๋วหว่านสตรีชั้นต่ำนั้น ในที่สุดก็จะกลายเป็น
ดินโคลนและๆ ได้ฟ้าเท้า ลูกนางย่ออยู่ใต้เท้าไปชั่ววันรันดร์

แน่นอน ด้วยอำนาจบารมีของจวนป้อ คิดจะจัดการเรื่องนี้
เพียงลำพังย่อมไม่มีทางเป็นไปได้ จำต้องดึงองค์หญิงใหญ่มารวมด้วย
ถึงจะไม่มีทางพ่ายแพ้

ดังคำกล่าวที่ว่าเสียตายบุตรยอมมีอจจาจับหมาป่า ต่อให้เชิงชื้อ
ละโมภโลภมากสักเพียงใด นางก็ยังคงรู้ว่าต้องเสียสละถึงจะได้มาซึ่ง
หนทางแห่งผลกำไรมหาศาล

อีกอย่างมีเพียงองค์หญิงใหญ่ขึ้นพระหัตถ์ออกมาเท่านั้นถึงจะ
กำราบหญิงชั้นต่ำนั้นได้ หากอาศัยเพียงจวนชิงจี้ป้อ แค่นำหนักบูรพา
กระเทียบลงมา สตรีชั้นต่ำนั้นไหนเลยจะขาดทุนอันใดได้

นางครุ่นคิดไม่หยุด ยิ่งคิดก็ยิ่งลึกลง

ยามนี้มุมพระโอบุชฐ์ขององค์หญิงใหญ่เองก็วาดโค้งเปี่ยมสุขเช่นกัน

"สูหยินช่างยอดเยี่ยมยิ่งนัก" องค์หญิงใหญ่คล้ายชื่นชมคล้าย
ทอดถอนใจ พระโอบุชฐ์ยกโค้งลึกล้ำ ทว่าสายพระเนตรกลับชวนประหวั่น
ยิ่งนัก "มีเจ้าสิ่งนี้อยู่ในมือ เราก็อยากสู้เหมือนกันว่ากั๋วหฺวู่จี้ผู้นั้นจะยัง
อยู่ในตำหนักบูรพาต่อไปได้เช่นไร"

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกมา เชิงชื้อก็ยิ่งมั่นใจ นางอดนึกเบิกบานใจ
ไม่ได้

มีรับสั่งนี้ขององค์หญิงใหญ่ นางไหนเลยจะยังต้องกังวลว่าจะล้ม

สกุลหานไม่ได้และหญิงชั้นต่ำนั้นจะไม่ตาย จวนซึ่งจีบของพวกนางห่างจากความเจริญรุ่งเรืองไม่ไกลแล้ว

ช่างน่าอภิมรณะอะไรเยี่ยงนี้!

"สกุลหานนั้นก็กำเริบเสิบสานมานานแล้วเช่นกัน" น้ำเสียงเย็นชาดุจน้ำแข็งนั้นดังขึ้นอีกครา ทุกถ้อยคำราวกับลอดผ่านไรฟันออกมาแผ่ไปซึ่งความรู้สึกเย็นเยียบเสียดกระดูก

ตรัสจบองค์หญิงใหญ่ก็เปลี่ยนมาเฝ้าพระสรวลเบิกบานเยี่ยงบุปผารุ่งเช้าไว้ด้วยมารยาท "เวลายามนี้ก็ไม่เข้าแล้ว สุหยินคงหิวแล้วกระมังวันนี้หิมะตกหนัก เราได้สั่งให้คนเตรียมสุราผลไม้หมักใหม่ไว้ในห้องอุ่น พวกเราไปตั้งเตาต้มอบอุ่นร่างกายกัน พร้อมถือโอกาสนี้เชิญสุหยินชื่นชมหิมะในสวนดอกไม้ไปด้วยดีหรือไม่"

รับสั่งจบองค์หญิงใหญ่ก็ทรงลุกขึ้น คล้องแขนเชิงชื่ออย่างสนิทสนมพลางเรียกรุ่นให้ตั้งโต๊ะรับรองแขก พุดคุยยิ้มหัวเบิกบาน "สุหยินอาจไม่รู้ในสวนแห่งนี้มีต้นเหมยเก๋าก่ออยู่หลายต้น ล้วนแต่อายุหลายสิบปีด้วยกัน ทั้งสิ้น ยามนี้กำลังผลิดอกงดงาม อีกสักครู่จะพาไปจุดโคม เชิญสุหยินใช้บุปผาแก้มสุรา หลังจากนั้นค่อยให้พวกคนขับร้องออกมาขับขานบทเพลงให้ฟัง เช่นนี้ย่อมดียิ่งนัก สุหยินว่าจริงหรือไม่"

เชิงชื่อตระหนักได้ทันที นางตอบรับด้วยความยินดี "น้ำพระทัยขององค์หญิงใหญ่ หม่อมฉันไหนเลยจะกล้าปฏิเสธ ครั้นนี้คงต้องรบกวนสุราอาหารชั้นเลิศขององค์หญิงใหญ่แล้ว วันหน้าหากมีโอกาส หม่อมฉันใคร่ทูลเชิญองค์หญิงใหญ่เสวยอาหารรสเลิศสักมื้อเป็นการตอบแทน"

"คำพูดของสุหยินนี้เราจะจดจำไว้ วันหน้าเราต้องแวะไปขอสุราชั้นเลิศจากท่านถึงเรือนชานแน่ ถึงตอนนั้นหวังว่าสุหยินจะไม่ปฏิเสธ"

ยามนี้เห็นได้ชัดว่าองค์หญิงใหญ่ทรงอารมณ์ดียิ่งยวด ถึงกับรับสั่ง
 ล้อเล่นหยอกกระเซ้า ทำเอาเจิงซื่อประหลาดใจที่จู่ๆ ตนเองก็กลายเป็น
 'ที่เอ็นดู' ขึ้นมาอย่างไม่คาดฝัน

ขณะกำลังหัวเราะพูดคุยกัน คนทั้งสองก็เดินคล้องแขนสนิทสนม
 กลมเกลียวกันออกมา ดูจากทางด้านหลังคล้ายเป็นแม่สามีลูกสะใภ้ที่ดี
 คู่หนึ่ง

คืนนี้แสงจันทร์เลื่อนรางดวงดาวมีอยู่เพียงบางตา ทั้งเมืองเต็มไปด้วย
 หิมะ ในเมืองหลวงไม่ว่าจะเป็นจวนของขุนนางชั้นสูงอันใดก็ล้วนมีอาจ
 เทียบกับจวนองค์หญิงใหญ่ได้ ใช้เตาอุ่นสุรา ดูหิมะชมดอกเหมย ฟังเพลง
 ร้อยบทกวี ช่างน่าอภิรมย์ยิ่งนัก ต่างกับพวกชาวบ้านครอบครัวเล็กๆ
 ยากจนก็ต่างพากันปิดประตูบ้านล้อมวงเรียกความอบอุ่นอยู่หน้าเตา
 พูดคุยสรวลเสเฮอยู่หน้าโคมไฟฆ่าคืนวันหนาวสะท้านเย็นนี้

ครั้นถึงเที่ยงคืนบรรยากาศครึกครื้นในเมืองหลวงก็จางหายไปจนสิ้น
 เสียงอะอะราวงเลือน ถนนหนทางมืดมิดเมฆหมอกเจีบบังัด แสงจันทร์
 หม่นหมองลงทุกที

เรือนที่ตั้งอยู่นอกเมืองหลังหนึ่ง ทิวทังบริเวณล้วนถูกปกคลุมด้วย
 ความเจีบบังัน ประตูไม้ถูกปิดจับไว้ครั้งหนึ่ง ทว่าหน้าต่างกลับถูกปิดสนิท
 คนที่อยู่ภายในคล้ายหลับไหลไม่รู้เนื้อรู้ตัว

จู่ๆ ก็มีเสียงร้องแหลมเศร้าแผ่วเบาของนกเค้าแมวดังลอยมาแต่ไกล
 สองยาวหนึ่งสั้นพักห้าหยุดหก ก่อนจะสองสั้นหนึ่งยาว เป็นเช่นนี้อยู่
 สองครั้ง คล้ายดังเป็นจังหวะ

ครั้นเสียงดังกล่าวหยุดลง แสงเทียนรางเลือนก็ปรากฏขึ้นที่

ริมหน้าต่างห้องข้าง หลังจากนั้นเสียงนกร้องแปลกๆ ทั้งสั้นทั้งเล็กแหลม กิ่งขึ้นคราหนึ่งก่อนจะเงียบไปอย่างรวดเร็ว

เสียงดังกล่าวหยุดไปได้ไม่ทันไร เงาม่วงที่ซ่อนแฝงอยู่ภายใต้เสื้อคลุม ก็ลึบๆ ล่องๆ ปรากฏกายออกมา ใบหน้าที่มีผ้าหนาๆ ปิดไว้เผยให้เห็นก็แต่ สองตาโหดเหี้ยมอำมหิต

กองหิมะหนาๆ ที่ถูกทับถมอยู่นอกประตูเรือนถูกกวาดออกเป็น ทางเล็กๆ พอให้คนเดินได้คนหนึ่ง เงาม่วงสีดำนั้นเคลื่อนไหลลยละล่อง คล้ายไม่ต้องอาศัยแรงจูงแรงอันใด ขยับไหวไปมาอยู่บนเส้นทางเล็กๆ เพียงชั่วพริบตาก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าบานประตูไม้

แอ็ด...

ประตูเรือนห้องข้างเปิดออกซ่าๆ ทว่าข้างประตูกลับไม่พบเงาผู้คน มีเพียงแสงเทียนหุบบุ่ บัดเดี๋ยวมืดบัดเดี๋ยวลวงอยู่ท่ามกลางสายลม เหน็บหนาวเฉกลูกไฟวิญญาณ

แสงไฟเลื่อนรางเผยให้เห็นถึงเค้าโครงของลานเรือนหลังดังกล่าว ที่ นี้นับว่างดงามสะอาดตายิ่งนัก เสาวระเปียงชายคาโค้งถูกทำไว้ด้วยสีแดง บันไดหินสีขาวความสะอาดหมดจด เสาวริ้วสลักลายสลัซบซ้อน ยามลม พัดผ่านยังระคนไฉ่วซึ่งกลิ่นหอมเย็นของดอกเหมย กำจายอยู่ท่ามกลาง ราตรีกาล

ดวงตาของคนซูดำฉายให้เห็นสายตาเมินเฉยไม่นำพา เขาผลัก เปิดบานประตูไม้ อย่างทำขึ้นหน้า เพียงชั่วอึดใจร่างของเขาก็เข้าไปอยู่ ภายในห้องเป็นที่เรียบร้อย ประตูปิดงับเข้าหากันอย่างรวดเร็ว

ทันใดนั้นลานเรือนหลังน้อยก็กลับกลายเป็นเงียบสงัดลงอีกคราว แสงไฟภายในห้องไม่ต่างอันใดกับเมื่อดั้ว โต๊ะยาวทำขึ้นอย่างง่ายๆ

หน้าต่างลั่นถูกห่อไว้ด้วยผ้าดำหนาๆ มุมห้องมีเตาถ่านจุดอยู่ เตาไฟ
ส่งเสียงเฉีอะฉะ เปลี่ยนบรรยากาศภายในให้กลับกลายเป็นอบอุ่น

บุรุษในอาภรณ์สีดำสองคนแยกย้ายกันนั่งอยู่คนละฝั่งของโต๊ะยาว
บุรุษทางฝั่งซ้ายรูปร่างค่อนข้างผอม ใบหน้าเรียวแหลม คิ้วบางจมุกโต่ง
หน้าตาธรรมดาๆ ทว่าดวงตากลับแคบยาวคล้ายนัยน์ตาอสรพิษ ตาขาว
มากกว่าตาดำ แค่มองเห็นเพียงปราดเดียวก็รับรู้ได้ถึงความโหดร้าย
ชวนประหวั่นที่แฝงอยู่ภายในได้ทันที

คนที่อยู่ทางด้านขวาเงาร่างสูงใหญ่ แต่เพราะคนทั้งคนซ่อนตัวอยู่
นอกแสงไฟ ใบหน้าจึงเลื่อนรางไม่อาจมองเห็นได้ชัด พอเห็นได้ก็แต่
โครงร่างคร่าวๆ เท่านั้น ใบหน้าเหลี่ยมกว้าง ใต้คางมีหนวดเครา อายุ
เหมือนจะไม่ค่อยน้อยแล้ว

"เหตุใดถึงมาสายเยี่ยงนี้" บุรุษนัยน์ตาดังอสรพิษกล่าวขึ้นก่อน

น้ำเสียงเย็นเยียบครั้นผนวกเข้ากับสายตาเย็นชานั่นก็ยิ่งชวนให้คน
ชนลุกอย่างน่าประหลาด

ชายที่ปิดคลุมใบหน้าไว้ นั้นไม่ตอบ เขาเดินไปที่หน้าต่างก่อนเป็น
อันดับแรก จับผ้าดำยัดมันกลับลงไปให้แน่นใหม่อีกครั้ง หลังจากนั้น
ก็เดินไปนั่งลงบนตั่งที่เหลืออยู่เพียงตัวเดียวนั้น ถอดผ้าคลุมออก ขยับ
เสื้อผ้า และลงมือแกะผ้าพันเท้า

449

บทกวีจากนวนิยายที่โต้แย้งกันเล็กน้อย

คู่มือของชายที่ปิดคลุมใบหน้าไว้ผู้นั้นเหมือนจะสั้นกว่าคนธรรมดาทั่วไปอยู่พอสมควร แต่นิวทั้งห้ากลับขยับไหวคล่องแคล่วยิ่ง เพียงไม่นานก็ปลดผ้าออกเป็นที่เรียบร้อย ครั้นออกแรงต่ออีกเล็กน้อยก็ดึง 'ขาที่อ่อนล้า' หลุดออกมาทั้งท่อน ก่อนจะวางมันลงกับพื้นแล้วเบา

ชายอีกสองคนจ้องมองดูเขาเงียบๆ ไม่มีใครพูดอันใด

หากพิจารณาดูโดยละเอียดก็จะพบว่าสิ่งที่เรียกว่า 'ขาที่อ่อนล้า' นั้นแท้จริงแล้วทำขึ้นจากไม้ไผ่ มีนูนกับแพรไหมห่อหุ้มอยู่หนาๆ ส่วนล่างยึดติดอยู่กับรองเท้าฝ่ายธรรมดาๆ ด้านในมีนูนอัดไว้จนเต็ม หากมองดูไกลๆ จะพบว่ามันคล้ายกับขาและเท้าคนจริงๆ

"อา ค่อยยังชั่ว" ชายที่ปิดบังใบหน้าไว้ได้ผ้าหนาๆ นั้นถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง ก่อนจะลงมือถอด 'ขาปลอม' อีกข้างออก สุดท้ายก็ปลดผ้าคลุมหน้าสีดำเผยให้เห็นถึงโฉมหน้าที่แท้จริง

นั่นเป็นใบหน้าที่ชวนให้ผู้คนจดจำได้แม่น คิ้วไม่กวาด ตาสวมเหลี่ยม
คว่ำ สันจมูกยุบ กระตูดคางหนายื่นปูดโปนมาทางด้านหน้า ในปาก
เต็มไปด้วยฟันสีเหลือง

ที่ยิ่งแปลกประหลาดไปกว่านั้นคือร่างของชายคลุมหน้านั้นเตี้ยเล็กยิ่ง
มือเท้าหรือก้น หากไม่มองใบหน้า ความสูงของเขานั้นแทบไม่ต่างอันใด
กับเด็กห้าหกขวบ ยามนั่งอยู่บนตั่ง สองขาแขวนค้างอยู่กลางอากาศ
ไม่อาจสัมผัสพื้น

ที่แท้เขาก็เป็นคนแคระ

"ข้าถามเจ้า เจ้าเป็นใบ้หรือไร" บุรุษนัยน์ตาเยื้องอสรพิชเอ่ยปากขึ้น
อีกคราว สีหน้าเคร่งขรึมจริงจังยิ่ง

คนแคระเหยียดยี่ด่างกายพร้อมอ้าปากหาอย่างเกียจคร้านออกมา
คราหนึ่ง "ไม่ได้ฆ่าคน ข้าไหนเลยจะมีเรียวยแรง" พอพูดจบ จู่ๆ เขาก็ยิ้ม
ดวงตาสวมเหลี่ยมคว่ำจ้องมองไปยังบุรุษนัยน์ตาเยื้องอสรพิชกลาง
แลบลิ้นเลียริมฝีปาก "ไม่เช่นนั้นเจ้าก็หาคนมาให้ข้าฆ่าสักคน"

บุรุษนัยน์ตาเยื้องอสรพิชใบหน้าร้างไร้ความรู้สึก ดวงตาที่จับจ้อง
มองดูอีกฝ่ายคล้ายกำลังมองดูคนตาย "หากทำแผนการของนายท่าน
เสียหาย เจ้าย่อมสามารถฆ่าคนได้"

ไอสังหารคมกริบแผ่ชานออกมาจากร่าง กลางตาขาวเต็มไปด้วย
เส้นเลือด ดวงตาดำจ้องเขม็ง แสงเทียนเรียวยาวส่องสะท้อนอยู่
ภายใน เบี่ยนม่านตาให้กลับกลายเป็นตั้งตรง แลดูโหดเหี้ยมเป็นพิเศษ
"เจ้าฆ่าตนเองได้"

"เยียม" คนแคระฉีกปาก เผยให้เห็นฟันเหลืองเต็มปาก เขาแลบลิ้น
เลียริมฝีปากอีกครา "ถึงตอนนั้นห้ามเจ้าแย่งข้าลงมือเด็ดขาด"

บุรุษนั้นตาเขออกสรพิษมองดูอีกฝ่ายคล้ายกำลังจ้องดูคนสติวิปลาส ขณะกำลังจะเอ่ยปาก ลูๆ ซายที่นั่งนิ่งไม่พูดไม่จาอันใดนั้นก็ชิงเอ่ยปากก่อน "พวกท่านพูดเข้าเรื่องได้หรือยัง"

ทันทีที่พูดจบ ร่างของเขาก็เริ่มขยับ แขนเหยียดค้ำโต๊ะ แขนเสื้อ มุมหนึ่งไหล่พ้นออกมาจากความมืด

ไม่เหมือนกับคนแคระและบุรุษนั้นตาเขออกสรพิษ เนื้อตัวของเขา ร้างไร้กลิ่นอายพาลพาไล แขนเสื้อที่โผล่ออกมาให้เห็นนั้นตัดเย็บขึ้นจาก เนื้อผ้าชั้นดี สองประกายน้อยๆ อยู่ใต้แสงเทียน เผยให้เห็นลายปักเมฆ สีเงินเข้มอยู่เลาๆ

นอกจากนี้ถึงน้ำเสียงจะฟังดูคล้ายหมดสิ้นความอดทน เส้นเสียง ประหนึ่งคนผ่านโลกมาอย่างโชกโชน ทว่าไม่ว่าจะเป็นการใช้คำ น้ำเสียง หรือจังหวะจะโคนกลับล้วนอ่อนโยนสุขุม เห็นได้ชัดว่าเป็นพวกอยู่ดีกินดี เพียงแต่บุรุษที่คล้ายไม่ต่ำต้อยผู้นี้ ในสายตาของคนทั้งสองกลับ เหมือนไม่มีความสำคัญอันใด

"เรื่องนี้มิใช่เจ้าหรือไรที่เป็นคนมาขอความช่วยเหลือจากพวกข้า แล้วยังจะเร่งรัดอันใด!" บุรุษนั้นตาเขออกสรพิษร้องด่าออกมาทันที สายตาโหดเหี้ยมอำมหิตกวาดมองมาทางชายวัยกลางคน

แขนเสื้อที่วางอยู่บนโต๊ะของชายผู้นั้นสะท้านไหว

"หาพูดเช่นนั้นได้ไม่" เขากล่าว น้ำเสียงเห็นได้ชัดว่าไม่มีความมั่นใจ แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงพยายามฝืน "จะว่าไป ทุกคนก็ล้วนทำเพื่อ...ด้วยกัน ทั้งสิ้น หากข้าถูกเปิดโปงไม่ว่าจะต่อแผนการใหญ่หรือต่อพวกเราทุกคน ล้วนแต่ไม่เป็นผลดี"

เขากลืนน้ำลาย น้ำเสียงสั้นสะท้านอยู่น้อยๆ "อีกอย่างตอนแรก

ก็เป็นท่านที่มาหาข้า ข้าถึงได้ยอมเสี่ยงอันตรายมาพบเจอท่าน หากไม่ไหนเลยจะมีเรื่องยุ่งยากอย่างไรในวันนี้ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของข้าเพียงคนเดียว ท่านมีโอกาสโยนความรับผิดชอบทั้งหมดลงบนตัวข้า"

"เหลวไหล!" บุรุษนัยน์ตาแจกอสรพิษมองค้อน สายตาเย็นเยียบชวนประหวั่น "เมื่อสี่ปีก่อนเพราะตัวเจ้าเองไม่ระวัง ทำให้เกิดข้อผิดพลาดใหญ่หลวงเช่นนี้ขึ้น ข้าเพราะหวังดีจึงยื่นมือช่วยเหลือเจ้า ยามนี้ยังปิดบังนายท่านช่วยเจ้าเช็ดกัน แต่เจ้ากลับขึ้นหน้าเหยียบจุมูก คงมีชีวิตอยู่ดีกินดีมานานเกินไปแล้วกระมัง ถึงได้คิดอยากหาเรื่อง"

สายตาโหดเหี้ยมของเขาจ้องอยู่บนร่างของชายวัยกลางคนเข้มังชายวัยกลางคนผู้นั้นหดแขนเรื้อนกายอยู่ท่ามกลางเงามืด ไม่กล้าพูดอันใดอีก

บุรุษนัยน์ตาแจกอสรพิษส่งเสียง "เฮอะ" ประชดประชันออกมาคราหนึ่ง ก่อนจะปิดๆ แขนเสื้อและหันมองไปทางคนแคะ "ตามเจ้ามาเพราะมีเรื่องต้องการให้เจ้าทำ"

"ฆ่าคน?" คนแคะหาว คล้ายไม่นึกสนใจเหตุทะเลาะวิวาทที่เกิดขึ้นเมื่อครู่

บุรุษนัยน์ตาเยี่ยงอสรพิษกล่าว "ไม่จำเป็นต้องฆ่า แต่ต้องการให้เจ้าส่งคนผู้หนึ่งไปยังที่ที่หนึ่ง"

"ไม่ไป" คนแคะเอ่ยปากปฏิเสธออกมาทันที คางเชิดสูง สีหน้าหยิ่งทะนง "เข้ามาเพื่อฆ่าคน นายท่านเองก็มีปัญหา บอกว่าจะให้ฆ่าฆ่าคนเท่านั้น เลิกตามเข้ามาเพื่อเรื่องเหลวไหลพวกนี้ได้แล้ว"

พอพูดจบเขาก็ไม่พูดอันใดอีก ทำเพียงลุกขึ้นหยิบเอาขาปลอมที่ทิ้งไว้อีกด้านขึ้นมา ก่อนจะนั่งกลับเข้าที่ลงมือพันรัดเท้าอีกครั้ง

เขากำลังเตรียมตัวจากไป

บุรุษนัยน์ตาแจกอสรพิษสีหน้าเรียบเฉย นั่งกอดอก อารมณ์ชื่นชอบ
ปรากฏอยู่ในดวงตาเหมือนกำลังชมละครเรื่องเยี่ยม

ส่วนชายวัยกลางคนที่เอาแต่ซ่อนตัวอยู่กลางเงามีดยามนี้จู่ๆ ก็ลุกขึ้น
ขยับขึ้นหน้าสองก้าว ท่ามกลางเสียงเสื่อผ้าเสียดสีดังสวบสาบ จู่ๆ เขาก็
เหยียดแขนออก

ทันใดนั้นกล่องดำฝักอัญมณีประดับมุกด้วยทองคำใบหนึ่งก็ปรากฏอยู่
ท่ามกลางแสงเทียน

ประกายแสงสีทองเจิดจ้า วิบวาวจับตาถึง

การเคลื่อนไหวของคนแคระหยุดชะงักลงทันที เขาจ้องมองดู
กล่องดำฝักอัญมณีตรงหน้าหนึ่ง ดวงตาสามเหลี่ยมคว่ำแดงก่ำ

"ของกำนันเล็กๆ น้อยๆ นี่หามีค่าอันใดไม่ ขอผู้อาวุโสได้โปรดรับไว้
ด้วยเถิด" ชายวัยกลางคนกล่าว น้ำเสียงประจบประแจง เรียกได้ว่า
แทบจะคุกเข่าขอร้อง "ขอได้โปรดช่วยข้าด้วย ชีวิตข้าอยู่ในกำมือของ
ผู้อาวุโสแล้ว!"

คนแคระสองตาแดงก่ำ เขาคลายมือออกจากฝ่าพันทขา ยื่นมือ
หมายคว่ำกล่องดำฝักอัญมณี

"ของไหนเลยจะเอาไปได้ง่ายตายเช่นนั้น" จู่ๆ เสียงของบุรุษนัยน์ตา
เยี่ยงอสรพิษก็ดังขึ้น

หลังเอ่ยวาจาไม่เร็วไม่ช้าจบ เขาก็มองไปทางคนแคระด้วยสายตา
เฉยชา รอยยิ้มเย็นชาปรากฏขึ้นที่มุมปาก "จะรับของจากผู้อื่นก็ต้องทำงาน
ให้ผู้อื่น"

"พูดได้ดีๆ" คนแคระคว่ำกล่องดำฝักอัญมณีไว้ รีบเปิดฝากล่องออกดู

ก่อนจะพบว่าของที่อยู่ด้านในมิใช่เงินมิใช่ทอง แต่หากเป็นอัญมณีหลากสี เต็มกล่อง ทับทิม ไพฑูริย์ มรกต อัญมณีสีสังข์สีส่องสะท้อนอยู่กับ แสงเทียน ทำเอาเขาสองตาเบิกโพลง

เขากลืนน้ำลายดังเอือก รีบปิดฝากล่องยึดมันเข้าไว้ในแขนเสื้อ ไม่พุดถึงคำพูดก่อนหน้านี้ก็ ทำเพียงยิ้มเปี่ยมอัธยาศัยไมตรี

"ข้าก็คิดว่าเรื่องใหญ่อะไรเสียอีก ก็แค่ส่งคนเท่านั้นมิใช่หรือไร ว่ามา จะให้ส่งไปที่ใด ต่อให้ส่งถึงภูผาดาบทะเลเพลิง ข้าไปเหล่าเจรียน ก็ไม่ขอปฏิเสธ" เขาตบอ้อมพร้อมเอ่ยเสียงดัง หากมิใช่เพราะอยู่ภายใต้ สถานการณ์ไม่ปกติ เกรงว่าอาจยังหวั่นไหวเสียงดังออกมาอีกสองสามครา เยี่ยงวีรบุรุษผู้กล้าแล้ว

บุรุษน้อยนั้นตาแจกอสรพิษมองดูเขาด้วยสายตาทั้งเย็นชาทั้งเหยียดหยัน

ตรงกันข้ามกับชายวัยกลางคนที่ดีใจออกนอกหน้า เอ่ยปากออกมา ติดๆ กันว่า "ผู้อาวุโสยินดีช่วยเหลือเช่นนี้ย่อมนับเป็นเรื่องดียิ่งนัก ขอขอบคุณ ผู้อาวุโสไปๆ"

ไปเหล่าเจรียนโบกมือ "ไม่จำเป็นต้องมากพริ้ว ว่ามา ต้องการให้ข้า ส่งใครไปที่ใด"

ชายวัยกลางคนลังเล หันมองกลับไปยังบุรุษน้อยนั้นตาเยื้องอสรพิษ "ดูท่าทางชี้ขาดของเจ้าเข้า!" บุรุษน้อยนั้นตาแจกอสรพิษร้องด่า ก่อนจะหันไปทางคนแคะแล้วพุดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "สถานที่ยังไม่พุดถึงก่อน คนที่ต้องการให้เจ้าส่งตัวไปคือเด็กสาวแซ่ฟางผู้นั้น เรื่องของพวกเรา ตกอยู่ในมือนาง"

"เอ้?" คนแคะแคะแสดงอาการตกใจออกมาอย่างเห็นได้ชัด พยายาม

เบิกตาสามเหลี่ยมคว่ำอย่างสุดกำลัง "คนอย่างนางจะทำอันใดได้
เรียวแรงจะจับดาบถือมีดก็ยังมี วรยุทธ์หรือก็ไม่เคยฝึก อายุเจ็ดขวบ
แล้วกระนั้นหรือ เด็กน้อยเยี่ยงนี้จะสามารถทำอันใดได้"

450

เงิ๊งนึ่มะนล่นร่วงตากหน้า

"เจ้าพูดเหลวไหลอันใด" บุรุษนัยน์ตาอสรพิษมองดูไปเหล่าเจวียน ด้วยสายตาเย็นเยียบ "เจ้าคิดว่าทุกคนล้วนเป็นเหมือนเจ้า ฆ่าคนก็แค่ ใช้มีดแทงสะเปะสะปะ?"

ไปเหล่าเจวียนไม่นึกโมโห เขายิ้มตาหยีพลางพยักหน้า "ใช่แล้ว ข้าชอบแทงคน" เขาคล้ายครุ่นคิดถึงรสชาติของมัน สองตาหริ่ง ลิ้นเลียริมฝีปากไม่หยุด

"เจ้าไม่รู้อะไร ตอนมีดแทงเข้าไปในเนื้อ เจือนล้าได้เส้นเอ็นเส้นเลือด แทงทะลุปอดดับหัวใจ รสชาติของมันช่าง..."

จู่ๆ เขาก็หยุดพูด ยกแขนสั้นเล็กขึ้น ลูบได้แขนเสื้อด้วยสีหน้าเอ็นดู รักใคร่เหมือนยังไม่หายอยาก "รสชาตินั้น เทียบกับการนับเงินนับทองแล้ว เรียกได้ว่าดีออกว่ากันแค่เล็กน้อยเท่านั้น"

"เลิกพูดเหลวไหลได้แล้ว!" บุรุษนัยน์ตาแจกอสรพิษผลุนผลันลุกขึ้นยืน

อย่างหมดความอดทน มองดูกาน้ำหยดบนชั้น "นี่ก็สายมากแล้ว เรื่องนี้ตกลงตามนี้ เวลาที่สถานที่เมื่อถึงเวลาข้าค่อยบอกให้เจ้ารู้อีกครั้ง เจ้าแค่พาคนไปยังสถานที่ที่กำหนดไว้เท่านั้นก็พอ"

พอพูดถึงตรงนี้เขาก็หยุดชะงักไปครู่หนึ่ง มุมปากยกขึ้นน้อยๆ พลางกล่าว "อย่าหาว่าข้าไม่เตือน เจ้าเด็กนั่นทางที่ดีอย่าได้สัมผัสลูกเต็ดขาด นางทิมตำมือคนไม่ใช่บ่อย!"

เขายิ้มพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบไม่ต่างอันใดกับงูแลบลิ้น "แน่นอน หากต้องสัมผัสให้ได้ละก็ ข้าก็ไม่รังเกียจที่จะช่วยเก็บศพเจ้าให้"

เมื่อพูดถึงตรงนี้เขาก็เดินไปหยุดอยู่ที่ข้างประตู หยิบเอาเสื้อคลุมบนชั้นขึ้นมาสวม

ไปเหล่าเจวียนมองไปยังชายวัยกลางคนที่อยู่ในเงามืด คิ้วไม่กวาดเล็กขึ้นเล็กๆ "เจ้าจะไปแล้ว?"

ครั้นถามจบเขาก็รู้สึกผิดปกติ ไปเหล่าเจวียนฉีกปากที่เต็มไปด้วยฟันเหลืองๆ พลางถ่มน้ำลาย "บัดซบ นี่มันบ้านเจ้า ข้านี่มันโง่จริงๆ"

เขานิ่งกลับลงบนตั่ง ไม่แม้แต่จะเงยหน้า "ไม่เสียเวลากับเจ้าแล้ว ข้ามัดขาของข้าดีกว่า"

บุรุษน้อยตาเยื้องอสรพิษมองดูเขาพลางพยักหน้า "ขอตัวก่อน"

ยังไม่ทันสิ้นเสียง คนก็เดินไปถึงหน้าประตูแล้ว เพียงชั่วพริบตา ร่างก็พ้นออกนอกประตูเป็นที่เรียบร้อย เสียงฝีเท้ายังไม่ทันดัง ประตูก็ปิดลงอีกครั้ง เ गर่างหายลับไปหมดสิ้น

ชายวัยกลางคนนั่งอยู่ที่ท่ามกลางเงามืด เนื้อตัวแข็งทื่อ ไม่แม้แต่จะขยับ

"อยู่ต่อหน้าข้า เจ้าหาต้องระวังตัวมากมายเช่นนั้นไม่" ไปเหล่าเจวียน

มัดขาตนเองพร้อมกล่าว รอยยิ้มโหดเหี้ยมพิลึกพิลั่นปรากฏอยู่บนใบหน้า
อปลักษณ์นั้น "เจ้าบ้านนั่นแต่ไหนแต่ไรก็พูดจาภาษามนุษย์ไม่เป็น เร็วช้า
ต้องมีสักวันที่ข้าจะกะชวกเขาให้ตาย!"

ร่างของชายวัยกลางคนหดเข้าหากัน เเงอร่างรางเลือนสิ้นสะท้าน
อยู่น้อยๆ คล้ายขวัญหนีดีฝ่อ

ไปเหล่าเขวียนกลับพึงพอใจยิ่ง เขาคลอปเพลงพลางมัดขาตนเอง
ขณะกำลังจะไปหยิบเสื้อคลุม จู่ๆ เสียงตุ้มก็ดังลอยมาจากทางด้านนอก
เขาทะยานร่างพุ่งตรงไปที่ข้างประตู เพียงพลิกข้อมือมีดสั้นยาวประมาณ
หนึ่งจี้ก็โผล่ออกมาอย่างรวดเร็ว ส่งประกายวิบวาวเย็นเยือกอยู่ใต้
แสงเทียน

"ผู้อาวุโสไปใจเย็นๆ...อย่าได้รีบร้อน ไม่...ไม่มีเรื่องอันใด..." ชาย
วัยกลางคนเสียงสั่น คิดลุกขึ้นยืนทว่าสองขากลับอ่อนแรง ทำได้เพียง
งกๆ เงิ่นๆ ปาดเหงื่อข้างหน้าผาก "ที่ปานนั้น...ริมแม่น้ำ มีบางครั้ง...
มีบางครั้งหิมะที่กองทับถมกันตกลงมากกระแทกผืนน้ำ ก็ะ...ก็จะเกิดเสียง
เช่นนี้"

"ก็น่าจะรีบพูดเสียแต่เนิ่นๆ" ไปเหล่าเขวียนส่งเสียง "เฮอะ" ออกมา
คราหนึ่งคล้ายนึกเสียตาย ครั้นพลิกข้อมือมีดสั้นเล่มนั้นก็หายไปเสียแล้ว

เขาเดินไปหยุดอยู่ที่ข้างตั่งยาว คคว้าเสื้อคลุม เเงหน้ามองดูชาย
วัยกลางคนที่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืด

ทันใดนั้นดวงตารูปลามเหลี่ยมคว่ำที่อยู่ภายใต้แสงเทียนของเขา
ก็แลดูไม่ต่างอะไรกับลูกไฟวิญญูณ "ข้าว่าเจ้าเองก็ซี้ซลาดเกินไปหน่อย
สิบกว่าปีแล้ว ข้ายังไม่เคยเห็นเจ้ามีอันใดก้าวหน้าแม้แต่น้อย"

เขาส่ายหน้าอย่างไม่พึงพอใจ หลังมัดเสื้อคลุมเป็นที่เรียบร้อย

แค่เพียงชั่วพริบตาเงาร่างของเขาก็หายลับออกนอกประตูไปราวกับ
ภูตผีปีศาจ

แสงเทียนส่ายไหวตามลม อ่อนเบา มีดสลัว ชายวัยกลางคนนั่งนิ่ง
อยู่เป็นนานก่อนจะถอนหายใจยาวๆ ออกมาคราหนึ่ง

"ชีวิตเช่นนี้จะจบลงเมื่อใด!" เขาพึมพำแผ่วเบากับตนเอง ผันผวน
มีรู้สึก เศร้า รันทดมิสิ้นสุด

ลานเรือนยังคงเงียบสงัด หิมะกองทับถมอยู่บนกำแพงเรือน
จันทร์เสี้ยวแขวนตัวอยู่เหนือชายคา ส่องประกายเล็กๆ ก่อนจะถูกคืนค่า
มืดมิดกลืนกินหมดสิ้น

คืนก่อนวันตงจื่อ* ฮ่องเต๋หยวนจยาทรงจัดเลี้ยงเหล่าขุนนาง
อีกทั้งยังกำหนดให้มีการล่าสัตว์ในช่วงฤดูหนาวที่ไม่ได้จัดกันมานานแล้ว
ในวันรุ่งขึ้น

ตามปกติการล้อมล่าสัตว์มักจัดขึ้นในช่วงฤดูใบไม้ร่วง ทั้งนี้เพราะ
ในช่วงเวลาดังกล่าวสัตว์แข็งแรงสมบูรณ์ที่สุด การล่าสัตว์จึงมีนัยถึง
ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์

ทว่าเหมือนอย่างที่เคยบอกไว้ข้างต้นว่าฮ่องเต๋หยวนจยาทรงเป็น
คนที่ทำอะไรไม่ฟุ่มเฟือย หลังจากทรงขึ้นครองราชย์ ก็กรรมใหญ่โต
อันใดล้วนถูกยกเลิกไปแทบสิ้น กิจกรรมสนุกสนานของเหล่าราชินิกุล
ทั้งหมดล้วนถูกตัดแล้วตัดอีก รายการล่าสัตว์ในฤดูใบไม้ร่วงที่ทั้งทำให้
ราษฎรต้องตรากตรำทำงานหนักอีกทั้งยังสิ้นเปลืองเงินทองงบประมาณ
แผ่นดินจึงเป็นหนังหน้าไฟ ถูกยกเลิกไม่ให้มีการจัดดำเนินการเป็น

* ตงจื่อ หมายถึงวันที่หนาวที่สุดในรอบปี คือช่วงวันที่ 21-23 ธันวาคม ตรงกับช่วงเหมายัน ชาวจีนจึงจัดเป็น
เทศกาลฤดูหนาว

รายการต่างๆ

ทว่าการล้อมล่าสัตว์ฤดูหนาวปีนี้ก็กลับมีเหตุผล

ประการแรก วันตงจื่อตรงกับวันคล้ายวันพระราชสมภพของฮ่องเต้หยวนจยาพอดี อีกทั้งยังเป็นวันครบรอบสี่สิบพรรษา จึงสามารถนับเป็นงานเฉลิมพระชนมพรรษาได้ หากเป็นอดีตฮ่องเต้ งานนี้ต้องมีการเฉลิมฉลองใหญ่ทั่วทั้งแผ่นดินแน่ ทว่าฮ่องเต้หยวนจยามิได้ทรงฟุ่มเฟือยเช่นนั้น การจัดให้ขุนนางฮ่องเต้ร่วมงานล่าสัตว์ฤดูหนาวนี้สิ้นเปลืองเงินทองไม่มากนัก พระองค์จึงยังทรงพอรับได้อยู่

ประการที่สอง องครักษ์ทายาทจะอภิเษกสมรสในปีหน้า นี่เป็นงานใหญ่ขององครักษ์ทายาท เป็นสิ่งซื่อบอกว่าพระองค์กำลังยกก้าวขึ้นสู่วันได้ชีวิตอีกขั้น ฮ่องเต้หยวนจยาหมายให้งานล่าสัตว์ฤดูหนาวนี้พาองค์ชายองค์อื่นๆ ออกมาเที่ยวเล่นด้วย นอกจากนี้ในเมืองหลวงยังมีข่าวลืออีกว่าฮ่องเต้หยวนจยาจะทรงใช้การล่าสัตว์ฤดูหนาวนี้หาพระชายาให้องค์ชายรอง องค์ชายสาม และองค์ชายสี่ด้วย

ด้วยเพราะเหตุนี้งานล่าสัตว์ฤดูหนาวประจำปีนี้ถึงอนุญาตให้เหล่าสตรีเข้าร่วมด้วย

เข้าวันตงจื่อ เงินอิงแดงกายพร้อมสรรพ นั่งรถม้าอยู่ร่วมกับเงินเช่ามุงหน้าเดินทางมายังฐานล่าสัตว์

ฐานล่าสัตว์นี้ตั้งอยู่นอกเมืองหลวง ห่างจากเมืองหลวงประมาณเจ็ดแปดลี้ ใช้เนินเขาเล็กๆ เป็นศูนย์กลาง ขยายออกไปรอบด้านประมาณลี้กว่าๆ พื้นที่ไม่จัดว่าใหญ่โตนัก สัตว์ที่ให้ล่าส่วนใหญ่ล้วนเป็นกระต่ายป่า ไก่ป่า จึงจอก ไม่มีสัตว์ดุร้าย

สมัยอดีตฮ่องเต้ ฐานล่าสัตว์นี้มีไว้ให้เหล่าราชินิกุลทายาทตระกูล

สูงศักดิ์ใช้หาความสำราญเท่านั้น ส่วนใหญ่ที่มาก็ล้วนแต่เป็นพวกองค์หญิง กับเหล่าพระสนม พวกบุรุษไม่สู้จะมากันสักเท่าใด ส่วนงานล่าสัตว์ฤดู ไปไม่ร่วง บนฮ่องเต้ล่าเหล่าขุนนางล้วนไปล่าสัตว์กันที่ฐานล่าสัตว์ใหญ่ ที่นั่นอยู่ไกลออกไปนับร้อยลี้ กินอาณาเขตกว้างไกลสัตว์ร้ายชุกชุม พวกบุรุษควมม้าห้อยตะบิ่งแสดงฝีมือกันเป็นที่สนุกสนาน

หลังฮ่องเต้หยวนจยาทรงขึ้นครองราชย์ เพราะพระองค์มีทรงยินดี จ่ายเงินจำนวนมากเลี้ยงสัตว์เหล่านั้น ทำให้ฐานล่าสัตว์ขนาดใหญ่ นั้นสุดท้ายก็ถูกพระองค์ขายทิ้งไป

ว่ากันว่าเป็นไปได้มากกว่านั้นเป็นการค้าแบบใช้อำนาจซื้ออีกฝ่าย โดยฝ่ายที่รับซื้อเป็นพ่อค้าใหญ่จากหยางโจว เงินที่เขาต้องจ่ายนั้น สามารถถมท้องพระคลังได้มากกว่าครึ่ง เรื่องนี้ทำเอาคนอดทอดถอนใจ ไม่ได้ วิธีการของฮ่องเต้ผู้ปราดเปรื่องพระองค์นี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ

ส่วนฐานล่าสัตว์ขนาดเล็กนี้ เพราะอยู่ใกล้เมืองหลวง อีกทั้งไม่ ลิ่นเปลืองเงินทองเท่าใดนัก ฮ่องเต้หยวนจยาจึงทรงฝืนเก็บมันไว้ ถือว่ามีไว้เพื่อรักษาหน้าของเหล่าราชินิกุล และเลี้ยงไม่ให้อื่นรู้ว่าได้ว่าเป็น ฮ่องเต้ตระหนี่

เงินอิงนั่งอยู่บนรถม้า นางเอนกายพิงอยู่กับหน้าต่างรถ ในมือ ถือหนังสือเล่มหนึ่งแต่กลับไม่อ่าน ทำเพียงทำคางใจลอย

สวินเงินที่อยู่อีกด้านกำลังรินชา จื่อซือจัดถุงใส่ลูกธนูและอื่นๆ ให้ เข้าที่เข้าทางเป็นระเบียบเรียบร้อย เตรียมพร้อมสำหรับการออกล่าสัตว์

เงินอิงหลับตาลงน้อยๆ ถอนหายใจเบาๆ

นอกจากเรื่องสมรสพระราชทานแล้ว ช่วงนี้นางก็ยุ่งวายเป็นกับ เรื่องของชุมนุมการแสดง

จากแผนการเดิม นางตั้งใจว่าจะเร่งมือทำการแสดงเรื่อง 'จนศพ
สุดท้าย' ตอนช่วงส่งท้ายปีเพื่อเป็นการเปิดตัว

น่าเสียดายที่นางไม่อาจดัดแปลงบทละครได้ทัน แต่เรื่องเสื้อผ้า
ข้าวของเครื่องใช้กับผมปลอม รวมถึงการคัดเลือกนักแสดงที่เหมาะสม
ก็กินเวลาไปมากโขแล้ว

ด้วยความเร็วเช่นนี้ การแสดงครั้งแรกเกรงว่าจะต้องรอปักจนถึง
ฤดูใบไม้ผลิปีหน้า

นางหันหน้ามองไปที่ด้านนอก

ม่านรถเล็กขึ้นอยู่ครึ่งหนึ่ง หน้าต่างแง้มเปิดอยู่น้อยๆ แสงตะวัน
ปลายฤดูหนาวสีเหลืองจางสะท้อนนัยน์ตาคนจนแลดูโปร่งแสง

ตอนจื่อสี่องงยหน้าขึ้น นางสังเกตเห็นว่าอาภรณ์กั้นหนาวแขนกว้าง
สาบเสื้อเฉียงสีฟ้าอ่อนปักลายนกหวนหักกิ่งเหมยของเงินอิงนั้น บนไหล่
มีลายดอกเหมยบานปักอยู่พอดี ยามต้องกับแสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงมา
แลดูไม่ต่างอะไรกับกิ่งเหมยที่กำลังส่ายไหวรับลม

451

ผู้ใดกล้านำวาระเงา

"บ่าวห้องเย็บปักฝีมือดีจริงๆ" จ้อสี่อ้อมกล่าว แววดาเต็มไปด้วยความรู้สึกชื่นชม "ลายปักบนอาภรณ์คุณหนูแลดูไม่ต่างจากของจริงเลย แม้แต่น้อย คุณหนูสวมอาภรณ์สีนี้แล้วงดงามยิ่งนัก"

"ใช่แล้ว" สวรินเงินเองก็เห็นด้วย นางปิดปากแอบยิ้ม "คุณหนูยังคิดว่าชุดแลดูซ้ำซ้อนเกินไป อยากรวมชุดอื่น ดีที่ได้หลั้วมาช่วยพูด คุณหนูถึงได้ยอมสวมใส่"

เมื่อครู่ตอนอยู่ในจวน เงินอิงคิดว่าชุดนี้ยุ่งยากเกินไปจริงๆ หลั้วมามาเตือนนางบอกว่า 'งานนี้ต้องไปปรากฏกายอยู่ต่อหน้าผู้อื่น นอกจากนี้คุณหนูยังเพิ่งได้รับสมรสพระราชทาน เรื่องพวกนี้ไม่ว่าเช่นไรก็ต้องใส่ใจเป็นพิเศษ ไม่อาจปล่อยให้ผู้อื่นดูแคลนได้'

คำพูดนี้นับว่ามีเหตุผลอยู่หลายส่วน

ฮ่องเต้พระราชทานสมรสให้ ฝ่ายหญิงยอมเท่ากับมีฐานะเป็น

นายหญิงตราตั้งไปโดยปริยาย ถึงแม้ระดับฐานะจะไม่สูง แต่ก็มีโชสตรียิ่งที่ไม่มีหน้าที่การงานไม่มีหน้ามีตาอีกต่อไป เรื่องการออกงานอะไรเช่นนี้ ย่อมมีโอกาสเดินเลื้อย

หลังแต่งงานเป็นที่เรียบร้อย เผยแพร่แต่ทำหนังสือขอให้ฮ่องเต้หยวนจยาทรงแต่งตั้งเงินอิงก็จะมีฐานะเป็นนายหญิงตราตั้งเทียบเท่ากับคนอื่น ๆ ถึงตอนนั้นคำเรียก 'โหวฮุยิน' ก็จะแบ่งแยกนางกับสตรีทั่วไปออกจากกันโดยสิ้นเชิง

ถึงเงินอิงจะไม่สนใจเรื่องพวกนี้ ทว่าเกิดอยู่ในยุคสมัยเช่นนี้ สำหรับกฎระเบียบที่ไม่ได้สร้างปัญหาอันใดต่อความสงบเรียบร้อย นางย่อมไม่มีความจำเป็นอันใดต้องคัดค้าน

ดังนั้นนางจึงยอมประนีประนอม

พอเห็นสวินเงินแอบกลั่นหัวเราะอย่างสุดกำลังเช่นนั้น จื่อสื่อก็จิ้มหน้าผากอีกฝ่ายคราหนึ่งพลางเอ่ยปากตำหนิ "เจ้านี่พูดมากจริงๆ"

สวินเงินไม่นึกใส่ใจ นางยิ้มประคองถ้วยชา "คุณหนูเซียวตี๋มชาก่อนเถอะ"

เงินอิงรับถ้วยชาพลาบถือโอกาสจิ้มลงบนมวยผมอีกฝ่ายสองสามครา "ตอนนี้จะยิ้มก็ยิ้มไปเถอะ อีกเดี๋ยวเกรงว่าเจ้าต้องได้โมโหแน่"

นางยกถ้วยชารินดื่มก่อนจะพูดต่อเนิบๆ "อย่าลืมนะว่าวันนี้พวกเรามาล่าสัตว์ มิได้มาฟังละครชมดอกไม้ เสื้ออาภรณ์นี้แขนเสื้อกว้าง อีกสักครู่ตอนล่าสัตว์สวมที่ป้องกันแขนเข้าไป เจ้าก็จะรู้เองว่ามันพิลึกพิลั่นเพียงใด ถึงตอนนั้นผู้อื่นคงไม่แคร์ได้ว่าหัวเราะกันห้องคัดห้องแข็ง"

เสื้อแขนกว้างเช่นนี้หากรัดปลายแขนแน่น ส่วนที่เหลือด้านหลังก็จะป้องกันไม่ต่างอันใดกับโคมไฟ อีกทั้งยังเก็บลม เงินอิงพอนึกภาพ

ในตอนนั้นออก

สวินเงินไม่นึกสนใจ นางถลกแขนเสื้อชูกำปั้น ทำที่เหมือนจะทะเลาะวิวาทกับผู้อื่น ท่าทางดุตันยิง "ผู้น้อยก็อยากรู้เหมือนกันว่าใครจะกล้าหัวเราะเยาะคุณหนู ถึงตอนนั้นผู้น้อยจะไปบอกกับท่านโหวน้อยให้เขาจัดการโดยพวกนางด้วยพลองทหาร!"

คำพูดนี้ทำจ้อสือยืม นางใช้นิ้วลูบไปบนใบหน้าของอีกฝ่าย "หน้าเจ้านี้นหาจริง ๆ ตอนนี้อยู่จักฟ่องผู้อื่นเสียแล้ว ก่อนหน้านี้เจ้าไม่เคยชอบอะไร นาย...ท่านโหวน้อยมิใช่หรือไรกัน ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้ท่านโหวน้อยหรือก็ไม่อยู่เมืองหลวง หรือท่านโหวน้อยที่เจ้าพูดถึงจะเป็นแม่ทัพกลางอะไรรึนั้น"

สวินเงินถูกกระเช้าจวนหน้าแดง นางพุ่งเข้าไปจักจี้อีกฝ่าย ทั้งสองหัวร่อต่อกระซิกเข้าแหกกันไปมา

พอเห็นสาวใช้ทั้งสองเป็นเช่นนั้น อารมณ์ของเงินอิงก็ผ่อนคลายลงหลายส่วน

หลังได้รับพระราชทานสมรส เผยชู้ก็ทำตัวเปิดเผย แวะมาเยี่ยมเยียน นางถึงเรือนชานอยู่เป็นนิตย ของขวัญเต็มคันรถส่งมาที่จวนมิได้ขาด ฮิ้วมามาหรือก็เดินทางมาด้วยตนเองหลายต่อหลายครั้ง เจรจาพูดคุยกับหลี่ซื่อเป็นที่ถูกอกถูกใจ

นอกจากนี้ฮิ้วมามายังรู้ถึงนิสัยของสาวใช้ข้างกายของเงินอิง กระจ่างแจ้ง ลากสวินเงินออกไปดูการแสดงชั้นยอดหลายต่อหลายครั้ง แน่นอนว่าสวินเงินย่อมถูกปิ่นใหญ่ในแขนเสื้อของอีกฝ่ายเล่นงานจนล้มคว่ำไม่เป็นท่า

หลังจากนั้นนางก็ไม่เคยนิทาเผยชู้ต่อหน้าเงินอิงอีก บางครั้ง

ถึงขนาดบอกว่า 'อันที่จริงท่านโหวนน้อยเป็นคนดียิ่งนัก' นี่เห็นได้ชัดว่านางเห็นอีกฝ่ายเป็นนายท่านไปแล้ว

เมื่อครั้งเดือนก่อนเคยชู้รับพระราชโองการลับจากห้องเตี้ยนวนจยาให้เดินทางไปพบกับองค์ศรีชทายาทที่ชานตง เพราะกลัวจะเป็นการเหมินเฉยต่อท่านพ่อตา ดังนั้นเขาจึงมีคำสั่งพิเศษให้หลวงถึงอวี๊วะมาเยี่ยมเยือนที่จวนสกุลเงินทุกวัน สวินเงินกับหลวงถึงอวี๊จึงค่อยๆ รู้จักสนิทสนมกันขึ้นมาทีละน้อย จื่อสี่ถึงได้หยอกกระเซ้านางถึงเรื่องนี้

พอคิดถึงจุดนี้เงินอิงก็อดยิ้มน้อยๆ ออกมาได้

"คุณหนูยิ้มแล้ว เห็นได้ชัดว่าผู้น้อยพุดูถูก" สวินเงินเห็นนางยินดีเช่นนั้นก็เข้าใจผิด แสดงอาการคึกคักเปี่ยมชีวิตชีวาขึ้นมาทันที

จื่อสี่จัดผมที่ถูกขยี้จนยุ่งเหยิงพลางจุปากพยับหน้า "ข้าว่าเจ้าคงเห็นอะไรสวยงามไปหมดแล้ว"

ขณะที่สวินเงินกำลังจะพุดอะไรบางอย่าง ครั้นชำเลื่องเห็นหนังสือในมือของเงินอิง สองตานางก็แวบวาวเป็นประกายขึ้นมาทันที "คุณหนูในหนังสือเล่มนั้นมีภาพร่างอะไรบางอย่างสอดอยู่ใช่หรือไม่"

เงินอิงไม่นึกถือสา นางพลิกหน้าหนังสือสองสามที ก่อนจะพบว่ามันมีภาพร่างที่นางวาดเองกับมือสอดเก็บไว้จริงๆ นางยิ้มพยับหน้า "มืออยู่ภาพหนึ่ง สายตาเจ้าดียิ่งนัก"

สวินเงินมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที ขยับเข้าไปใกล้ ช่วยทูปขาให้นางด้วยมารยาทพลางเอ่ยปากอีกๆ อักๆ "คุณหนู ภาพร่างนี้ไม่ทราบว่าจะ... ไม่ทราบว่าพอจะให้ผู้น้อยดูสักหน่อยได้หรือไม่"

เงินอิงทั้งจวนใจทั้งนึกขัน "เจ้านี่ปีศาจร้ายแท้ๆ แม้แต่ภาพที่ข้าวาดส่งเดชเจ้าก็ยังอยากดู" นางไม่อยากปฏิเสธอีกฝ่าย จึงยื่นภาพวาดส่งออกไป

"เอาไปดูสิ"

สวีนเงินรวากับได้รับของขวัญล้ำค่า นางรับกระดาดไขได้ด้วยสองมือ
พลางพิจารณาดู

นั่นเป็นเครื่องแต่งกายสำหรับการแสดงที่เงินอิงวาดร่างเอาไว้คร่าวๆ
เป็นชุดแบบยุโรปสมัยศตวรรษที่สิบเก้า ครึ่งท่อนบนค่อนข้างเข้ารูป
กระโปรงครึ่งท่อนล่างกลับบานกว้าง

เพื่อให้แลดูเด่นสะดุดตายามอยู่บนเวที เงินอิงเลือกใช้สีแดงกุหลาบ
สดใส่ ทางด้านล่างของปกเสื้อ ชายกระโปรง รวมทั้งแขนเสื้อล้วน
วาดระบายไว้ ผนวกกับผมสีทองของตัวละครก็ยิ่งทำให้มันแลดูเต็มเปี่ยม
ไปด้วยความเป็นต่างแดน

"งดงามจริงๆ" สวีนเงินวางมือไม่ลง นางลูบกระโปรงสีแดงบน
กระดาดไขอย่างเบามือ สองตาเต็มไปด้วยความรู้สึกอิจฉา "คุณหนู สตรี
ชาวยุโรปอะไรนั่นล้วนแต่งกายด้วยกระโปรงเช่นนี้กระนั้นหรือ"

เงินอิงพยักหน้า "ประมาณนั้น"

"ข้าอยากเห็นมันด้วยตาบ้างจริงๆ" สวีนเงินสีหน้าชื่นชมเลื่อมใส
ก่อนจะโบกมือคล้ายตัดสินใจแน่แน่ว "ไว้ละครของคุณหนูพร้อมทำการ
แสดงเมื่อใด ผู้น้อยต้องไปดูให้ได้สักครั้ง"

เงินอิงพูดพลางกลั้นยิ้ม "เช่นนั้นคงต้องขอให้ได้ทำสวีนเงินสละเงิน
ให้ผู้น้อยสักพันตำลึงแล้ว"

สวีนเงินหน้าแดงขึ้นมาทันที นางพูดอ้อๆ อึ้งๆ "คุณหนูกระเข้าผู้น้อย
อีกแล้ว ผู้น้อยไหนเลยจะมีเงินทองมากมายเช่นนั้น"

เงินอิงอดยิ้มไม่ได้ "ข้าก็แค่ล้อเจ้าเล่นเท่านั้น ไว้เปิดทำการแสดง
เมื่อใด ข้าจะเชิญพวกเจ้าไปดูตั้งแต่รอบแรก เพียงแต่นี้เป็นละครพูด

มิใช่ละครเรื่อง เป็นการเล่าเรื่อง ถึงตอนนั้นต่อให้เจ้าตู่จนงวง ไม่ว่าเช่นไร ก็ต้องนั่งจนจบ รู้หรือไม่"

"ผู้น้อยทราบแล้วเจ้าคะ" สวีนเงินดีใจยิ่งนัก คิ้วตาเรียวโค้งไปหมดสิ้น

พอเห็นพวกนางสองคนพูดคุยโต้ตอบกันไปมาเช่นนั้น จื่อสี่ก็ถอนหายใจ "คุณหนู นางทิมที่พ่อแล้ว คุณหนูยังจะตามใจนางอีก เกิดนางโง่งมขึ้นจริงๆ คงแน่แน่"

ได้ยินจื่อสี่พูดเช่นนั้นสวีนเงินก็พุ่งเข้าไปจักจี้นางอีกคราว ในรถม้าเสียงหัวเราะคิกคักดังลั่น

ทันใดนั้นเสียงกล่าวรายงานของบ่าวที่ชื่อเยียนไหลก็ดังลอยมาจากนอกรถม้า "คุณหนู ถึงถนนชิงสื่อแล้วขอรับ"

หลังจากนั้นก็ติดตามติดมาด้วยเส้นเสียงอ่อนโยนละมุนละไม คราวนี้เป็นเสียงของเงินเช่า "รถม้าสกุลหวังยังไม่ถึง พ่อให้คนไปรับหน้าแล้ว"

"ขอบคุณบิดา" เงินอิงกล่าวขอบคุณผ่านม่านออกมาประโยคหนึ่ง ที่ตอบกลับมากลับเป็นน้ำเสียงทอดถอนใจแผ่วเบา "อยู่ต่อหน้าพ่อ เหตุใดเจ้าต้องเกรงอกเกรงใจเยี่ยงนี้ด้วย"

เงินอิงอ้าปากก่อนจะหุบกลับลงไปอีกครั้ง สูดหายใจก็ได้ตอบอันใด ยามนี้แม้ทั้งสองจะเดินทางไปยังฐานลำสัตว์ด้วยกัน แต่เงินเช่ากลับมิได้นั่งอยู่บนรถม้าร่วมกันกับบุตรี แต่หากควมม้าคุ้มครองส่ง

ตลอดทางเขาเอ่ยปากพูดกับนางข้างสองสามประโยค ล้วนเป็นวาจากล่าวเตือน ไม่ก็ 'ปิดหน้าต่างให้สนิท อย่าให้ต้องลมหนาว' ไม่ก็ 'ถนนเส้นนี้ขรุขระยิ่ง นั่งให้ดีๆ' ทั้งหมดล้วนแต่เป็นคำพูดเป็นห่วงเป็นใยชวนให้คนนี่ก็อยากปิดหู

สำหรับการแสดงออกเช่นนี้ของเงินเช่า เงินอิงแม้จะสีหน้าสงบนิ่ง
ทว่าในใจนางกลับรู้สึกยากจะคล้อยตาม

452

มีดกัจการ

ความผูกพันทางสายเลือดไม่อาจวิเคราะห์ได้ด้วยตรรกะ และยังไม่อาจใช้สถิติสัมพัทธ์ญะคาดคะเน เมื่อตัดสองสิ่งที่เงินอิงถนัดที่สุดออกไป นางก็รู้สึกว่เรื่องนี้ตนเองโง่งมยิ่งกว่าคนธรรมดาทั่วไปเสียอีก

นางคล้ายไร้สิ้นเรี่ยวแรงกำลังและยังรู้สึกอับจน

นางยินดีเผชิญหน้ากับคดีฆาตกรรมนับร้อย แต่ไม่ปรารถนาจะเผชิญหน้ากับความผูกพันทางสายเลือดที่ลึกลับซับซ้อนเก็บงำซ่อนเร้นชวนหวาดระแวงเช่นนี้

"คุณหนู ต้องการให้ผู้น้อยออกไปดูหรือไม่" เสียงที่ดังขึ้นกะทันหันนี้เรียกสติของเงินอิงให้กลับมาอีกครั้ง

นางหันหน้ามองไป ที่แท้ก็เป็นจื่อซือที่กำลังพูดอยู่

พอเห็นผู้เป็นนายมองมาเช่นนั้น จื่อซือก็ยิ้มขออภัย "ผู้น้อยเกรงว่าคุณหนูใหญ่หวังผู้นั้นจะไม่รู้จักกับพวกเยียนไหลสักเท่าใดนัก นอกจากนี้

แถวประตูเมืองยังมีทางแยกอยู่อีกหลายสาย หากไปผิดทางย่อมเสียเวลา มีใช้น้อย"

งานล่าสัตว์ฤดูหนาวครั้งนี้ สกุลหวังมีเพียงหวังหมิ่นเถี คุณหนูสาม สกุลหวังเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เข้าร่วม หวังหมิ่นจื้อนั้นไม่ต้องพูดถึง อนาคตพระชายาของศรีซทายาทเช่นนางก่อนถึงวันอภิเษกสมรสไหนเลย จะยังไผ่ลหน้าออกไปที่ใดได้ ส่วนหวังหมิ่นเงินเองก็เจรจาเรื่องออกรเรือน เป็นที่เรียบร้อยแล้วเช่นกัน ยามนี้จึงไม่สะดวกที่จะออกจากบ้าน

เดิมสกุลหวังตั้งใจจะให้มีผู้อาวุโสเดินทางร่วมมาด้วย แต่บังเอิญที่ครอบครัวของหวังโยกกับหวังจั่ว ฝ่ายหลังยุ่งอยู่กับการออกรเรือนของผู้เป็นบุตร ไม่มีเวลา ส่วนฝ่ายแรกทั้งสองสามีภรรยาต่างล้มป่วยด้วยโรคต้องลมนหนาว นอนชมอยู่บนเตียง จึงได้แต่ต้องฝากฝังให้สกุลเงิน ช่วยดูแลแทน

ฮ่องเต้หยวนจยาเองก็ได้ทรงบังคับให้เหล่าสตรีต้องร่วมออกล่าสัตว์ ถึงตอนนั้นหวังหมิ่นเถีก็เค่าหากระโจมเข้าไปหลบพักสักครู่ เพียงเท่านั้น ก็ได้แล้ว

ด้วยเหตุนี้ทั้งสองฝ่ายจึงนัดหมายพบเจอกันที่ถนนชิงสื่อ โดยมีหวังหมิ่นเงินร่วมเดินทางไปฐานล่าสัตว์ร่วมกับกองขบวนของสกุลเงิน เป็นเพื่อนน้องสาว หลังจากนั้นหวังหมิ่นเงินก็จะเดินทางกลับจวนมา ด้วยตนเอง เงินอิงรับผิดชอบคอยดูแลหวังหมิ่นเถีตอนอยู่ที่ฐานล่าสัตว์ ครั้นทุกอย่างจบสิ้นนางคอยพาคนส่งกลับจวนสกุลหวัง

จื่อสื่อกระซิบเสียงแผ่วเบาออกมาอีกครา "คุณหนูวางใจ ผู้น้อยเอง ก็ไม่ไปที่ใดไกล แค่ไปรอที่ท้ายถนนเท่านั้น ทันทีที่เห็นรถม้าสกุลหวัง ผู้น้อยก็จะเรียกพวกเขาให้มาสมทบกับพวกเราที่นี่เจ้าค่ะ"

เงินอิงยิ้มพยักหน้า "เช่นนั้นก็ต้องลำบากเจ้าแล้ว" ก่อนจะกำซัปก
ออกมาอีกประโยค "สวมเสื้อผ้าให้มากหน่อย ถึงข้างนอกแสงตะวัน
จะไม่เลว แต่ทางใต้ลมนั่นกลับหนาวยิ่งนัก"

จื่อสี่รีบตอบรับ ห่อคลุมร่างด้วยเสื้อคลุมหนาๆ ก่อนจะลงจากรถม้าไป

เพียงไม่นานนางก็กลับมา บอกว่ารถม้าของอีกฝ่ายมาถึงแล้ว
เงินอิงชะงักงอนหันมองไป พบว่าที่ทำยถนนั้นมีรถม้าแล่นมาคันหนึ่ง
เป็นรถม้าสกุลหวังจริงๆ นางยิ้มเอ่ย "พวกนางมาตรงเวลาแท้"

พอเงินอิงพูดจบก็เลิกม่านลงมายืนรออีกฝ่ายอยู่ข้างรถม้า

เพียงไม่นานรถม้าสกุลหวังก็แล่นเข้ามาใกล้ ที่นั่งอยู่บนแอกรถ
คือแม่นมของหวังหมิ่นเงิน

นางลงจากรถมาก่อนเป็นคนแรก แสดงคารวะต่อสกุลเงินสองพ่อลูก
หลังจากนั้นก็เดินไปที่หน้ารถ ประคองสองพี่น้องสกุลหวังลงมา

ครั้นทั้งสองฝ่ายพบหน้ากันเป็นที่เรียบร้อย ยามนี้เพราะอยู่กัน
ข้างนอก เงินเช้าจึงพูดน้ำเสียงอ่อนโยน "ทุกคนไปขึ้นรถกันเถอะ เวลา
ยังเช้า พวกเราค่อยๆ เดินทางไปกันได้"

คนอื่นๆ ต่างขานรับ หวังหมิ่นเงินหันไปยิ้มพูดกับหวังหมิ่นถี้
"เอาละ เจ้าขึ้นไปนั่งอยู่บนรถของคุณหนูใหญ่เงินก่อน ข้าเพราะมีเรื่อง
ส่วนตัวจะคุยกับนางสักเล็กน้อย เลยต้องพานางไปพูดคุยบนรถม้าของ
พวกเรา"

หวังหมิ่นถี้เฝ้าปากยิ้ม ท่าทางฉลาดเฉลียวน่าเอ็นดู นางเดินไปขึ้น
รถม้าของเงินอิงจริงๆ

เงินอิงกล่าวขอภัยกับอีกฝ่าย ก่อนจะได้รับอนุญาตจากเงินเช้า

ให้ไปขึ้นรถม้าสกุลหวัง

ครั้นทุกคนขึ้นไปอยู่บนรถม้ากันหมดสิ้น ขบวนรถก็เริ่มเคลื่อนออก
อีกคราว

เงินอิงขยับตัวชิดติดขอบหน้าต่างก่อนจะเลิกม่านขึ้น ครั้นเห็น
เงินเข้ากับทหารม้าองครักษ์สองสามนายอยู่ที่กลางขบวน ห่างจากรถม้า
ของพวกนางไปไกล นางก็ลดม่านลง ถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง

ในที่สุดก็ไม่จำเป็นต้องพูดคุยอยู่ข้างหูเงินเช้าแล้ว นางรู้สึกเหมือน
ยกภูเขาออกจากอก

หวังหมิ่นเงินกระเช้า "ดูเจ้าเข้า ทำตัวราวกับโจรขโมยก็ไม่ปาน"

เงินอิงกลับไม่ยิ้ม นางพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "เรื่องนี้คนยิ่งรู้น้อย
เท่าใดก็ยิ่งดีเท่านั้น" ก่อนจะขมวดคิ้วถอนหายใจอีกครา "ข้าเองก็
ไม่มีทางเลือก"

ขณะกำลังพูดงูๆ เงินอิงก็นึกอะไรขึ้นได้ นางค้อมเอวกล่าวขอภัย
"จะว่าไปก็น่าละอายใจจริงๆ ที่ต้องปล่อยน้องสามของเจ้าไว้ลำพัง
อีกทั้งยังต้องให้เจ้าเอามาใช้เป็นข้ออ้างเอียงนี้"

หวังหมิ่นเงินส่งเสียง "พรีด..." หลุดหัวเราะออกมาคราหนึ่ง
"อยู่ต่อหน้าข้ายังต้องเกรงอกเกรงใจกันเอียงนี้อีกกระนั้นหรือ เช่นนั้น
ข้าทั้งน้องเล็กให้เจ้าดูแลเช่นนี้ คงต้องเอ่ยวาจาครบถ้วนแล้วกับเจ้าสัก
สองสามประโยคก่อนนี้ใช่หรือไม่"

ครั้นต่างเอ่ยปากออกไปจบ ทั้งสองก็พากันหัวเราะออกมา

เสียงหัวเราะกระจ่างชัดของครุณีน้อยดังลอยออกมานอกรถม้า
เงินเช้าได้ยินอยู่ไกลๆ จึงพลอยยิ้มตามไปด้วย คิดว่าพวกนางกำลังพูด
เรื่องน่ายินดีอะไรกันอยู่

ทว่าบรรยากาศภายในรถม้ากลับเคร่งขรึมกว่าที่เขาคิดมากนัก นั่นก็ด้วยเพราะคนทั้งสองแม้จะอยู่บนรถคันเดียวกัน แต่ที่พูดคุยกันกลับมิใช่เรื่องส่วนตัว หากแต่ปรึกษาเรื่องสำคัญกันอยู่

"เรื่องร้านขายเสื้อผ้าเก่าเจ็งจี้ที่ข้าให้ว่านให้เจ้าไปตรวจสอบนั้น เจ้าพบเจอเบาะแสอะไรบ้างหรือไม่"

ขณะที่เงินเช่ากำลังยืมอยู่นอกรถม้า เงินอิงก็ขยับเข้าไปพูดคุยจากระตึบกระชาบอยู่ที่ข้างหูหวังหมื่นเงิน นางเอ่ยปากถามเสียงแผ่วเบา

นางในเวลานั้นสีหน้าเคร่งขรึม ท่าที่หัวร่อต่อกระซิกเยี่ยงก่อนหน้าี้ จางหายไปแล้ว

ยามนี้หวังหมื่นเงินก็เก็บรอยยิ้มกลับไปแล้วเช่นกัน สีหน้าพละนิจจัง นางหยิบเอากระดาษสองแผ่นออกมาจากแขนเสื้อและยื่นส่งมันออกไป "เจ้ารับกระดาษนี้ไปก่อน ข้อมูลเกี่ยวกับคนและเรื่องราวต่างๆ ที่สาวใช้ของข้าสืบรู้มาล้วนเขียนอยู่บนนั้นหมดสิ้นแล้ว ข้าทำรายการไว้เรียบร้อย แค่นี้เจ้าก็รู้ได้ทันที"

เงินอิงยิ้มซาบซึ้งใจให้กับอีกฝ่าย นางคลี่กระดาษออกดูโดยละเอียด วันนีที่นางกับหวังหมื่นเงินร่วมกันเล่นละครนั้นก็เพื่อเรื่องร้านขายเสื้อผ้าเก่าเจ็งจี้

เดิมเงินอิงจัดเตรียมคนไปตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว ทว่าทันทีที่ฮ่องเต้หยวนจยาพระราชทานสมรสให้นางกับเฉยชู่ แผนการของนางก็พลันกลับกลายเป็นลับสนวนวาย

หลังเกิดเรื่องนางก็รู้จากปากของเฉยชู่ว่างานแต่นี้ทำแผนการขององค์หญิงใหญ่พังทลายลงหมดสิ้น ยามนี้องค์หญิงใหญ่ชิงชังจวนเวยหยวนโหวเกลียดชังสกุลเงินเข้ากระดูกดำ ทนรอที่จะเห็นพวกเขา

สองบ้านกระทำความผิดแทบไม่ไหว หากเผยแพร่ก่อนมาเมื่อใด นางจะใช้เป็นโอกาสในการระบายโทสะในทันที

และด้วยเหตุนี้เงินอิงจึงไม่อาจลงมือสืบเรื่องร้านขายเสื้อผ้าเก่าเจ็งจี้ได้ด้วยตนเอง และไม่อาจให้वानเผยแพร่ได้เช่นกัน เพราะเป้าหมายของเขาใหญ่โตกว่าเงินอิง หากถูกคนที่ไม่ประสงค์ดีล่วงรู้เข้า เงินอิงรู้สึกว่าจะผลลัพธ์ที่จะตามมาอาจเลวร้ายเกินกว่าที่คิดไว้

เพราะอับจนหนทาง นางจึงได้แต่ต้องให้वानให้หวังหมื่นเงินช่วยเหลือ

สกุลหวังถึงจะอยู่บนยอดคลื่นเช่นกัน แต่สายตาของคนพวกนั้นก็กลับจับจ้องอยู่ที่หวังหมื่นจื่อที่พำนักอยู่ที่จวนอื่น ดังนั้นหวังหมื่นเงินจึงกลายเป็นเงาดำใต้ตะเกียง ไม่มีผู้ใดสนใจ

นอกจากนี้หวังหมื่นเงินหรือก็สุขุมฉลาดเฉลียว ปากปิดสนิทแน่น เป็นสหายที่วางใจได้ หน้าซำนางยังไม่รู้ว่าร้านขายเสื้อผ้าเก่าเจ็งจี้ขึ้นพัวพันถึงเงินลี้กับสิ่งช่วยเหลือสองคน และสกุลหวังเองก็มิได้มีอันใดเกี่ยวข้องกับเรื่องของเงินเช่าด้วย

นอกจากสามจุดนี้แล้ว จากการสำรวจก่อนหน้านี้ของเงินอิง นางพอจะสรุปอะไรได้บางอย่าง ร้านขายเสื้อผ้าเก่าเจ็งจี้ไม่อันตรายเท่าใดนัก น่าจะเป็นเพียงสถานที่ติดต่อเท่านั้น เรื่องนี้มอบให้หวังหมื่นเงินจัดการย่อมไม่มีทางนำเรื่องเดือดร้อนอันใดมาสู่สหายผู้หนึ่งของนางได้

ดังนั้นนางถึงวางใจขอร้องให้หวังหมื่นเงินช่วยเหลือ แต่ถึงกระนั้น นางก็ไม่ได้บอกถึงสาเหตุชัดแจ้งอันใดกับอีกฝ่าย

ความจริงพิสุจน์ให้เห็นแล้วว่าเงินอิงคิดถูก หวังหมื่นเงินไม่พุดอันใดมาก นางตกลงรับปากเงินอิงอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นก็ส่งลูกน้อง

ออกไปทันที วันนี้เป็นวันนัดหมายส่งข่าวของพวกนาง

เพียงไม่นานเงินอิงก็อ่านข้อความบนกระดาษสองแผ่นนั้นจบ หัวคิ้วของนางขมวดเข้าหากันแน่น

หากไม่เห็นเรื่องราวแปลกประหลาดนั้นด้วยตาตนเอง อาศัยเพียง รายงานฉบับนี้ เงินอิงย่อมคิดว่าร้านขายเสื้อผ้าเก่าเจ็งจี้ต้องเป็นร้าน เสื้อผ้าธรรมดาๆ ร้านหนึ่งแน่

ที่บันทึกอยู่ในรายงานหาไม่มีอันใดผิดปกติไม่ และยังไม่พบช่องโหว่ อันใด คนที่แวะเวียนเข้าไปล้วนแต่เป็นลูกค้าธรรมดาทั่วไป

ความจริงไม่ควรเป็นเช่นนี้

อย่างน้อยก็น่าจะมีลูกค้าอย่างเงินลีปรากฏตัวด้วยถึงจะถูก ประโยชน์ของสถานที่นัดพบมิใช่เพื่อให้ผู้คนจากฝ่ายต่างๆ ได้พบเจอ ถ้ายทอดข่าวสาร มอบของให้แก่กันหรือไร

ทว่าร้านขายเสื้อผ้าเก่าเจ็งจี้แห่งนี้กลับไม่พบอันใดผิดปกติ

หรือว่า...อีกฝ่ายรู้แล้วว่ามีคนจับตามองอยู่ จึงเร่งรีบหายไปก่อนหน้า

แล้ว

453

กางกระโจม

ครั้นเงินอิงคิดถึงจุดนี้ เสียงของหวังหมิ่นเงินก็ดังลอยมา ปลูก
สติสัมปชัญญะของนางให้กลับคืนมาอย่างรวดเร็ว

"ร้านขายเสื้อผ้าเก่าเจิ้งจี้วันนี้ปิดร้านแต่เช้า" นางพูดเสียงแผ่ว สีหน้า
เคร่งขรึม "จากข่าวสารที่สาวใช้ของข้าสืบรู้มา เจ้าแก่เจิ้งผู้นั้นคืนร้าน
กลับบ้านเก่าไปทำไร่ไถนาแล้ว พวกเพื่อนบ้านละแวกใกล้เคียงต่างบอกว่า
เขาเหมือนไม่คิดจะกลับมาที่เมืองหลวงอีก"

เงินอิงเงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว

ร้านเจิ้งจี้ปิดตัวแล้ว?

นี่เป็นอีกหนึ่งคำถาม 'เพราะอะไร'

หากที่เจ้าแก่เจิ้งกล่าวเป็นความจริง เช่นนั้นสถานที่นัดพบนี้ก็น่าจะ
ไม่มีประโยชน์อันใดอีกต่อไปแล้ว

เงินอิงขมวดคิ้วครุ่นคิด

เป็นเพราะคนที่ส่งไปสี่ข้าวพลาตเผยแพร่รอยให้อีกฝ่ายจับได้ หรือยังมีเหตุผลอื่น

"เป็นไปได้หรือไม่ว่าคนที่สาวใช้ของเจ้าส่งไปจะถูกคนจับได้" นางถามหวังหมื่นเงิน

หวังหมื่นเงินส่ายหน้า "น่าจะไม่ นางเป็นคนฉลาดเฉลียว อีกทั้งยังมีพี่ชายทำงานเป็นคนงานอยู่ที่สำนักคุ้มภัย รู้จักผู้คนไม่ใช่น้อย คนที่ส่งไปจับตาดูแลทุกวันล้วนไม่ใช่คนเดิม"

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ โอกาสที่จะถูกอีกฝ่ายจับได้ย่อมไม่มาก

เช่นนั้นคงต้องพิจารณาในแง่มุมอื่นแล้ว อย่างเช่นอีกฝ่ายคิดว่าสถานที่นัดพบแห่งนี้ไม่มีความจำเป็นต้องเก็บไว้อีกต่อไป ดังนั้นจึงยกเลิกเสีย หรือไม่ก็เฝ้าแ่เงงผู้นี้กลับไปทำไร่นาจริง

ไม่ว่าเช่นไรเบาแ่แ่จากทางร้านเจงจี้ก็ขาดสะบั้นแล้ว เจงอนปมในมือเงินอิงเหลือก็แต่สิงเหว่ยกับเงินสี่เท่านั้น

สำหรับเงินสี่ยามนี้นางไม่อาจทำอันใดได้ ส่วนสิงเหว่ยกลับมีอาจปล่อยให้มีอันใดผิดพลาตได้อีก

เงินอิงนี้กระแวดระวังอยู่เล็กๆ

วันหน้าทำการใดคงต้องระมัดระวังให้มากกว่านี้ถึงจะได้

เงินอิงเล็กคิดพลางหันไปกล่าวขอบคุณหวังหมื่นเงินอีกครั้ง

หวังหมื่นเงินยิ้มบอกไม่จำเป็น หลังจากนั้นทั้งสองคนก็แค่พูดคุยเรื่องสัพเพเหระ ไม่กังวลว่าจะมีผู้ใดได้ยินอีก ผ่านไปได้ประมาณครึ่งชั้วยามพวกนางก็เดินทางมาถึงฐานล่าสัตว์

เงินอิงลงจากรถม้า กวาดตามองไปรอบๆ เห็นรถหยุดอยู่บนถนนดินไม่กว้างนักสายหนึ่ง ที่อยู่รายรอบเป็นป่าโปร่ง พอมองเห็นกลุ่มควันจาก

หมู่บ้านที่อยู่ห่างออกไปไกลได้อยู่เลาๆ กลุ่มควันขาวทอดตัวจรดอยู่กับ
เส้นขอบฟ้าสีฟ้าจาง

แสงตะวันบางเบา แม้จะจับอยู่บนร่างแต่ก็ไม่อาจสัมผัสได้ถึง
ความรู้สึกอบอุ่นอันใด ที่อยู่ทางด้านหน้าของขบวนรถม้าคือธงมังกร
โบกสะบัดจำนวนนับไม่ถ้วน มีกองกำลังทหารราชวงศ์ครักษ์กลุ่มหนึ่ง
เฝ้าอยู่ที่ปากทาง ปลายหอกแน่นขนัดส่องสะท้อนอยู่กับแสงจากท้องนภา
สว่างไสวไปทั่วทุกหนแห่งชวนตาลาย

"ดูท่าข้าคงส่งพวกเจ้าได้ถึงแค่ที่นี้เท่านั้น" หวังหมิ่นเงินพูดด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยน

ทหารราชวงศ์ครักษ์ตั้งด่านอยู่ที่ปากทางเข้าฐานลำสัตว์ พวกเงินอิง
เพราะมาถึงค่อนข้างช้า รถม้าที่มารออยู่จึงมีจำนวนไม่มากนัก หาก
มาถึงช้ากว่านี้อีกสักหน่อย เกรงว่าถนนสายนี้คงติดขัดยากจะสัญจร
ได้แล้ว

เงินเข้านำบ่าวข้างกายทั้งสองไปลงทะเลียนที่ด้านหน้า พวกสตรี
ยืนกล่าวคำอำลากันอยู่ยังจุดอับลมบริเวณท้ายรถม้า

หวังหมิ่นเงินกระซิบสั่งหวังหมิ่นถี "ข้ารู้ว่าเจ้ามีสหายที่รู้จักมักคุ้น
สามารถพูดคุยหว่านเรื่องอยู่ด้วยกันได้ ทว่าจงจำไว้ ดาบไม่มีตา เจ้า
ไม่เชี่ยวชาญขี่ม้ายิ่งธนู คำพูดที่ว่าวิญญูชนไม่ยืนอยู่ท่ามกลางอันตราย
เรื่องนี้ข้าคงไม่ต้องสอนเจ้ากระมัง"

หวังหมิ่นถีตอบรับอย่างฉลาดเฉลียว นางห่อคลุมร่างด้วยเสื้อคลุม
ผ้าแพรสีแดงกึ่งนขนสัตว์เดินด้ายทอง ขนสุนัขจิ้งจอกอ่อนนุ่มสีขาวที่อยู่
รอบคอเสื้อจับดูนให้ดวงตาของนางแลดูราวกับผลชิง ใบหน้าสองแก้ม
แดงระเรื่อดูจผลท้อ

หวังหมื่นเงินยังคงไม่วางใจ นางกำชับเพิ่มเติมอีกสองสามประโยค จู่ๆ หวังหมื่นก็แยมยิ้มสนิทสนมกล่าว "พี่ใหญ่สนใจก็แต่ข้า แต่กลับไม่พูดถึงตนเองแม้แต่หน่อย วันนี้ท่านทิ้งข้าไว้ในรถเพียงลำพัง กลับไป ข้าจะบอกกับท่านแม่ นอกเสียจากท่านจะมอบร่างนิยายเล่มนั้นให้ข้า"

นางกับหวังหมื่นเงินเป็นญาติผู้พี่ญาติผู้น้องที่นับว่าสนิทสนมกัน นับแต่ไหนแต่ไร

หวังหมื่นเงินโมโหจนหลุดคำ แสร้งทำเป็นหยิกแก้มอีกฝ่าย "ยายเด็ก ตัวแสบ ก่อนออกจากบ้านเจ้าเพิ่งเอาถ้วยน้ำชาห้าสี่ของข้าไปชุดหนึ่ง ยามนี้ยังจะมาปล้นของที่เรือนข้าอีกหรือ ช่างชั่วร้ายยิ่งนัก"

หวังหมื่นก็ยิ้มพลางเบี่ยงกายหลบ "พี่ใหญ่แค่ตอบว่าตกลงหรือไม่ เท่านั้นก็พอ หากไม่ตกลงข้ายอมเอาเรื่องนี้ไปบอกกับท่านแม่"

หวังหมื่นเงินจนปัญญาได้แต่ต้องตกลงรับปากพลางใช้นิ้วจิ้มลงบน หน้าผากของอีกฝ่าย "รู้จักก็แต่แก๊งพี่สาวของเจ้า นิสัยเช่นนี้คงมีแต่ น้องรองเท่านั้นที่จะรักษาไหว"

สองพี่น้องพูดคุยหัวเราะกันอยู่สองสามประโยค ครั้นเงินเข้า กลับมาถึง หวังหมื่นเงินก็เอ่ยปากขอตัวลา เงินอิงกับหวังหมื่นก็ยังงัด ขึ้นรถม้า เสียงรถดังกึกกักๆ พร้อมเคลื่อนขึ้นไปบนเนินลาดก่อนจะ เลี้ยวโค้ง หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง ช่างหูกก็เต็มไปด้วยเสียงอีกที

"คาดว่าคงถึงแล้ว" หวังหมื่นก็ยิ้มกล่าวพลางเลิกม่านออกดู

ไม่ผิดจากที่นางคาด หลังเลี้ยวผ่านทางเข้าเขา ลานโล่งขนาดใหญ่ ก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า กระจิมจำนวนนับไม่ถ้วนถูกกางขึ้น ลมเขาพัดม้วน ต้นไม้ขึ้นอยู่กันห่างๆ ฟ้าที่อยู่บนยอดกระจิมขยับไหวดังพื้พับ เพราะ อยู่ห่างออกไปค่อนข้างไกล เสียงคนเสียงหัวเราะเสียงกลองเสียงสังคีต

ระคนอยู่กลางสายลม พังดูราวกับว่าทั่วทั้งภูเขาลูกๆ ก็กลับกลายเป็นมีชีวิตขึ้นมา

"คนเยอะจริงๆ!" หวังหมิ่นถึอายุยังน้อย สายตายามนี้ไม่พอให้นางมองซ้ายที่ขวาที่ ไบหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกตื่นเต้นยินดี

เงินอิงอดถอนหายใจไม่ได้

ด้วยนิสัยตระหนี่ถี่เหนียวของฮ่องเต้หยวนจยา กิจกรรมบันเทิงขนาดใหญ่เช่นนี้เกรงว่าคงมีเพียงครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น ไม่มีครั้งที่สองที่สามตามมาเป็นแน่ ครุณีน้อยทั้งหลายมีโอกาสดำเข้าร่วมงานเช่นนี้นับว่าโชคดียิ่งนัก

แน่นอน ตัวนางเองก็โชคดีไม่ใช่บ่อยเช่นกัน

สกุลเงินสกุลหวังร่วมใช้กระโຈมหลังเดียวกัน แม้จะอยู่ตรงเชิงเขา แต่ก็สงบเงียบ อีกทั้งยังเป็นจุดอับลม หลังลงจากรถม้าทุกคนก็เข้าไปพักผ่อนอยู่ในกระโຈมก่อนครู่หนึ่งแล้วจึงไปรับเสด็จฮ่องเต้

ไม่เหมือนกับพี่สาวทั้งสอง ท่ามกลางวงล้อมของสตรีสูงศักดิ์ทั้งหลายหวังหมิ่นถึได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ถึงครั้งหนึ่งจะด้วยเพราะเห็นแก่ว่าที่พระชายาเอกในองครักษ์ทายาทจึงมองดูผู้เป็นน้องสาวของว่าที่พระชายาเอกผู้นี้อย่างให้เกียรติเป็นพิเศษ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งกลับเป็นเพราะครุณีน้อยผู้นี้นิสัยอ่อนโยน ซ่างเจรจา ไม่เหมือนกับหวังหมิ่นเงินหวังหมิ่นจือที่วางตนสูงส่งด้วยคุณธรรม

หวังหมิ่นถึนั่งอยู่ในกระโຈมได้ไม่เท่าใดก็เอ่ยปากขอตัว บอกเงินเชื่อว่าจะไปพบหาสหาย เงินเช่าตกลงรับปาก เงินอิงตามนางออกไปด้วย

เพียงแต่ยังไม่ทันถึงครึ่งเค่อ นางก็กลับมา

นางกลับมาเพียงลำพัง ที่ตามนางมาด้วยกลับมีเพียงจื่อสื่อกับ
สวินเงิน

เงินเช่ากำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ พอเห็นเงินอิงกลับมาเพียงลำพัง
เช่นนั้นก็อดประหลาดใจไม่ได้ เขาวางหนังสือลงพร้อมเอ่ยปากถาม
"เหตุใดเจ้าถึงกลับมาคนเดียว แล้วคุณหนูสามสกุลหวังเล่า"

เงินอิงขยับมุมปากเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเยี่ยงปกติของนาง "สหาย
ของคุณหนูสามมีเยอะยิ่งนัก ลูกไปก็มีแต่จะเกะกะพวกนางพูดคุยกัน
ในเมื่อเป็นเช่นนั้นมิสู้กลับมาพักอยู่ในกระโจมจะดีกว่า"

เงินเช่าหน้าไม่เปลี่ยนสี ทว่าหัวคิ้วกลับเล็งขึ้นเล็กน้อยยากจะ
สังเกตเห็น

ในเมื่อหวังหมิ่นติดกับเงินอิงออกไปพร้อมกันก็ควรจะกลับมาพร้อมกัน
ต่อให้หลังจากนั้นนางจะออกไปคนเดียวก็ตามที่ นี่ถึงจะเป็นมารยาท
อันสมควร ทว่าคุณหนูสามสกุลหวังกลับเหมือนไม่เข้าใจเรื่องนี้

นี่เพราะอายุยังน้อยถูกคนในบ้านตามใจจนเสียนิสัย หรือเพราะ
พวกเขาไม่เห็นสกุลเงินอยู่ในสายตากันแน่

เงินอิงสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวเล็กๆ ของผู้เป็นบิดาได้ในทันที
นางยิ้มอริบยา "ขอบิดาอย่าได้ถือสา อันที่จริงนี่เป็นความคิดของ
ลูกเอง คุณหนูสามเดิมบอกว่าจะกลับมาพร้อมกับลูก แต่ลูกยื่นกราน
ให้นางอยู่พูดคุยกับมิตรสหายทั้งหลาย ด้านนอกมีกระโจมห้อมล้อมอยู่
เต็มไปหมด ไปๆ มาๆ ต้องใช้เวลาอยู่ไม่น้อย หากจำเป็นต้องเปลืองเวลา
เช่นนั้นไม่"

เงินเช่าไม่พูดไม่จา ทำเพียงยิ้มอ่อนโยน เขายังคงเหมือนอดีต
สวมเสื้อบุซบในสีเขียวเรียบง่าย เสื้อผ้าอาภรณ์ขาวสะอาดกว่าหิมะ เส้นผม

ดำขลับดูจน้ำหมึก ยามยิ้มแลดูไม่ต่างอันใดกับบุรุษในภาพวาดที่เดิน
ออกมาปรากฏอยู่ตรงหน้า

"อาอิงเป็นเด็กดียิ่งนัก" เขากล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนกังวาน แม้แต่
ลมวสันต์ก็ยังไม่อ่อนละมุนเท่า

เงินอิงยังคงยิ้มเช่นเดิม พิลึกพิลันสงบนิ่ง

อันที่จริงนางยังคงอยากจะเดินเล่นอยู่ข้างนอกจะได้ไม่ต้องเผชิญหน้า
กระอักกระอ่วนอยู่กับเงินเซ่า

เพียงแต่สถานที่แห่งนี้ไม่ว่าจะที่ใดก็ล้วนมีแต่ผู้คน หามือที่สงบๆ
อันใดไม่ เทียบกับให้ไปทำตัวเสแสร้งอยู่ข้างนอก นางขอกระอักกระอ่วน
อยู่ในกระโจมเสียยังดีกว่า

454

รำไ้กั้คั้มา

"คุณหนู ผู้น้อยไปเอาของว่างมาให้ดีหรือไม่เจ้าคะ" สวรินเงินเอ่ยปาก
 แผลวเบา ปากของนางยื่นอยู่น้อยๆ ใบหน้าคล้ายไม่สู้พึงพอใจนัก
 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายนอกหาได้เล็กน้อยเหมือนอย่างที่คุณหนู
 ของนางบอกไม่

สหายของหวังหมิ่นถึ้พวกนั้น พอเห็นคุณหนูแต่ละคนก็มีสีหน้า
 พิลึกพิลั่น บ้างก็หวาดประหวั่นบ้างก็เหยียดหยาม บ้างก็เยาะเย้ย บ้างก็
 ถากถาง ไม่รู้มีสายตาคู่ที่จ้องมองมา ซ่างชวนให้คนนึกโมโหยิ่ง

ทว่าหวังหมิ่นถึ้กลับไม่รู้จั้กอบกั้สถานการณ์ ไม่รู้จั้กหลบเลี้ยง
 ผู้อื่นมิได้มองดูนางสักหน่อย แต่นางกลับอยู่ไม่เป็นสุข พุดจาหน้าแดง
 ผ้ำเซ็ดหน้าในมือถูกบิดพันจนแทบเปื้อย เห็นได้ชัดว่านางรู้สึ้กั้ว่าคุณหนู
 ของพวกตนทำนางเสียหน้า นึ้กั้ว่าคนอื่นดูไม่ออกหรือไร

สวรินเงินยังคิดก็ยังไม่โห เพียงแต่เพราะเงินอึงกำซั้บกำซาไว้้อย่าง

เข้ม้งวดอยู่ก่อนหน้า ห้ามมิให้นางแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น นางจึงได้แต่เบะปากไม่พอใจ วิ่งไปเตรียมน้ำชาและของว่าง

เงินเช่าแต่ไหนแต่ไรก็ไม่แยะแสบกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ พวกนั้น ครั้นเห็นผู้เป็นบุตรไม่เป็นอันใด เขาก็ไม่นึกสนใจอะไรอีก เพียงหันกลับไปอ่านหนังสือดั่งเก่า

ไม่มีอีกฝ่ายคอยจับจ้อง เงินอิงก็ให้รู้สึกสบายใจ นางพาตนเองไปนั่งที่โต๊ะเล็ก

สวีนเงินกับจิวสือไปเอกล่องชนมมา นั้นเป็นของที่สี่ซื่อสั่งให้คนจัดเตรียมไว้เป็นการเฉพาะ กล่องขนมทรงดอกเหมยแปดกลีบสามชั้น ชั้นแรกเป็นผลไม้เชื่อมหวานเค็ม ชั้นสองเป็นขนมและของว่าง ชั้นสามเป็นผลไม้แห้งหลากสี ครั้นเปิดฝาออกดูก็จะพบกับสีล้นหลากหลายไม่ต่างอันใดกับบุปผาผลิบาน งดงามเป็นที่สุด

เพราะกลัวบุตรจะท้องไส้มีปัญหา หลี่ซื่อจึงได้เตรียมชาน้ำผึ้งไว้ถึงแต่ไหนแต่ไรเงินอิงจะเป็นพวกกระเพาะเหล็กแม้แต่หนักก็ยังหลอมละลายได้ ทว่ายามนี้ครั้นเห็นความเอาใจใส่ของผู้เป็นมารดาเยี่ยงนี้ นางก็ไม่วายรู้สึกอบอุ่นไปทั้งหัวใจ

เงินอิงยิ้มประคองถ้วยชา ไม่เลือกแต่หยิบทุกอย่างขึ้นชิม ก่อนจะดื่มชาหวานตาม รู้สึกสบายอกสบายใจยิ่งนัก

ในตอนนั้นเองจู่ๆ ม่านก็เลิกเปิด สายลมเย็นพัดโชยเข้ามา เงินอิงเงยหน้าขึ้นมอง เห็นหวังหมิ่นถือกลับมาแล้ว

เงินอิงนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะกลับมาเร็วเช่นนั้น นางอดยิ้มถามไม่ได้ "เจ้ากลับมา..."

เพิ่งพูดออกมาได้เพียงสามคำ จู่ๆ นางก็รู้สึกประหลาดใจ ครั้น

พิจารณาดูหวังหมิ่นดีโดยละเอียด นางก็พบว่าบนใบหน้าของอีกฝ่าย มีคราบน้ำตา

"เกิดอะไรขึ้น" เงินอิงวางของว่างในมือลงก่อนจะเดินตรงเข้าไปหาอีกฝ่าย ถามด้วยความห่วงใยพลาจพิจารณาดูสีหน้าของนางโดยละเอียด หวังหมิ่นถลนลานก้มหน้า หลบสายตาของเงินอิง เอ่ยตอบเสียงแผ่วเบา "ไม่มีอะไร ช้างนอกลมแรงทำตาข้าระบมไปหมดก็เท่านั้น"

หวังหมิ่นดีพูดพร้อมใช้ผ้าเช็ดหน้าหวดตา ผืนยิ้มกล่าว "เพราะข้าไม่ระวัง ทำท่านเป็นหวงแล้ว"

นี่เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเป็นข้ออ้าง ยามพูดน้ำเสียงของนางสิ้นสะท้านน้อยๆ นางต้องพบเจอเรื่องอยู่ติธรรมอะไรบางอย่างแน่

ทว่าระยะนี้สกุลหวังไม่ว่าใครก็ล้วนแต่ให้ความเกรงอกเกรงใจด้วยกันทั้งสิ้น แล้วใครกันถึงตาบอดกล้ำวงเกินนางได้

ก็

เสียงแผ่วเบาดังลอยมาจากข้างใต้ใหญ่

ครั้นหันมองกลับไป เงินอิงก็เห็นเงินเช่ากำลังวางหนังสือลงบนโต๊ะ

"อาอิง พ่อจะออกไปพบปะสหายข้างนอก พวกเจ้านั่งพักอยู่ในกระโจมอย่าไปที่ใด" เขาอมยิ้มพูด บนใบหน้าหล่อเหลาไม่ปรากฏสีหน้าท่าทางอันใดผิดปกติ

พอพูดจบเขาก็หันไปทางหวังหมิ่นดี กล่าววาจาอ่อนโยนว่า "คุณหนูสามเองก็พักผ่อนให้สบาย อยากกินอะไรก็บอกพี่เงินของเจ้า"

เงินอิงกับหวังหมิ่นดีต่างขานรับ

เงินเช่าพยักหน้า หยิบเอาเสื้อคลุมสีดำขึ้นสวมก่อนจะเลิกมานเดินจากไป

เมื่อเงินเช่าไป พวกเยียนไหลก็ตามออกไปด้วย ในกระโจมพลันว่างเปล่าขึ้นมาทันที เหลือกก็แต่สตรีสองนางกับพวกสาวใช้เท่านั้น

เงินอิงมองดูมานประตู่ขยับไหวพลางลอบถอนหายใจเบาๆ

หากเงินเช่ามิได้มีความลับอันใดซ่อนงำไว้ เขาย่อมเป็นบิดาที่ดีผู้หนึ่งไม่จำเป็นต้องพูดถึงอื่นใด แค่มองดูเขาจากไปในยามนี้ ท่าที่ช่างสงบเยือกเย็นนุ่มนวลเสียนี้กระไร

หนึ่งด้วยเพราะเห็นแก่หน้าของหวังหมิ่นถึ จึงไม่ยอมให้นางหลังน้ำตาต่อหน้าผู้อื่น สองเปิดพื้นที่ว่างให้เด็กสาวได้พูดคุยเรื่องส่วนตัวกัน

หวังหมิ่นถึแค่คิดก็รู้ถึงความปรารถนาดีของเงินเช่าแล้ว นางอดชอบตาแดงระเรื่อขึ้นมาไม่ได้ จึงยกผ้าเช็ดหน้ายับย่นขึ้นซับหางตา

"ตกลงเกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่" เงินอิงถามนาง

หวังหมิ่นถึคล้ายเป็นทุกข์ แต่ถึงกระนั้นนางกลับทำเพียงเช็ดน้ำตาตรงกันข้ามกลับเป็นสาวใช้ของนางที่เป็นฝ่ายเอ่ยปากเล่าถึงต้นสายปลายเหตุ

ที่แท้หวังหมิ่นถึก็พบกับเซียงซานเซียงจู่กัวยวนเข้า

พวกนางสองคนเดิมก็น้ำบ่อไม่ยุ่งกับน้ำคลอง ทว่าวันนี้ไม่รู้เพราะเหตุใด พอเห็นหวังหมิ่นถึกัวยวนก็ชักสีหน้า ก่อนจะพูดจาแตกดันเหินบนนมหวังหมิ่นถึต่อหน้าสตรีทั้งหลาย

นับแต่ร่วมวงอยู่กับเหล่าสตรีชั้นสูง หวังหมิ่นถึก็มีแต่คนห้อมล้อมเอาใจ ไหนเลยจะเคยพบเจอกับเรื่องชว่น้อยเนื้อต่ำใจเช่นนี้ แต่ถึงกระนั้นนางก็ไม่ยอมร่ำให้ต่อหน้าผู้อื่น ฟืนกลิ่นน้ำตากล่าวคำลา หลังพ้นประตูออกมาจนถึงได้ปาดเช็ดน้ำตาและตรงกลับมาที่กระโจม

"...คำพูดของเซียงจู่พวกนั้นผู้น้อยมิกล้ากล่าว ได้แต่บอกว่าระคายหู

ยิ่งนัก ผู้น้อยรู้สึกว่ายี่สิบเจ็ดซึ่งคุณหนูของเราเป็นที่สุด" สาวใช้
รายนั้นเล่าออกมาอย่างไม่ติดหล่น ต้นสายปลายเหตุอันใดล้วนกล่าว
เล่าความออกมาครบถ้วนก่อนจะถอยจากไป

กัวย่วนอีกแล้ว! เงินอิงเอือมระอายิ่งนัก

เขียนจูที่ไร้ซึ่งคุณธรรมให้พุดถึงผู้ที่ไม่เคยนึกหวั่นเกรงอันใด ทั้งนี้
ก็ด้วยเพราะสายเลือดที่ไหลเวียนอยู่ในกาย ชอบเหยียบย่ำศักดิ์ศรีของผู้อื่น
ตามอำเภอใจ เห็นชีวิตคนเป็นดั่งผักปลา ทั่วๆ ที่ทำผิดมาไม่รู้กี่มากน้อย
แล้ว แต่กลับไม่เคยต้องรับโทษตามกฎหมาย หนึ่งเดียวที่ควบคุมนางได้
นั่นก็คืออำนาจ

เมื่อใดที่เจ้ามีอำนาจเหนือกว่านาง ถึงตอนนั้นเจ้าย่อมสามารถ
เหยียบนางไว้ได้ฝ่าเท้า

เงินอิงนึกจะไปชั่วจิตใจ บางทีหนทางที่กัวย่วนเลือกนี้อาจเป็น
หนทางที่ถูกต้อก็เป็นได้

ทว่าในชาติภพก่อน เงินอิงเคยเดินอยู่บนเส้นทางนั้นมาแล้ว
ชาติภพนี้นางไม่อาจกระทำอันใดขัดแย้งต่อปณิธานของตนได้อีก

คนมีชีวิตอยู่บนโลกมักมีสิ่งที่พึงกระทำและสิ่งที่พึงปล่อยวาง
นั่นคือธาตุแท้ของมนุษย์

เส้นทางที่ทุกคนเดิน ทางลัดที่ทุกคนรู้สึกสบายคือหนทางที่ถูกต้อ?
สิ่งที่คนส่วนใหญ่เชื่อคือสัจธรรมภระนั้นหรือ

เงินอิงถอนหายใจอย่างซุนซ้อง

"ท่านพี่เงิน ข้าไม่เป็นไร เขียนจูเพียงพุดไม่กี่ประโยคเท่านั้น ข้าหา
นึกโกรธไม่" หวังหมิ่นตีพุดเสียงแผ่วเบา น้ำเสียงยังคงสะอึกสะอื้นอยู่
น้อยๆ

เงินอิงคล้ายตื่นจากฝัน หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งนางก็เอ่ยปากอย่างอ่อนโยน "เจ้าวางใจ ทันทีที่ฝ่าบาทเสด็จมาถึง เชี่ยนจู่ก็จะเดินทางไปล่าสัตว์พร้อมกับฝ่าบาทและองค์หญิงใหญ่ ถึงตอนนั้นเจ้าก็ไปพูดคุยสนุกสนานกับเหล่าสหายที่เชิงเขา หากจำเป็นต้องสนใจอันใดนางไม่"

หวังหมิ่นถึงสงสัย "อืม" ออกมาคราหนึ่ง พยักหน้าหนักแน่น ตาแดงดูไม่ต่างอะไรกับกระต่ายนั้นผนวกอยู่กับรูปร่างอ่อนช้อยแบบบาง "ข้ารู้แล้ว พี่ใหญ่เองก็บอกกับข้าเช่นนี้เหมือนกัน วันนี้อองค์หญิงใหญ่จะไปสมทบกับฝ่าบาทที่ในวัง ร่วมเดินทางมาที่เขาเสี้ยวสิง เอาเป็นว่าข้าจะเข้าไปอยู่ในกระโจมก่อน ไว้ทุกคนไปแล้วข้าค่อยออกมา"

ใจกลางฐานล่าสัตว์นี่ก็คือเขาเสี้ยวสิง

หวังหมิ่นก็ยังมีความเป็นเด็ก ครั้นนึกถึงเรื่องอื่นนางก็ยิ้มทั้งน้ำตา "ข้ากับพวกอาจิวัดกันเรียบร้อยแล้ว อีกเดี๋ยวพวกเราจะไปดูต้นไม้เก่าแก่นั้น ได้ยินว่าที่เชิงเขามีต้นไม้อายุร้อยปีอยู่ต้นหนึ่ง โคนฟ้าผ่าเข้าเต็มๆ แต่กลับยังผลิหน่ออ่อนออกมาได้อีก"

เงินอิงเห็นนางอารมณ์ดีขึ้นเช่นนั้นก็เอ่ยปากเตือนน้ำเสียงอ่อนโยน ออกมาอีกสองสามประโยค ชวนนางกินของว่าง อยู่พูดคุยเป็นเพื่อนนางเพียงไม่นานหวังหมิ่นก็กลับมาอารมณ์ดีเหมือนตอนแรก

เพียงไม่นานขบวนเสด็จของฮ่องเต้กับฮ่องเฮา รวมทั้งองค์ชายองค์หญิงทั้งหลายก็มาถึง ทุกคนต่างยืนรอรับเสด็จอยู่ข้างๆ พิธีการหรูหรา เช่นไรไม่จำเป็นต้องพูดถึง ฮ่องเต้รับสั่งเพียงสองประโยคก็ทรงลั่นกลองที่วางอยู่ทางด้านข้าง

เสียงดังก้องอยู่สองสามครา นั่นเป็นสัญญาณขึ้นเขา ครั้นทุกคนไปรวมตัวกันอยู่บนเขาเป็นที่เรียบร้อย สัญญาณล่าสัตว์ก็ดังขึ้นอีกครา

เงินอิงเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว นางเดินตามทุกคนไปตามทางเขา
 เขาเสียวสียงแม้จะไม่สูงนัก แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงเป็นภูเขา บรรจ
 คนนับพันได้ไม่มีปัญหา ยามนี้แม้ทั่วทั้งภูเขาคจะซบเซาเงียบเหงา ทว่า
 กลางภูเขากลับมีน้ำพุร้อนอยู่แห่งหนึ่ง บริเวณที่น้ำพุร้อนไหลผ่าน ตลอด
 สี่ฤดูล้วนตั้งยามวสันต์ ทำให้ทัศนียภาพของที่นี่แปลกตาเป็นพิเศษ
 ท่ามกลางต้นไม้แห้งเหี่ยวต้นหญ้าอับเฉาบางจุดกลับต้นหญ้าเขียวชอุ่ม
 ต้นไม้ดอกไม้เหมือนใหม่ หนึ่งในภูเขาสองฤดูกาล เป็นที่น่าสนใจยิ่งนัก

หลังจากเดินตามทุกคนไปได้ไม่กี่ก้าวก็มีขันที่ตัวน้อยผู้หนึ่งเดินเข้ามา
 ถ้ายทอดรับสิ่งของฝ่าบาท ให้นำไปพุดคุยอยู่กับพระองค์ที่ด้านหน้า

เงินอิงเดาว่าฮ่องเต้หยวนจยาอาจต้องการพุดคุยกับนางถึงเรื่อง
 แห่งราชสำนักอะไรพวกนั้น จึงรีบขานรับ ลาเงินเช่าและเดินตามขันที่
 ผู้นั้นไป

455

แผนนันทาทัดสนนือ

ขบวนของเหล่าราชินิกุลทั้งหลายล้วนอยู่ด้านหน้าสุด ตอนแะไป
 เชนอิงจิงใจลดจ้งหะเฝื้ทำลง กวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะสังเกตเห็น
 กัวยวนเดินอยู่ข้างองค์หญิงใหญ่

กัวยวนวันนี้ห่อคลุมร่างอยู่ใต้เสื้อคลุมผ้าแพรสีแดงเข้มกึ้นขนสัตว์
 เดินด้ายทอง มีขนสุนัขจิ้งจอกสีขาวอยู่รอบคอเสื้อ แลดูงดงามเป็นที่สุด

ว่ากันตามหลักแล้วสีนี้่น่าจะช่วยขับคุณมิวพรรณได้ไม่ใช่่น้อย
 ทว่าสีหน้าอ่อนระโหยนั้น ไม่ว่าจะแต่งเติมแบ่งชาติไว้เช่นไรก็มีอาจกลบ
 ร่องรอยหม่นหมองกลัดกลุ้มบนใบหน้าได้ หวังคิ้วของนางเต็มไปด้วย
 ความรู้สึกทุกซัระทม ไหนเลยจะเทียบกับครั้งก่อนตอนพบเจอกันใน
 วังหลวงได้

เพียงกวาดตามองดูปราดหนึ่ง เชนอิงก็ถอนหายใจโง่อกออกมา
 เบาๆ

ขอเพียงก้าววนไม่อยู่ที่เชิงเขา ด้วยสถานะของหวังหมิ่นถึในยามนี้
ย่อมไม่มีผู้ใดกล้ารังแกนางแน่

เงินอิงวางเรื่องนี้ลงเป็นการชั่วคราวก่อน นางรีบมุ่งหน้าไปถวาย
พระพรฮ่องเต้หยวนจยา

ฮ่องเต้หยวนจยาค้ายสำราญพระทัยยิ่ง ทรงพระสรวลออกมา
สองครา ก่อนจะโบกพระหัตถ์ "ไปเถอะ ฮองเฮาทรงรอเจ้าอยู่"

ที่แท้คนที่ต้องการพบนางก็มีใช่ฮ่องเต้หยวนจยา แต่หากเป็น
ซีอูฮองเฮา

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3y4gM7J>